REVOLUȚIE ȘI RESTAURAȚIE

Apostol STAN

A fost la noi o revoluție urmată acum de o restaurație? Este o întrebare apărută în ultimele zile comemorative care cere o neîndoielnică limpezire, cu atât mai mult cu cât prejudecățile țin deseori loc de răspuns.

Revoluțiile se fac fie din afara sferei puterii, dar mai ales prin scindarea clasei politice conducătoare, când în sânul acesteia se produce o ruptură și apoi un conflict, soldat cu o rezolvare violentă sau pașnică, când oamenii contaminați de ideile noi îi substituie pe cei cramponați de poziții conservatoare. Ceea ce definește o revoluție nu este atât spontaneitatea și intrarea în scenă a elementului popular - cum par mulți a crede -, ci mai ales direcția și scopul schimbării preconizate.

In România, o scindare în sânul clasei politice nu s'a realizat. Demnitarii comuniști, activiștii, securiștii, militarii etc. n'au schițat nici o încercare serioasă de schimbare, nici chiar în împrejurările răscoalei populare survenită în răstimpul 16-22 Decembrie '89 la Timișoara și București. Puterea politică, după ce a epuizat toate mijloacele de apărare a vechiului regim, inclusiv forța brutală prin care a însângerat străzile celor două orașe, a rezistat până în ultima clipă, expunându-se capturării de către poporul răsculat care a pus stăpânire pe instituțiile fundamentale ale statului. Vechea putere comunistă s'a năruit deci printr'un seism al poporului răsculat.

Din acel punct, deși anticomunistă, dar bazată pe spontaneitate și lipsită de un centru coordonator propriu, revoluția a fost supusă la un șir de tranzacții. Armata și Securitatea s'au acomodat rapid la noua situație, căutându-și noi stăpâni. Deși inițial revoluționarii încercaseră să subordoneze cele două instituții, șefii acestora s'au grăbit să se pună la dispoziția unor foști activiști comuniști, cunoscuți prin înclinații prosovietice. Ca urmare, în împrejurările unor mari confuzii, noua clasă politică s'a configurat ca un fel de adunătură de activiști, securiști și militari legați de Ion Iliescu, văzut de mai mult timp drept un succesor al lui Ceaușescu, agreat de Kremlin. In fruntea României s'au așezat niște oameni cărora puterea le-a căzut ca un fel de mană cerească. Nu trebue uitat că ea a fost susținută în această postură de armată și Securitate care, comuniste prin mentalitate și ideologie, n'au acceptat drept conducători politici decât oameni de orientare similară. In acest mod, revoluția suferea o turnură spectaculoasă, caracterul anticomunist fiindu-i alterat de direcția de perestroikă imprimată.

Un asemenea caracter imprimat de "emanați" a fost rapid sesizat, cu deosebire de intelectuali, chiar dela începutul lui Ianuarie '90, când forța propulsoare a societății a devenit strada, prin presiunile permanente asupra unei puteri travestite în mantie democratică. Totuși, folosindu-se de aparatul statal comunist, puterea fe(de)senistă a recurs la diversiune, minciună, populism, naționalism extremist etc., legitimându-se în două rânduri prin alegeri parlamentare și prezidențiale. Obligată să abandoneze programul limitat de perestroikă, constrânsă și de condițiile externe nefavorabile pentru ea, aceeași clasă politică a evoluat dela conceptul de

Continuare în pag 3

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

ISSN 0705-8365

Prețul unui abonament anual 25$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 19 Nr. 202 -FEBRUARIE 1993- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZEELANDA

CRAMPONAREA NOSTALGICILOR

Eugen BÂRSAN

Nostalgicii sunt cei care, mai acum trei ani, tremurau de teama că vor fi răpuși de furia poporului, pentru toate cele ce-au făcut. Dar... aceasta a fost acum trei ani. De atunci încoace, ei au devenit axa politicii țării. Iar de pe această poziție, ei tânjesc după regimul ceaușist și se cramponează să facă orice pentru a încurca mersul țării spre democrație.

Guvernarea FDSN - numită de gurile rele Fosilele Demagogiei Socialismului Naționalist - dă nostalgicilor suflu, confort și impertinență. Toate acestea bizuite pe prezumția că realegerea D-lui Iliescu ar simboliza o acceptare a lor. Si nu știm ce ar mai fi în această privință de discutat când toată țara vede aproape zi de zi cum microfonul luptei de clasă din Parlament se află în mâna lui Adrian Păunescu și a lui C.V.Tudor, exemplarele propagandistice cele mai proeminente ale nostalgicilor. Aceștia doi sunt plămânii cei mai buni ai cramponării în comunism.

Comunismul ceaușist și-a depus ouăle și ce-a ieșit din ele, vedem, astăzi, la putere și la microfonul Parlamentului. Ieri s'au dărâmat biserici și sate, iar astăzi, țara este ținută într'un discurs de subsol comunist. Un discurs în care se vorbește de o democrație fără democrați. De o democrație care, mai mult decât pe o fraudă electorală, se sprijină pe o fraudă etică ce cere nației să nu înțeleagă, să refuze adevărul și să mimeze contrariul vieții pe care o trăiește. Ii cere să-și obstrucționeze propria gândire și să se blocheze, convertindu-se la politica puterii. Toți cei care au votat cu FDSN-ul și cu Iliescu sunt victimele acestei convertiri diabolice.

Nostalgicii se cramponează să zăgăzuiască anticomunismul și anticeaușismul, persiflând Revoluția. Ei sunt puși să blocheze voința politică de schimbare și, din păcate, reușesc. Pentrucă au o influență hotărâtoare în toate posturile decizionale din viața politică, economică și socială a țării. Ei sunt cei care blochează dezmeticirea și torpilează reformele de

Continuare în pag.3

TORPILA ILIESCU-FDSN

Adrian GRIGOROPOL

Din comentariul săptămânal al D-lui Octavian Paler, transmis de Radio Europa Liberă, am aflat aici că ziarul "Curierul Național" a întreprins o anchetă publică de pronunțare "pro și contra" asupra rațiunii existenței partidelor istorice.

Dacă la 29 Ianuarie 1990 emanata "putere" întruchipată în Frontul Salvării Naționale lansase un adevărat asalt la baionetă împotriva partidelor istorice, molestând lideri și vandalizând sedii, acum, folosind platforma "Curierului Național", s'a lansat asupra acelorași ținte, o torpilă cu multiple focoase politice, în scopul distrugerii nucleului principal al Opoziției parlamentare și marca de fabricație, chiar dacă nu este imprimată pe torpilă, apare cu evidență a fi a emanaților cu sediul la Cotroceni.

Ce-ar mai rămâne din consistența Opoziției parlamentare, dacă în total sau în parte, scopul ar fi atins? Un F.S.N. al lui Petre Roman, de care încă nu s'a uitat că la 29 Ianuarie 1990 din balconul sediului PNTCD, ca prim-ministru, s'a adresat haitei asmuțite de agresori, mândru de așa ispravă ca: "Acum i-am demascat"? Ori, Partidul Alianței Civice, rupt de propria sa matcă și în disensiuni cu ea? Ori și cel ecologist care militează pentru sănătatea și nu liniștea noastră, ca președintele țării? Fără îndoială că efectul întârziat, dacă nu imediat, ar fi distrugător.

Comentariul D-lui Octavian Paler, suspicionând numai scopurile nemărturisite ale perfidului atac, menționând și că noua publicație "Sfera Politică" privește drept pozitivă existența partidelor istorice, își exprimă părerea că în orice caz, controversa este "utilă" ca prilej de a medita și bineînțeles, își expune propriile-i reflecții.

Astfel, unii, preponderent nostalgici ai comunismului, sunt contra partidelor istorice, atâta timp cât în societatea noastră există o fractură de cinci decenii, cu profunde schimbări în structură și mentalitate, în raport de care partidele istorice sunt depășite, anacronice.

Alții, printre care și comentatorul, le consideră necesare, deoarece prezentul nu poate fi rupt de trecut, de istorie, de tradiții, inclusiv cele politice democrate și, deci, existența acestora constituie garanția reînnodării prezentului cu trecutul.

Scrutând eșichierul celor 200 de partide, dându-se la o parte partidele istorice, este de constatat că nici FDSN-ul care guvernează, din multe puncte de vedere nu este un partid, iar din cele ce ar rămâne, numai câteva ar conta, însă după ce ar trece de starea de cristalizare. Oricum, controversa este destinată tulburării atmosferei politice și așa atât de agitată.

Meditația D-lui Octavian Paler nu se oprește aici, ci trece să examineze o seamă de erori de care se fac culpabile partidele istorice în procesul de tranziție al democratizării. Si sunt luate pe rând, cele trei partide istorice.

PNTCD-ul, prin adăugarea caracterului creștin-democrat, a pus accent mai mult pe acesta din urmă, cantonându-se deci, în religie.

PNL a greșit prin combinațiile sale politicianiste și oportuniste (ceea ce este corect mai ales cu Dl. Radu Câmpeanu).

PSD - Sergiu Cunescu n'a ținut seama de modificările în raporturile sociale.

Acestea fiind ceea ce am reținut în esență, Dl. Octavian Paler conchide că partidele istorice trebuiau să-și regândească doctrina și strategia. Cum primele două aveau caracter "național", trebuiau să-și păstreze acest prestigiu și să nu lase altora, exploatarea extremistă a sentimentului național. Cum țărănimea a fost distrusă în 1948 de către comuniști, baza sa socială dela țară fiind substanțial redusă, PNTCD a devenit un partid al electoratului din orașe, cum s'a dovedit în alegerile locale.

Intr'un fel, concluzia ne reamintește de titlul ultimei cărți a D-lui Vladimir Tismăneanu, "Să reinventăm politica", ceea ce la dânsul nu este o găselniță curioasă, deși nimic nu mai poate fi reinventat dacă a fost inventat odată.

***

Dacă pentru un partid politic doctrina este sistemul principiilor cu care își propune să conducă o societate, atunci extinderea de către PNTCD cu principiile creștinismului ca

Continuare în pag.4

EDITORIAL

COINCIDENȚE ÎN PROCESUL COMUNISMULUI

In activitatea noastră ziaristică nu putem să fim superstițioși și să lucrăm cu ipoteze. Suntem obligați să lucrăm cu faptele, pe marginea cărora apoi putem să facem comentarii și oarecare presupuneri de felul cum ar fi fost posibil, sau ar fi posibil, acum și în viitor. Nu putem însă să nu luăm în considerație, de multe ori, anumite coincidențe, care apar în evoluția evenimentelor, atât pe plan internațional cât și național, în special în cazul nostru, al României.

Am asistat cu toții la dezmembrarea monolitului sovietic și comunist, pretutindeni în lume, și am văzut spectacolul dispariției regimurilor dictatoriale și tiranice ale comunismului. Vedem zi de zi, veștejirea doctrinei marxiste și frământările lumii de a găsi făgașul cel mai potrivit pentru o nouă ordine în lume, cu ajutorul altor ideologii, care să fie demne de condiția umană a societății, nu cum au fost principiile ideologiei marxiste.

După înlăturarea regimurilor comuniste, s'au încropit forme noi de organizare politică și socială, s'a constatat însă, că procesul de revenire la normal este foarte încet și încetinește din ce în ce mai mult, în ultima vreme, fără a se face o ruptură radicală între formele din trecutul dominat de formulele comuniste și aspirațiile de acum ale popoarelor. Firește, trecerea nu poate fi ușoară fiindcă comunismul a dominat mai multe decade și a transformat structura societăților, a schimbat mentalitatea popoarelor, în multe aspecte și categorii.

Insă cu toată această încetineală, din cauza factorilor noi, sociali, politici, economici sau morali, un lucru se putea face fără nici un fel de greutate: procesul comunismului.

Nu un proces al răzbunărilor, nu un proces în care să se urmărească însângerarea, ci un proces al clarificărilor, atât ideologice cât și al răspunderilor penale. Să se știe cine a făcut și ce anume a făcut în acea perioadă de anarhie, dezmăț și imoralitate, care a fost dominația inumană a comunismului.

Ce s'a întâmplat în realitate ? O adevărată batjocură. Si asta peste tot în țările care au fost dominate de comunism. Că nu a fost nimeni pedepsit, nici în fosta Uniune Sovietică, nici în Ungaria, nici în Germania răsăriteană etc., în nici una din țările foste comuniste nu s'a întâmplat decât o ridiculizare a justiției în stabilirea identității vinovaților de crime, asasinate în masă, de genocid național și de umilire permanentă a demnității unui popor.

Peste tot, absolut în toate țările, s'au găsit ocolișuri prin care să se evite orice fel de "deranjare" a foștilor conducători și responsabili comuniști. Cum se se explică această coincidență, această "similaritate" de atitudini și măsuri. Ce forțe au lucrat din umbră, ca să fie apărați cei ce au făcut "holocausturi" nemaiîntâlnite în istoria lumii ?

Unele guverne -ca cel din România- continuă nestingherit să aplice principiile de guvernare ale comunismului și să oprime populația, în toate felurile, fără a acorda libertățile fundamentale ale omului.

Pe de altă parte, regimurile "post-comuniste" se îndeletnicesc cu stabilirea unor răspunderi politice a celor ce au aparținut mișcărilor naționaliste și care au fost scoase din circulație legală, de o jumătate de veac. Crimele comuniștilor, care au dominat un secol în fosta Uniune Sovietică și o jumătate de secol în Răsăritul Europei, nu au nici un fel de semnificație, deși sunt de ordinul milioanelor. In schimb, oricine apare în vreun fel sau altul ca aderent al naționalismului, este atacat în modul cel mai violent de către foștii (și actualii comuniști, de liberalii de stânga) și de toți cei care au sprijinit comunismul și regimurile dictatoriale și, prin aceasta sunt încărcați cu o răspundere gravă față de poporul lor și de societatea în care au trăit și traiesc.

Odată cu moartea lui Ceaușescu, partidul comunist român n'a fost absolvit de vinovăție de genocid, pentrucă membrii din comitetul central au fost totdeauna părtași la toate crimele lui. Fără sprijinul lor, Ceaușescu nu putea să facă nimic.

Problema rămâne deschisă, ca o întrebare care își așteaptă răspunsul: ce forțe ascunse în întuneric, încearcă să apere comunismul și după dislocarea lui ? Cine poate răspunde ?

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că **Redacția acestui ziar** nu împărtășește întotdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Frig e, și beznă, seniori!

Valeriu C. NEȘTIAN

Cu neașteptate și adânci înțelesuri ni se înfățișează o parabolă-simbol în care se relatează vizita unui de departe venit în casa bunului său prieten. Bogatul amfitrion îi arată, cu neascunsă falǎ, o mulțime de lucruri de preț, majoritatea moștenite; aici - covoare persane (pe care nu-i voie să calci); dincolo - goblenuri (bine protejate!); în salon - aparate electronice (doar arareori utilizate), cristale și porțelanuri (în care s'a servit o masă frugală), candelabre superbe, cu 12 brațe (deși în cameră întunericul nopții devenise supărător) etc. Vădit surprins, ba chiar viu emoționat, hâtrul musafir cutează într'un târziu a-l întreba: "Bine, bine, dar, rogu-te, unde-s rânduite și alte comori, cele nevăzute, nepieritoare, ce urmează a fi lăsate continuatorilor familiei? De pildă, dragostea, credința, simțul de dreptate, cultul muncii, spiritul de sacrificiu, corectitudinea și celelalte avuții ale universului nostru spiritual?" In fața unei atât de abrupte întrebări-forță, gazda, pusă în evidentă încurcătură, n'a schițat alt gest mai semnificativ decât pe acela de a ridica, mecanic, din umeri și a da din colț în colț...

Cei mai numeroși dintre noi trăim, aici în Țară, zile de cumplite lipsuri materiale în aproape toate domeniile. Faptul nu mai cere a fi demonstrat. Totuși, mai grozave sunt nevoințele morale, sufletești. Ele joacă un rol semnificant al unei prea amare existențe trăite în deșertăciune.

Așa fiind, e noapte, luminile străzii ici-colo de se aprind: becul electric arde palid în case (energia electrică e incredibil de scumpă!) setea de cultură abia de-i amăgită. Si-i frig, frig la servici, frig acasă, frig în localuri publice și în mijloacele de transport în comun, beznă și îngheț în trenuri... Un frig ce te însoțește zălud și încrâncenat pretutindeni. Ziua. Noaptea. In interioare. Sub cer senin. De-ți vine uneori să iei câmpii. Reziști resemnat, te superi îndelung-răbdător, te revolți nestăpânit. Si din nou reziști, te superi, te revolți... Ceea ce te indignează peste matrițele unei înțelegeri firești nu e însă doar incompetența, erorile (voite, nevoite), gafele Puterii. Nu, amărăciunea este pricinuită de altceva. Altceva mult mai grav. Incomparabil mai grav.

E tocmai lipsa de CALDURA SUFLETEASCA a stăpânitorilor față de necazurile, de păsurile oamenilor, împuținarea dragostei, nerodirea cuvântului, sfatului înțelept în conștiința lor, uitarea compasiunii și a recunoștinței (sau reaua folosire a acestora), fățărnicia în actele publice, sminteala pe care le-o aduce voința nesăbuită de putere și lăcomia nebunească pentru bunătățile strict pământești, rigiditatea, distanța, aroganța tipic bolșevică cu care ești tratat și expediat.

Fie-ne îngăduit a ne întreba și a întreba: ce fel de ființe umane sunteți, tovarăși diriguitori "sans rivages", de nu vă e milă chiar deloc de copiii (nu ai dvs., căci în blocurile și apartamentele "nemuncitorești" în care locuiți, beneficiați și de căldură fizică și de apă caldă permanentă și de bucate îndestulătoare dela apropiate magazine special aprovizionate) ce scâncesc de frig și de dorința unei ciocolate? De unde atâta indolență de nu vă milostiviți de bieții bătrâni, care - cu trei pulovere pe ei - umblă dârdâind de colo-colo prin casă după o gură de aer cald? Unde vă sunt, stimați domni tovarăși, valorile umaniste emfatic proclamate în zile festive, dacă pentru alte întrebuințări - desigur, din rațiuni superioare de partid și de stat! - găsiți fonduri și rezerve (bunăoară pentru propagandă radio-tele-comunistă), dar pentru încălzitul corespunzător al spitalelor, creșelor, grădinițelor, școlilor, n'aveți o lețcaie în plus față de ce-i "planificat"? Nu vă doare deloc inima? Ori, vorba fabulistului, sunteți "din hire nesimțitori"?!

Adevărata beznă sălășluiește în suflete. Cine nu înțelege sau nu vrea să accepte gândul acestei dramatice realități înseamnează că n'a priceput mai nimic din normele nevăzute ce conduc existența, destinul societăților organizate. Renașterea, ridicarea în istorie, acțiunile constructive - ca și rezistențele tăcute - sunt împlinite de cei conștienți.

Aceștia păstrează linia de onoare și de nestrămutată încredere în soarta Neamului, în perioade de întuneric și deznădejde.

Vălul uitării și al descompunerii s'a așternut neiertător peste ființele Națiunii noastre, încă neslobozite realmente, fiindcă absența oamenilor de luptă și de sacrificiu altruist e categorică. Se verifică astăzi, la noi, ceea ce era valabil ieri în închisori, anume că - după spusa și a lui N. Steinhardt - deasupra tuturora, CARACTERUL IMPORTA.

Părerile filosofice, ideile politice, credințele confesionale, cultura, profesiunea, originea socială, sunt accidente. Omul actual, atât de chinuit, de neajutorat și fragil, își va regăsi adevărata creativitate și echilibru, numai dacă va reuși să-și formeze un caracter moral-spiritual ferm. Marea dramă prin care trecem e generată tocmai de lipsa de caractere.

Dar, ni se poate replica, cine să o facă? Familia? Obișnuit, această instituție fundamentală a societății cam de multișor și-a declinat o asemenea misiune. Ea e prea mult angajată în asigurarea celor trebuitoare (mai mult ori mai puțin) trupului. Scoala? Invățământul românesc, tributar "educației comuniste", e dominat de profesori și învățători pregătiți în spiritul ideologiei secerei și ciocanului, care acum, se "îngrijesc" de un anume "cuantum de cunoștințe", nu de formarea la elevi a conștiinței și conduitei morale. Biserica oficială? Dar ea e antrenată îndeosebi în (re)câștigarea unor poziții și privilegii interne, mai puțin - sau aproape deloc - în educarea anumitor trăsături caracteristice creștinului practicant și bunului Român. Armata? Comandată de ofițeri ex-comuniști, exercitându-și atribuțiile cu precădere spre a se achita de "sarcini specifice", între acestea nefiind spațiu creerii unui tip superior de cetățean, cu un caracter puternic. Formațiunile politice? Asta-i bună! Ele, în genere, se căznesc să atragă în juru-le cât mai numeroși cotizanți și "electori", chemați, nechemați, pentru un eventual asalt la guvernare. Restul, nu interesează...

Din frigul psihic și întunericul blestemat se poate totuși ieși. Lașitatea corupția, desfrâul, egoismul, pot fi îndiguite dacă împreună și fiecare individ conștient în parte creează în jurul său un mediu sufletesc, un mediu moral în care să se hrănească și să crească OMUL DE CARACTER. Altfel ne pândește desființarea ca Națiune și dispariția ca persoană umană. Căci - spune un proverb oriental: "Aprinde mai bine o luminiță decât să afurisești întunericul".

CĂTRE CORESPONDENȚI

Rugăm pe toți corespondenții noștri să trimită articolele spre publicare până la data de 10 a lunii precedente publicării. Redacția ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la redacție până la această dată.

ÎN ATENȚIA CITITORILOR DIN ROMÂNIA

Vă rugăm să confirmați primirea ziarului "Cuvântul Românesc", pe o carte poștală ilustrată, specifică regiunii (orașului) Dvs.

FACEȚI ABONAMENTE NOI

ABONAȚI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele și reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:
Din Canada și U.S.A., se pot face *"Cec Poștal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.
Din Europa și alte continente, prin *"Mandat Poștal" sau "Cec Internațional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACȚIONALE

- Nu garantăm apariția articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacția nu dorește să intervină cenzurând prin forța împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menționarea sursei.

UN IANUARIE DE GROAZĂ

Mihaela MOISIN

Ai crede că în luna lui Gerar lumea stă cât poate de mult în casă. Ar sta probabil, în condiții normale, dar în Romania, nu știi unde-i mai frig: în casă sau afară?

In timp ce "nostalgicii", plini de amintiri frumoase depun lacrimi și flori la mormântul autorului "epocii de aur", iar adulatori tineri și mai bătrâni aduc ofrande "alesului" dela Palatul Cotroceni, în țară poporul moare de frig și foame. Pentru a nu fi acuzați de guvernul României, precum nici de trimișii lui în Occident, ca să înfrumusețeze imaginea României și să luăm odată "Clauza", vă dăm mai jos câteva date concrete, spicuite din presa română și occidentală:

In "Sunday Star" - publicație canadiană - din Duminică 31 Ianuarie a.c., la secția "Stiri din lume", o fotografie dela mormântul lui "Nicolae", plină de lumânări și flori, tronează pe un sfert de pagină. Fără alte comentarii.

Stiri din ziarele bucureștene care ajung în Occident ne informează de sărbătorirea zilei onomastice a "alesului" dela Cotroceni în ziua de Sfântul Ion, chiar a doua zi după geroasa zi de Bobotează. Mari și mici, funcționari și șomeri, îmbrăcați de gală sau de piață stau la coadă pentru a-l felicita de președinte și pentru a-i mulțumi călduros pentru tot binele adus țării.

Cu aceste două scene de burlesc în față, începi să citești în presa din țară:

"In ultimele zile, cele aproape 25.000 apartamente din municipiul Drobeta Turnu Severin nu au primit căldură... Aruncând vina dela unii la alții, vine primăvara și caloriferele severinenilor nu apucă să se mai încălzească. Insă oamenii plătesc căldura și apa caldă."

"Nu-mi amintesc dacă prima zi când ni s'a dat căldură a fost 27 sau 28 Decembrie, îmi relatează interlocutorul meu, un inginer care locuiește la Mangalia, într'un bloc pe Sos. Constanța. De altfel, am pierdut orice speranță ca guvernanții să-ar respecta cuvântul și s'ar ocupa de nevoile elementare ale cetățeanului. Am spart, toți locatarii de pe scară, plafoanele, am făcut un coș de cărămizi și am instalat sobe de teracotă, măcar se îmbracă copiii la un pic de căldură. Sufrageria e bocnă."

"Dl. Romulus Popovici, în vârstă de 85 de ani, suferind de insuficiență cardiacă și hipertensiune arterială, este condamnat la moarte prin frig. In condițiile temperaturilor scăzute din această iarnă, garsoniera pe care o ocupă în str. Valea lui Mihai nr.4, bloc A4, caloriferele au rămas tot timpul reci..."

"Primim tot mai multe sesizări prin care suntem informați că în stațiunea turistică Durău din Jud. Neamț în hotelurile și vilele care încă mai funcționează aici, temperatura din interioare (citiți camere) nu este cu nimic mai ridicată decât cea de-afară. In schimb prețurile... te frig la buzunare."

"In cartierul Drumul Taberei, exact în mijlocul străzii Cetatea Histria, 'zace în pace' de câteva săptămâni un munte de resturi menajere de tot felul. Gunoiul - adevărat focar de infecții - este încadrat, pe o parte, de Policlinica pentru copii, și, pe partea cealaltă, de o farmacie. Cei mici care locuiesc în blocurile din zonă nu au un loc de joacă adecvat. Așa că muntele a devenit "reduta care trebue cucerită"."

Nu ne-ar ajunge paginile acestui ziar, dacă am continua să înșirăm știri de acelaşi fel: intoxicații alimentare din mâncare veche, cazuri de trichinoză, tuberculoză etc. Frig și foame, boli și necazuri. Inflația și șomajul cresc, iar poporul tace tot mai mult. Tăranii s'au ales cu promisiuni, iar restul populației nici cu atât. Intre timp foștii comuniști și securiști, singurii deținători de bani în România, se îmbogățesc și înfloresc.

Tovarășii dela conducerea țării noastre nu vor primi niciodată "Clauza", dacă se vor îngriji în continuare de ascultarea telefoanelor particularilor, de scoaterea din scena politică a D-nei Doina Cornea, și dacă se vor bate la propriu și la figurat pentru putere și favoruri, lăsând țara să se ducă în groapa comună a lumii a treia, ca în vremurile de pomină ale "epocii de aur".

Pentru cine să se ceară "Clauza"? Pentru ei? cu ce va beneficia amărâtul de popor, când umbra lui Ceaușescu bântuie a răzbunare prin țară, folosindu-se de râsul hidos al lui Iliescu?

CRAMPONAREA NOSTALGICILOR

Urmare din pag.1

tranziție. Torpilează procesul de constituire a sistemului de proprietate particulară, torpilează inițiativele legislative anticomuniste, torpilează un statut de garanție a independenței justiției și multe altele.

Astfel, în timp ce reformele spre democrație rămân doar o lozincă, grija de căpătâi a nostalgicilor e să țină țara în încheieturile societății ceauşiste. Nu le pasă că disperarea creată de politica blocărilor lor, e foarte prezentă și că ea este, în fapt, viața cea de toate zilele a lumii românești. Sindicaliștii, care protestează mizeriile economice și amenință cu greve, sunt numiți infractori. In acest caz, cum poate fi numit regimul care ține țara în înfometare și mizerii de tot felul?!

Remediul oferit de guvern: restaurație comunistă prin reinstalarea în funcții a directorilor dela societățile cu capital de stat care au fost schimbați după Revoluție. Operă pe care o face Dl. Văcăroiu. Nimic de mirat, în legătură cu această reinstalare, când știut este că guvernul reprezintă mai puțin interesele țării și mai mult un amalgam de interese politice legate de rădăcini comuniste. Si n'avem nimic bun de așteptat dela acești directori nostalgici, pentrucă ei țin cu perseverență la educația lor politică. Altceva nu știu. După cum se vede, funcționarii din structurile statului iliescian nu vor să învețe nimic din ceea ce a fost înainte de Revoluție. La urma urmei, de ce să învețe dacă D-lui Iliescu nu îi este rușine de trecut și, în același timp, e îndrăgit de prezentul prin care trece.

Tupeul și gălăgia fac din nostalgicii Adrian Păunescu și C.V. Tudor un fel de fenomene. Numai așa se poate explica că generalii Suceavă, Nițu, Carp, Sandu și alți fruntași ai puterii și ceaușismului au ținut să sărbătorească ziua de naștere a lui C.V. Tudor într'un salon al hotelului Athenée Palace. Un simplu exemplu prin care prolificii și prosperii de pe vremea lui Ceaușescu țin să revină la fosta lor strălucire din "epoca de aur". Barzii de curte ceaușistă. Adrian Păunescu și C.V.Tudor trăiesc clipe în care văd un viitor care le surâde. Dacă pentru țară e negru, pentru ei pare a fi trandafiriul de posibili urmași ai D-lui Iliescu la președinție.

Un alt semn al politicii de cramponare în comunism e numirea fostului șef de cadre dela CC al UTC, Cosmîncă, în funcția de conducător al Departamentului Administrației Publice Locale. Binecunoscut ca activist dur, e de presupus că el va avea grijă ca toți funcționarii publici să provină din cadriștii sistemului comunist.

Cum ai putea să-i ignorezi pe Adrian Păunescu și C.V. Tudor când cultura, arta și mass-media, capitolele importante de istorie națională se află sub tutela parlamentară a lor; când ei sunt mereu prezentați la televizor în locul defunctului și când opera lor este ținerea țării într'un prizonierat al urii, al sugrumării eticii. Când tot ceea ce iese din gura lor e farsă și pragmatism comunist. Politica lor de terfelire a valorilor morale vrea să fie temeiul restaurației.

Anul 1992, a fost un an bun pentru nostalgici. Oriunde privești, pe primul plan sunt Iliescu și nostalgicii. Deși s'ar putea să pară că ne ocupăm de ei în mod exceviv, ori de prisos, rămânem la părerea că orice s'ar zice sau s'ar teoretiza cu privire la neocomuniști, nu poate fi decât de folos. De un folos care vine mai încet, dar vine?!

Eugen BÂRSAN

MĂRUL DISCORDIEI IARĂȘI PRINTRE NOI

Comuniștii nasc ura de rasă și între doi gemeni identici sau frați siamezi.

Dl. Gheorghe Funar, primarul Clujului, fost comunist și actualmente "naționalist" de ediție post-decembristă, are complexe de sensibilitate: buna înțelegere între cetățeni îi deranjează digestia tricoloră și capătă ulcer. Ultima dispoziție Funaro - xenofobă cu scopul de a repeta tragedia dela Târgu Mureș a fost înlocuirea plăcii de pe soclul statuii lui "Mathias Rex" din Cluj cu un citat al istoricului Nicolae Iorga, unde se reamintește că Matei Corvin: "Biruitor în război, învins numai la Baia de propriul său neam, când încerca să învingă Moldova nebiruită..."

Pe cine a vrut Dl. Funar să se răzbune? Pe Românul Matei Corvin, ori pe Ungurii care adulează un rege de origine "nesănătoasă"?

Primarul Clujului și-a tăiat nasul ca să-i facă în săc.

Faptul că în cei 32 de ani de domnie, Matei Corvin a introdus legi administrative, a încurajat artele, științele etc. dar a pierdut un război nu i-a umbrit amintirea: "A murit Corvin, a murit și dreptatea..." - așa îl plâng și Ungurii și Românii.

Planul de a isca gâlceavă a fost pus temporar la gheață de Dl. Kolumban Gabor, vicepreședintele Uniunii Democrate a Maghiarilor Români, care precizează: "Nimeni nu contestă adevărul istoric, al ascendenței române, dinspre tată, a lui Matei Corvin, și nici a înfrângerii sale de către Stefan cel Mare la Baia, dar Matei Corvin aparține în egală măsură și Ungariei, prin mamă, deci este al ambelor popoare și inscripția 'Mathias Rex' ar trebui să ajungă."

In ciuda bunului simț, neocomuniștii anti-Maghiari, anti-Evrei și anti-de toate, la fel ca și xenofobii maghiari care visează Impărăția Austro-Ungară, desconsideră punctele de unire realizate în secolele de viețuire în comun și caută să ne sădească în inimă sămânța urii, uitând că ne-am zămislit, înainte de Impăratul Traian, din fructul dragostei ostașilor romani dela frontieră, atrași de străbunicile noastre din Dacia Felix, ce se împărtășeau din potirul Apostolului Andrei.

Citatul profesorului Nicolae Iorga folosit de Dl. Funar ca să aprindă focul în Transilvania ne duce cu gândul la decenii în urmă, când "Odiosul nr.1", Carol al II-lea, ("Odiosul nr.2", Nicolae Ceaușescu, N.R.) l-a ademenit pe marele cărturar cu fotolii ministeriale pentru a-l folosi ca paravan al terorii dezlănțuite împotriva unei generații tinere, a cărei vină era că-și iubea Neamul, Credința și prevăzuse pericolul comunist.

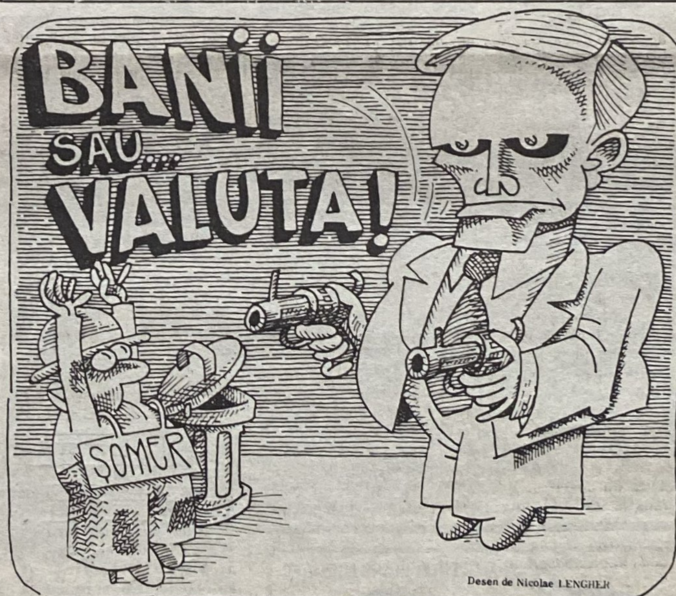
Marele cărturar, coborât din Olimp, n'a putut să vadă capcana întinsă de camarila regală.

E o simplă coincidență sau destin că azi, din mormânt, prestigiul profesorului Nicolae Iorga servește din nou ca paravan celor ce vor să distrugă, ca și'n trecut, speranțele întruchipate în generația Timișoarei?

Pus'au oare ursitoarele în leagănul pruncului Nicolae, născut la 5 Iunie 1887 la Botoșani, alături de o memorie fenomenală și Mărul Discordiei, care i-a așternut tragicul sfârșit?

Profesorului Nicolae Iorga i s'a tăiat firul vieții "de propriul său neam"!

Stroe MOLDOVANU

Desen de Nicolae LENGHER

REVOLUȚIE ȘI RESTAURAȚIE

Urmare din pag. 1

"democrație originală" la acela de "democrație de tip occidental", cum recent declara însuși Ion Iliescu.

Revoluția este, prin urmare, recuperată cel puțin conceptual și instituțional, prin crearea formală a mecanismului statului de drept. Este deschisă deci calea concretizării idealurilor ei, dar progresele în această direcție sunt alterate de faptul că clasa politică chemată să le efectueze este de regulă certată cu democrația. Ea încearcă să tergiverseze cât mai mult schimbările esențiale, făcând din stat un suport economic și încătușând noile elemente de piață. Asemenea manifestări, inclusiv renașterea deschisă a comunismului sub haină naționalistă și patriotardă, cu reprezentare chiar parlamentară, par a fi o restaurație.

Afirmația este doar parțial valabilă. Revoluția din Decembrie '89 deși ne-a rupt de vechiul regim, ne-a lăsat o grea moștenire mentală. Sub hainele instituțiilor democratice recent închegate, puterea fedesenistă practică un fel de "concubinaj" politic, o activare neprincipială a unor numeroși foști deținători de funcții, puși să administreze "democrația". Si tocmai pentrucă în toate eșaloanele sunt preferați oameni vechi, instituțiile democratice nu pot fi desăvârșite. Separația puterilor statului devine o formă fără fond, în fapt o ficțiune, făcând loc unui regim autoritar dirijat dintr'un singur centru de putere. Este principala formă a restaurației comuniste care ne apasă.

Prof. Apostol STAN

ABERAȚIILE "PARTIDEI NAȚIONALE"

—Radu ȘERBAN—

Românii n'au fost și nu sunt un popor intolerant și xenofob. Nefiind capabile a-și asuma vina propriilor erori, toate dictaturile roșii sunt în permanentă căutare de țapi ispășitori, manifestând oficial tendințe naționalist-șovine artificiale, în scopul manipulării și diversiunii.

Actuala putere criptocomunistă dela noi întreține oficial, protejează și încurajează cele câteva minți găunoase și guri iresponsabile care, folosind un limbaj trivial, latră și înjură, fie în aberanta "partidă națională" din Parlamentul țării, fie în mocirlele securisto-comuniste, "absolut independente" pe care le patronează. botezate cu nume pompoase: România Mare, Europa, Politica, Totuși iubirea.

Manifestările primitive de rasism, extremism, fanatism xenofob și naționalism șovin, specifice actualei etape de comă comunistă pe care o traversăm, prăbușește ireversibil imaginea României în Occident. Fondul problemei este dureros de trist și alarmant, provoacă indignarea și oprobriul Românilor de pretutindeni, iar întrebările de logică elementară se impun dela sine: cui folosește, cine este interesat și de unde fonduri pentru această propagandă securistă, mincinoasă și abjectă?!

Dar această stare de lucruri intolerabilă nu este câtuși de puțin întâmplătoare, ci reprezintă obsesia unei conduceri lipsite de înțelepciune și onestitate, care folosește niște mercenari, spre a-și atinge scopul mârșav: învrăjbirea națională.

Se impune adoptarea neîntârziată în Parlamentul țării a unei legi clare și ferme de protejare a minorităților, pentru a vedea cine se opune unei asemenea măsuri firești de normalitate, pentru a divulga sistemul de complicități și a eradica indulgența față de nostalgicii psihopați ai comunismului.

Ca țară a regimului Ceausescu, preluat acum de Iliescu cu aceeași incompetență crasă, dar perseverență diabolică, România are acută nevoie de această lege care să interzică discriminarea de rasă și religie, ura și instigarea la violență contra etniilor.

Respectată și aplicată corect, legea ar pedepsi fanatismul orfanilor cultului personalității, trâmbițașilor " epocii de aur " (Eugen Barbu, C.V. Tudor, Eugen Florescu, Adrian Păunescu, Ilie Neacșu etc.) care, scăpați de sub control medical colportează invective și calomnii ce țin de patologia delirului, contaminând și pervertind conștiințele românești prin propaganda ațâțătoare la violență etnică și război fratricid. Seară de seară, în mod premeditat, mincinoasa televiziune aservită comunistului Iliescu și acoliților lui, führeri ai elucubrantei "partide naționale" (mai curând o tribună a nebunilor!) par-

Continuare în pag. 5

TORPILA ILIESCU-FDSN

Urmare din pag. 1

unul din stâlpii fundamentali de orientare definitorie în contracararea ateismului comunist, nu este nimic rău. Partidul Național Liberal, întemeiat pe principiile liberalismului, constante de mai bine de două secole, nu necesită schimbări doctrinare. Mai delicată este situația PSD-ului, care deși nu are probleme de regândire a doctrinei, a suferit și continuă să sufere cel mai mult de modificările în raporturile sociale în timpul dictaturii comuniste, când neînsemnatul partid comunist i-a absorbit forțat efectivul confiscând muncitorimea, și acum, după Revoluție, întâmpină o puternică frânare de reactivare în operațiunea inversă de readucere a muncitorimii. Nu mai puțin FSN-ul, la transformarea sa în partid, și-a arogat principii social democrate, ceea ce după schismă continuă să și le aroge atât FSN-ul - Petre Roman - cât și FDSN-ul - Iliescu - deși la primul mentalitatea comunistă este în erodare, iar la ultimul, dacă nu în creștere, cu certitudine constantă. Cu timpul, muncitorimea va înțelege că locul său este în PSD - istoric și în celelalte două adevărate partide, în nici un caz la plastografi ai social-democrației.

Cu toată defecțiunea PNL - Radu Câmpeanu și inspirația nefastă de a încredința campania electorală lui Ilie Păunescu, strategia Convenției Democratice realizată prin efortul remarcabil al D-lui Corneliu Coposu, președintele PNTCD, a adus Opoziția parlamentară la o forță potențială, oricând în stare de răsturnarea șubredei guvernări și volens-nolens, FSN - Petre Roman poate juca un rol însemnat în această perspectivă, cu condiția să renunțe la aspirațiile nesățioase de a forma guverne visate deocamdată numai de către Dl. Petre Roman, care, marcat de trecut, împinge tot mai mult înainte pe Dl. Adrian Severin.

La o recentă consfătuire a Opoziției parlamentare, Dl. Corneliu Coposu a pronosticat că până în Mai vom avea alt guvern și noi alegeri într'un an, pronostic făcut de altfel și de corespondenți străini, ceea ce, în general, pare să fie o lucidă apreciere a agravării crizei politice.

***

Mă înscriu în apărarea partidelor istorice nu numai din considerente firești afective de trecutul care ne leagă. La Curtea Marțială dela Arsenal, la Tribunalul Militar din Str. Negru Vodă (ambele clădiri astăzi inexistente) am apărat atât Tineretul Național Țărănesc cât și Tineretul Liberal, iar dela PSD pe Ion Flueraș și Lazăr Maglasu, primul un simplu meseriaș, dar în fapt sufletul partidului și care împreună cu Iuliu Maniu au format un duumvirat în lupta pentru alipirea Transilvaniei. Ambii, cu mulți alții, s'au stins în temnița de exterminare dela Sighet și locurile osemintelor lor din Cimitirul fără cruci al Săracilor de pe malul Tisei, lângă borna frontierei cu fostul URSS, înconjurat de două rânduri de sârmă ghimpată, este loc de pășune pentru cai, vite și oi, cum am văzut cu propriii mei ochi în Mai 1992. Nici acolo martirii neamului n'au scăpat de sârma ghimpată, o stare inadmisibilă pentru demnitatea unui neam.

Cu singura troiță sculptată în memoria lui Iuliu Maniu, memoria întregii tragedii românești nu se poate considera spălată.

***

In spațiul limitat al unui singur articol, nu se pot înfățișa nenumăratele fapte și argumente care pledează obiectiv pentru existența și importanța partidelor istorice. Voi recurge la câteva, pe care le selectez, deși nu sunt altele de aceeași valoare demonstrativă.

Voi recurge ca referință, la spusele lui Adam Micinik, la a treia Conferință de vară care a avut loc între 20-25 Iulie 1992 în România și la care au participat mai multe organizații străine și autohtone. Nu subscriu la tot ce a spus acest distins gânditor și politolog la această conferință, ca bunăoară că naționalismele reprezintă una din formele finale ale comunismului, precum și la altele. Si mai menționez că, după mine, dânsul și alți gânditori de marcă străini, au infuzionat excesiv, când spre bine, când spre rău, inteligenția românească.

Mă voi referi numai la "național" ca principiu al partidelor istorice. Micinik explica naționalismul post-comunist din necesitatea regăsirii memoriei distruse de comunism și că astfel în libertate, identitățile și tradițiile revin la viață, recuperându-se mecanismele continuității și că în acest proces se înregistrează și foarte primejdioase tendințe populiste, xenofobe, autoritare și fascizante.

Micinik, cu toate că se ferește, dă totuși până la urmă, o definiție naționalismului, ca păstrare a identității naționale, a tradițiilor și a îngrijirii memoriei istorice. In aceste sensuri, Micinik dă o rațiune solidă existenței partidelor istorice și caracterului național al acestora. Ele sunt, de plano, inamicii ireductibili ai "puterii" intolerante în lupta pentru pluralismul democratic, societatea deschisă și statul tolerant.

Nu putem subscrie însă la o declarație a dânsului, la rândul său primejdioasă, în mod special pentru inteligheția românească, spunând: "PATRIA intelectualilor este ADEVARUL". Micinik concepe pentru elita intelectuală o supra patrie de esență abstractă, cu imperceptibile granițe universale. Deși o utopie sterilă, e de disprețuit precum turnul de fildeș. Din păcate, intelighenția prezentă la Balvanyos - Covasna ni se pare că a fost fascinantă. (Referințele de mai sus privesc revista AGORA Vol.V/nr.4, 1992, pag.60 și următoarele).

***

Intrarea imediat după Revoluție pe scena politică a foștilor deținuți politici, purtând tatuajul anticomunismului și care sunt supraviețuitorii Tineretului partidelor democrate prigonite nemilos începând din 1948, a constrâns "puterea emanată", mai ales dela alegerea ca președinte a lui C. Ticu Dumitrescu, la o defensivă disperată, astfel încât categoric torpila Iliescu-FDSN este îndreptată și asupra asociației acestora, pentrucă ea ecranizează permanent ororile săvârșite de comunism la noi și care numai în infimă parte au putut fi văzute în "Memorialul Durerii".

Dar nu este de trecut cu vederea fenomenul petrecut odată cu Revoluția, că unii care n'au gustat în închisori turtoi și arpacaș și nici în libertate salam de soia, au pus mâna pe putere, iar alții, din frică de politică, s'au asociat la construirea numai a Societății Civile, îndârjindu-se uneori și ei asupra partidelor politice care, pe baricade, luptă pentru eliminarea comunismului în aceste momente de oportunitate istorică.

Nici teoretic, nici pragmatic, nu s'a demonstrat și nici nu este posibil, că Societatea Civilă se construiește numai în formațiuni de tipul Alianței Civice, și nu și prin pluralismul politic de partide. Nu se poate răpi acestora în democrație, caracterul educativ și constructiv al Societății, și că acest rol ar fi monopolul celor care se tem de politica militantă. Am să ilustrez de partea cui este dreptatea cu un interviu pe care l-am luat D-lui Stelian Tănase, în Noembrie 1990 (pentru "Cuvântul Românesc") în calitatea sa de membru fondator al Alianței Civice, împreună cu Octavian Paler, Petre Mihai Băcanu, Gabriel Andreescu etc.

Cum Societatea Civilă se construiește în timp îndelungat, 10-20 de ani, viața intră într'un ritm alert, care în democrație este dirijat de pluralismul politic și cei care stau deoparte, mai ales elementele de valoare, prin neimplicare, comit o greșeală cetățenească, echivalentă cu absența dela vot.

La problema, dacă nu este mai benefic pentru societate, în tranziția dela comunismul neeradicat, ca Alianța Civică să facă opțiune de partid sau partide decât la cea de Opoziție extraparlamentară, Dl. Stelian Tănase a adoptat poziția fermă că "partidele" sunt anacronice, perimate, Românii fac alergie când aud acest cuvânt, identificându-l cu ceea ce s'a chemat 40 de ani "Partid", că partidele reînviate sunt niște state majore fără armată, că aspiră să-și împartă funcțiile politice în raport de anii de pușcărie, că are compasiune pentru suferințele lor dar și pentru incompetența lor politică și că acum este timpul Opoziției extraparlamentare ca grup de presiune de tipul Forum-ului ceh, Solidarității poloneze etc.

Replica a fost că nucleul partidelor istorice, în îndelungații ani de temniță, au făcut școala democrației, având ca dascăli pe cei mai iluștri lideri ai partidelor democrate antebelice, iar dârzenia și suferințele în detenție la cele mai teribile torsionări, îi califică de vajnici promotori ai democrației.

Dl. Stelian Tănase este în prezent vice-președinte al Partidului Alianței Civice de care nu vroia să audă, și deputat al acestuia. Cinste lui și celor care au procedat la fel, că n'au perseverat pe un drum care nu ducea unde trebuia și astfel se află în Parlament, instituția de decizie pentru desfășurarea vieții societății. I-am pronosticat D-lui Stelian Tănase că Forumul și Solidaritatea se vor transforma în partide sau din ele vor înflori partide, ceea ce s'a întâmplat.

La noi lucrurile s'au petrecut pe jumătate. Partidul care s'a desprins din Alianța matcă este mai redus în efectiv și cu mai puțină forță, sunt de remarcat aspecte negative cum s'a înregistrat la desemnarea unui candidat la președenție de către Convenția Democratică, la întocmirea listelor pentru candidați la alegerile parlamentare cauzatoare de confuzii în electorat.

Declararea în Decembrie de către Alianța Civică a caracterului său politic categoric, la care a ezitat doi ani, dă speranța că în sfârșit va urma pasul decisiv, fie de a fuziona cu existentul partid desprins din ea, fie că-și va trasa o linie politică proprie, cum s'a întâmplat la Forumul ceh și încadrându-se clar în sistemul pluralist de "partide" al democrației, va da mai multă vigoare și dinamism luptei pentru instaurarea acesteia, accelerând totodată și construirea Societății Civile.

Pricopsindu-se cu o Republică prezidențială care ni se potrivește ca un corset care taie răsuflarea, Președintele Iliescu, cu propriul său partid minoritar FDSN, guvernează țara prin premeditata coalizare cu extremele ei de dreapta și de stânga, amenințat din ce în ce de colaps total și de aceea a recurs și la diversiunea cu partidele istorice. Ca orice truc de fabricație comunistă, nu trebue neglijat sau numai mediat, ci combătut cu toată hotărârea. Altminteri, vom fi cotați fie de lipsă, fie de fuga de responsabilitate ce ne-a atribuit-o Michael Radu în articolul "România fără scuze", de frică de democrație, de politică și de idei, ceea ce ar da dreptul restului lumii să ne trateze ca atare (Agora, citată mai sus).

Deci, combaterea diversiunii este o îndatorire a tuturor care vor binele țării.

Adrian GRIGOROPOL

ACCEPTĂM URGENȚE
ALL DENTAL PLANS ACCEPTED
DR. MIHNEA E. STRUGURESCU
DENTAL SURGEON
745 DANFORTH AVE. #309
(LA EST DE PAPE AVE.)
PARCARE AMPLĂ
469-1968
STAȚIA DE METROU PAPE
DANFORTH
PAPE
LUNI - VINERI (10 a.m. - 8 p.m.)
SÂMBĂTA (9. a.m. - 2 p.m.)

EXTERMINAREA CONDAMNAȚILOR POLITICI

—Av.Nicolae RODEAN—

Aceste rânduri le-am cugetat și le-am scris dintr'un îndemn lăuntric pentru adevăr, dintr'o îndatorire civică, apreciind că opinia publică, cetățenii țării au dreptul să cunoască anumite realități semnificative și pe deplin caracteristice regimului tiranic, anterior Revoluției din 1989.

Pe de altă parte, cunoașterea acestora, ca și responsabilitatea autorilor lor, s'ar încadra în atribuțiile PUTERII, obligată nu numai moral să acționeze spre lămurirea definitivă a unor fapte și împrejurări care, petrecute în închisorile comuniste, vor putea conduce, cât de cât, către o reconciliere națională.

Cu alte cuvinte, NU uitarea lor, considerate ca aparținând "trecutului", NU dezinteresul culpabil, ci, dimpotrivă CUNOASTEREA lor deplină și în amănunțime, în acest obligatoriu cadru de preocupări s'ar putea angaja SI seriozitatea SI EFICIENTA jurdică și de fapta tuturor organelor îndreptățite și autorizate să le instrumenteze, REAL și nepărtinitor, într'o lăudabilă OBIECTIVITATE, pentru contemporani și pentru ISTORIE.

Acum 57 de ani, în Octombrie 1935 la deschiderea cursului său de Drept constituțional, marele profesor PAUL NEGULESCU spunea: "Dictatura, de dreapta sau de stânga, înseamnă depersonalizarea omului; omul nu este decât un număr de înregistrare".

Desigur, noi, studenții din primul an, nu am pătruns înțelesul adânc al spuselor sale dar, cu toate acestea, le-am apreciat în mod deosebit, raportându-le la condițiile politice din acea vreme, când, în Germania nazismul, iar în Italia fascismul, au impus forma de guvernământ.

Ulterior, după 23 Augsut 1944, unii dintre noi au cunoscut pe viu consecințele sistemului politic întemeiat pe șantaj, teroare și opresiune și aceasta pentrucă, unii oameni politici din România acelor vremuri, văduvindu-se cu bună știință de orice sentiment patriotic și umanitar, au copiat, printr'o activitate deliberat culpabilă, tot ce a avut loc în Uniunea Sovietică comunistă și folosind aceleași metode, dela intimidare până la crimă, se intitulau luptători pentru "binele poporului".

Străin de poporul și aspirațiile neamului românesc, adânc înfeudat ideilor comuniste (și pentru a fi pe placul Moscovei), generalul maior Nicolsky (adevăratul său nume Grümberg Boria), a inițiat în cadrul Ministerului de Interne, înființarea unui așa-zis "BIROU AL INFORMATIILOR", având ca obiectiv DISTRUGEREA unității moral politice a celor care, condamnați fiind, își ispășeau pedepsele în închisorile dela Pitești, Gherla și Suceava.

De altfel, Dl. Procuror general al României, prezent la dezbaterile parlamentare din după amiaza zilei de 30 Septembrie 1991, a înștiințat public, la televiziune, că se întreprind cercetări judiciare asupra activităților fostului ministru de Interne Al. Drăghici și ale fostului general maior Nicolsky (Din păcate, însă, comunicarea la care m'am referit a rămas doar o simplă "înștiințare", deoarece între timp, Nicolsky a decedat, iar Al. Drăghici se află în Ungaria, deocamdată bucurându-se de "ajutorul" celor care i-au asigurat plecarea din țară).

Dar, în viață fiind, pentru realizarea acțiunii sale diabolice (ajutat de subalternul său, Col. Sepeanu (nume schimbat), s'a folosit de Eugen Turcanu, condamnat la muncă silnică pe viață cu care, potrivit actelor dosarului, a avut, printre altele, următoarea discuție: "Vrei să intri în serviciul nostru?" La care acesta, răspunzând afirmativ, fără nici o ezitare, l-a întrebat: "Ce am de făcut și ce am în schimb?" Măgulit de răspuns, Nicolsky, l-a asigurat că îi va reda libertatea, condiționat de o anumită activitate specifică, precizată astfel: "Te duci la cele 3 închisori și folosindu-te nelimitat de orice metode, indiferent cum și pe ce cale, să obții dela cei condamnați politic declarații în care aceștia să arate tot ce au ascuns cu ocazia judecării procesului lor."

O dată târgul făcut, Turcanu a început să acționeze, prin mijloace diabolice, de neimaginat și chiar incredibile. Aș dori ca cititorii acestui articol să dea credit nelimitat autorului, deoarece conținutul acestuia se fundamentează pe calitatea mea de avocat în dosarul penal cu nr. 2253 / 1955 al Tribunalului Militar București, precum și dosarul cu nr.436/ 1957 al Tribunalului Suprem, secția militară, apărând pe inculpatul Dr. Viorel Bărbos, medicul închisorii din Gherla.

Aș mai preciza că acum, când scriu aceste rânduri, mai mult decât în 1955 și 1957 pot avea reprezentarea reală și completă a grozăviilor de neînchipuit abătute asupra condamnaților respectivi, în scopul obținerii unor declarații suplimentare, ulterioare procesului lor și care, de fapt, constituiau temeiul însuși de înființare și existență a BIROULUI.

Si, iată, care erau acestea.

Turcanu, înarmat cu o rangă din fier, spre seară, trecând pe la diferite celule, provoca și întreținea următorul dialog: "Ești condamnat politic și pentru ce?" și la răspunsul pozitiv al acestuia: "Am fost țărănist, liberal ori legionar", Turcanu revenea cu o altă întrebare: "Si mai ești?" Dacă i se răspundea: "mai sunt" îl stâlcea în bătaie, replicându-i: "Nu ți-a trecut nebunia din cap?" Dacă acel nenorocit rezista bătăilor crunte, Turcanu îl lua lângă el și împreună cu acesta se opreau la altă celulă unde "ritualul" se repeta aidoma. Dacă acesta din urmă, întrebat în aceeași modalitate, răspunde: "Nu mai sunt", cei doi se năpusteau sălbatic și cu urlete, reproșându-i "ești un trădător" îl snopeau în bătaie. Dacă și acesta rezista, la fel, îl lua lângă el și astfel "procedura" se repeta, Turcanu reușind să închege o echipă a lui: FORMA ACTIVA DE TEROARE și CRIMA.

Metodele și mijloacele pe care le întrebuințau asupra celor care refuzau totuși să dea declarațiile solicitate, au fost următoarele: cu mâinle la spate, obligați să "soarbă" așa-zisa ciorbă atât de fierbinte încât li se descojeau buzele; într'un picior, cu ochii deschiși, priveau la un bec de o mie de lumini; ouă răscoapte la subțiori; obligați să se bată cap în cap ca berbecii; forțați să mănânce sărături deosebit de concentrate dar împiedicați să folosească apa: în fine, cea mai incredibilă dintre toate: au fost obligați să-și mănânce fecalele proprii sau unii dela alții.

Teroarea, bătăile până la exterminare, mijloacele întrebuințate au fost așa de îngrozitoare și de nesuportat încât, la închisoarea din Pitești, un condamnat s'a aruncat prin luminator și a decedat, iar altul, pe cimentul celulei, și-a ascuțit coada lingurii și s'a sinucis.

Desigur, condamnații politici sau cei de drept comun care se eliberau au făcut public, cunoscute, toate aceste "întâmplări", așa încât, cu ocazia întâlnirii generalului Eisenhower cu Nichita Hrusciov, la Viena, s'a discutat și despre "situația" condamnaților politici din România.

Iar pentru guvernanții dela București, de atunci, acesta a fost MOMENTUL declanșării unei parodii judiciare.

Intr'adevăr, folosindu-se de minciuni și pentru inducerea în eroare a opiniei publice (mai ales internaționale), pozând în adepții legii și ai legalității, toți membrii "Biroului de informații" au fost arestați și trimiși în judecată pentru activitate subversivă, învinuiți, printre altele, că au înlesnit organizarea terorii în rândurile condamnaților politici (cât cinism, câtă perfidie).

Subliniez că în dosarul cu nr. 2253/ 1955 al Tribunalului Militar București eu am apărat pe Dr. Viorel Bărbos, medicul închisorii Gherla, trimis în judecată pentru fals în acte publice, acesta, sub amenințarea cu pistolul de către secretarul organizației de bază al P.C.R., a întocmit acte de deces, atestând fals că Y și Z au decedat suferind de o boală cardiacă, deși, în realitate, decesul acestora s'a datorat și a fost determinat de teroarea fizică la care au fost supuși din ordinul lui Nicolsky.

Mai înainte de primul termen de judecată, toți avocații angajați în această cauză, am fost chemați de către președintele completului de judecată (Dl. maior Oprescu (Weiss) și rețin, aproape cu exactitate, spusele acestuia: "Tovarăși avocați, să fiți foarte atenți, suntem pe un butoi de pulbere. Nu aveți voie să comunicați cu nimeni despre acest proces, nu aveți voie să luați cu dvs. nici cea mai mică notiță, toate însemnările personale le lăsați la grefierul de ședință."

La primul termen, s'a procedat la luarea interogatoriilor, primii inculpați recunoscând în totalitate (conform "tradiției") declarațiile date la primele cercetări, motiv pentru care grija deosebită, anterior mărturisită de președintele completului, aproape că nu se mai observa și nimeni și nimic nu se întrevedea de natură să stingherească "atmosfera" obișnuită din sălile de judecată ale instanțelor militare.

Dar, liniștea în desfășurarea judiciară a procesului a fost brusc întreruptă cu ocazia interogatoriului inculpatului Marina, plutonier și curier în cadrul acelui "Birou al informațiilor".

Intr'adevăr, acesta, cu o statură atletică, într'un efort fizic cu totul deosebit, a început să țipe cât îl lua gura. Parcă îl aud și acum și rețin cu exactitate: "Să vină aici Gheroghiu Dej, eu nu am făcut nimic, nu sunt cu nimic vinovat. Am fost un simplu plutonier, primeam ordin dela tov. colonel Sepeanu, întrebați-l, îmi dădea niște acte, le predam sub semnătură la directorii închisorilor dela Pitești, Gherla sau Suceava și de acolo, aduceam la BIROU, altă corespondență, fără să știu absolut nimic despre ce se întâmplă. Sunt nevinovat și cer să vină aici Gheorghiu Dej."

Stupoare în sală, iar președintele, descumpănit, a întrerupt continuarea judecății. La revenirea în sală, după cca. 1/2 oră, a anunțat suspendarea cauzei până la noi ordine.

Procesul a fost reluat după aproape 6 luni de zile.

In fond, procurorul a cerut condamnarea la moarte a lui Sepeanu și pedepse privative de libertate pentru toți ceilalți coinculpați, în ordine descrescândă. Clientului meu, Dr. Viorel Bărbos i-a revenit 3 ani închisoare, iar lui Sepeanu, 8 ani.

Toți inculpații au declarat recurs, iar Tribunalul Suprem, secția militară a respins toate recursurile (dosar nr.437/ 1957). Dar, spre surprinderea generală TOTI au fost eliberați, în timp ce Turcanu (cu banda lui) au fost executați prin împușcare la Jilava, pe Valea Piersicilor. Personal, am citit o cerere deznădăjduită a mamei lui Turcanu care, mai mult desenând literele alfabetului, solicita relații despre "fiul meu". Dar, pe cererea acesteia se aflau fel de fel de rezoluții cu trimiteri la alte dosare, iar pe verso era procesul verbal de executare.

S'a dovedit astfel, o dată în plus că, în orice dictatură, de dreapta sau de stânga, OMUL NU ESTE DECAT UN NUMAR DE INREGISTRARE.

Numai că, cetățenii țării, iată, după 3 ani dela Revoluție, NU CUNOSC aproape NIMIC (sau prea puțin) despre grozăviile întunecatului regim comunist și tot așa de puțin (sau aproape deloc) despre autorii sângeroaselor represiuni.

Ingrijorați legitim, așteptăm cu toții să fim încunoștințați, să ni se aducă la cunoștință, deocamdată, nominalizarea autorilor ca și organele de decizie înclinate și părtașe la acțiunile de represiune.

Am încercat însă, cu toții, un sentiment de amărăciune și de deznădajde când, după 3 ani, raportul prezentat de procuratura militară este doar o înșirare de date, atestând doar numărul morților și al răniților Revoluției, DAR nici un cuvânt privitor la identificarea celor care au tras în demonstranți, împingându-ne, vrând, nevrând, să acceptăm ipoteza "absurdă" că aceștia s'ar fi sinucis, altfel este de neînțeles CINE (și DE CE) are atâta interes spre ascunderea realităților evenimentelor din Decembrie 1989?

Poate, peste alți 3 ani, îi vom cunoaște SI pe aceștia, în afară de cazul în care, aceleași organe, ne vor spune, tot iresponsabil, că "acestea aparțin trecutului".

CINE STIE?

ABERAȚIILE "PARTIDEI NAȚIONALE"

Urmare din pag. 4

lamentarii fanatici C.V. Tudor și Adrian Păunescu, lansând slogane naționalist-șovine și lozinci incitatoare în limbaj suburban, de natură a genera xenofobie, intoleranță și vrajbă națională. Iar factorul decizional care potențează duritatea acestor tumori canceroase securisto-comuniste este însuși tovarășul Iliescu, emanatul ales pentru "liniștea și concordia" națională, sub a cărui oblăduire foștii barzi ai curții ceaușiste (în căutarea tăticului atotputernic!) varsă valuri de otravă în maculatura lor naționalistă, reabilitând memoria cârmacilor schizofrenici, pe care i-au lins în credință și i-au glorificat ca pe Mesia.

La fel de grav este faptul că în viața politică a țării s'au lansat lideri ai unor partide și mișcări extremiste, naționalist-șovine, care excelează în amenințări și invective la adresa altor etnii.

Prin mascarada lor periculoasă, acești falși "apărători" agresivi și zgomotoși ai neamului, au izbutit să ne discrediteze complet în ochii opiniei publice internaționale, aducând enorme deservicii cauzei Românilor. Nu contează naționalitatea sau religia, contează să fii om. Nu avem nici o garanție că grozăviile trecutului nu s'ar putea repeta în viitor. Urmărim cu stupefacție și indignare recrudescența mișcărilor naziste și antisemite în diverse țări ale lumii. Dar problema problemelor noastre rămâne lipsa statului de drept, la noi toată suflarea românească este frustrată de drepturi, cu excepția fostei și actualei nomenclaturi comuniste. Instigările naționalist-șovine, antisemitismul, antimaghiarismul, curentele extremiste, fanatismul delirant și xenofobia sunt practici intolerabile, străine de firea, gândirea și sufletul neamului românesc.

România a fost și trebue să rămână o țară a conviețuirii pașnice și a toleranței interetnice, în care drepturile acordate minorităților prin tratatele internaționale să fie nu numai asigurate, dar și riguros respectate.

Prof. Radu ȘERBAN

FORȚELE CONSTRUCTIVE ȘI DISTRUCTIVE ALE NAȚIONALISMULUI

—Prof. Nicolae DIMA—

In ultimii ani, naționalismul unor popoare din fosta Uniune Sovietică și Europa Răsăriteană a renăscut atât în forme moderate, cum s'a întâmplat în cele trei republici Baltice, cât și în forme extrem de violente ca în Iugoslavia. Si în timp ce în unele țări naționalismul a dus la consolidare etnică internă, în altele a dus la fragmentare politică și la dezastru economic. In aceste condiții, specialiștii continuă să se întrebe: Ce este naționalismul și la ce să ne așteptăm în viitor? Definiția naționalismului este complexă, iar simțămintele pe care le declanșează diferă dela un popor la altul. In forma sa cea mai simplă, naționalismul este atașamentul față de glia strămoșească, ceea ce înseamnă de fapt un puternic sentiment patriotic. In realitate, naționalismul este mult mai greu de definit. Pe de o parte, el se referă la unele trăsături obiective și clare cum sunt limba maternă, istoria comună, teritoriul național etc. Pe de alta, naționalismul implică factori subiectivi ca simțămintele oamenilor față de strămoșii lor, față de ruinele vreunei cetăți străvechi acoperită de negura vremurilor, sau față de legende, folclor, balade populare etc., simțăminte extrem de greu de definit și imposibil de măsurat.

Din punct de vedere practic, cercetătorii au stabilit totodată o legătură mai puțin explorată între nevoile naturale ale oamenilor, anume hrană, adăpost, și condiții pentru creșterea copiilor, și noțiunea de apartenență la un grup uman. Intr'adevăr, s'a constatat că oamenii au nevoie să aparțină unei familii, unui grup, unui trib, sau unei anumite categorii sociale stabile pentru a-și putea împlini datoriile și aspirațiile. Cum însă etnia este cea mai stabilă grupare socială, se ajunge în mod firesc la naționalitate, la națiune și la naționalism. Apartenența la o anumită naționalitate poate fi însă atât de puternică încât să ducă la antagonism față de alte naționalități, la naționalism excesiv, la acte de violență, la conflicte etnice și la război.

Naționalismul etnic este un fenomen relativ nou în lume. Germanii, de exemplu, au trăit sute de ani în principate diferite, animați de patriotism local, dar fără să se simtă legați de un sentiment pan-germanic. Si adevărul este că nici astăzi cetățenii de limbă și origine etnică germană din Elveția sau Austria, de exemplu, nu împărtășesc aceleași idei și sentimente cu cei din Germania.

Naționalismul modern a început cu Revoluția Franceză, care în ciuda violențelor și a abuzurilor pe care le-a cauzat, a introdus noțiunea de naționalism democratic. Naționalismul francez a cimentat clasele sărace și mijlocii ale poporului, reprezentante pentru prima oară la vremea respectivă în noul parlament al țării. După revoluție, aceste clase s'au auto-intitulat ''națiunea'', și au devenit de fapt națiunea franceză de mai târziu. In același timp însă, noul naționalism a dovedit o deosebită brutalitate față de cei ce nu aparțineau națiunii franceze. Ulterior, naționalismul european și de pretutindeni a continuat să manifeste această dualitate. Pe de o parte, coeziune internă între cetățenii de aceeași limbă și de același neam, iar pe de alta, respingere și chiar violență față de străini. Si în ciuda multor încercări de fraternitate internațională, dualitatea naționalismului, constructivă și distructivă în același timp, nu a fost reconciliată pe deplin niciodată.

Problema pe care o pun în prezent cercetătorii și liderii politici responsabili ai lumii este cum să utilizeze sentimentele patriotice ale naționalismului fără a se ajunge la excese și la violență? Uniunea Sovietică, de exemplu, a încercat timp de peste 70 de ani să elimine naționalismul, dar fără succes. Atâta vreme cât au fost reprimați, cetățenii sovietici și-au închis sentimentele în suflete. Când însă politica de Perestroikă și Glasnost le-a permis să se exprime, explozia nemulțumirii generale a dus la dezintegrarea Uniunii de-a lungul unor falii etnice. Dacă fosta Uniune Sovietică este pe punctul dezmembrării, ceea ce continuă să mențină diverse popoare împreună este tocmai naționalismul, dragostea oamenilor pentru semenii lor de neam, de limbă, de credință. Din nefericire însă, același naționalism a devenit o forță distructivă. Vor ajunge oare fostele naționalități sovietice la un mod pașnic de conviețuire, ori naționalismul lor înăbușit timp de șapte decenii va exploda și mai violent în viitor așa cum a explodat în Iugoslavia?

Profesoara Leah Greenfeld, sociolog la prestigioasa Universitate Harvard, este de părere că naționalismul existent în fosta Uniune Sovietică va scăpa de sub controlul autorităților și va duce la noi acte de violență. De altfel, asemenea violențe s'au și înregistrat în republica Moldova și continuă să se înregistreze în Armenia, Georgia, și Azerbaidjan. Cazul Moldovei de dincolo de Prut este foarte ilustrativ. Eforturile ruse și sovietice de a crea o nouă naționalitate zisă moldoveană au eșuat. Dar, interesele geopolitice ruse dela Nistru, împletite cu interesele foștilor comuniști locali, în opoziție cu aspirațiile legitime ale populației moldovene, au dus la recentul conflict nerezolvat din Transnistria. Si asemenea conflicte s'ar putea declanșa în viitor în multe alte regiuni ale fostului imperiu moscovit.

Același sociolog american susține totodată că de fapt fosta conducere sovietică nu a încercat niciodată să șteargă diferențele dintre naționalități sau să le pună pe picior de egalitate. Astfel, fostele pașapoarte interne sovietice, un fel de buletine de identitate pentru cetățenii țării, menționau cu precizie naționalitatea fiecărei persoane. In plus, fostul sistem sovietic a menținut o ierarhie etnică rigidă. Rușii, de pildă, s'au aflat mereu în capul piramidei și s'au bucurat de nenumărate privilegii. Ei erau urmați de Ucraineni și de alte naționalități slave, în timp ce la piciorul piramidei se aflau Musulmanii.

Un alt specialist american, profesorul Stanley Hoffman, susține însă că în viitor naționalitățile sovietice ar trebui să ajungă la un anumit grad de armonie inter-etnică dacă vor să se bucure de prosperitate economică. Trebue reconciliate deci mai multe aspirații incompatibile între care cel dintre drepturile marilor naționalități și aspirațiile micilor grupuri. Autodeterminarea micilor grupuri nu este nici ea o soluție deoarece poate duce la fragmentare teritorială și la stagnare economică. In plus, micile grupuri etnice au fost întotdeauna manipulate de marile puteri, așa cum în prezent Moscova îi manipulează pe Găgăuzii din Moldova. Intre dreptul la autodeterminare al marilor națiuni și aspirațiile micilor grupuri etnice, trebue găsit deci un modus vivendi care să genereze stabilitatea și dezvoltare socială. Profesorul Hoffman și alți cercetători se tem însă că în viitor conflictele inter-etnice din

Continuare în pag. 7

NONSENSURI ȘI TAUTOLOGII POSTREVOLUȚIONARE

—Silviu ALUPEI—

O nouă ideologie se află în ofensivă. Societatea românească este - din Decembrie 1989 încoace - cobaiul unui experiment politic ale cărui fructe malefice s'au conturat: dezorientarea, neîncrederea, apatia. Ideologie veche, comunistă, își avea totuși regulile și sistemul său de ''articulare'' a limbii de lemn. Cea nouă nu se articulează decât pe o sumă de nonsensuri și de tautologii. Noua ideologie F.S.N.-ist-F.D.S.N.-istă are pretenția atât de des afisată în ultima vreme, de ''a scoate țara din criză'', de ''a ridica nivelul de trai'', de ''a asigura intrarea României în Europa, alături de națiunile civilizate în care triumfă democrația, libertatea și drepturile omului''.

Toate acestea nu au rămas decât deziderate, mereu enunțate printr'un limbaj oficial ce uzează de o terminologie științifică, politică și filosofică incomplet înțeleasă de chiar ideologii ei. Ușurința cu care primii oameni politici ai țării au ''jonglat'' cu noțiuni în care se condensează experiența omenească a secole de civilizație și de cultură nu a făcut decât să le trădeze incapacitatea lor intelectuală și impostura în materie de guvernare politică.

In cei trei ani de ''democrație originală'' în care singura libertate politică a fost aceea de ''a fierbe în suc propriu'' (parafrazându-l aici pe fostul și actualul președinte de republică), viața politică, economică si socială a României a fost sufocată într'un aberant amalgam ideologic al nonsensurilor (N) și tautologiilor (T) postrevoluționare, le vom prezenta mai jos cu speranța că orice cititor a cărui gândire politică și economică nu a fost alterată de ''glasnost-ul'' și ''perestroika'' lui Gorbaciov - își va putea face o idee clară despre ''mersul reformei în România'', despre ''tranziția spre economia de piață'' și despre ''procesul instaurării statului de drept'' (Menționăm că nonsensurile și tautologiile au fost selectate din discursurile prezidențiale, decretele, hotărârile și legile guvernamentale, platformele-program ale F.S.N., F.D.S.N. și ale partidelor ''satelit'', din presa de stânga, dela radio și TV).

NONSENSURI (N) Economie de piață fără proprietate particulară; • (N) Concurență fără economie de piață; • (N) Liberalizarea prețurilor fără privatizare;

• (N) Privatizarea pentru bunăstarea statului (socialist, N.R.); • (N) Proprietate fără dreptul de proprietate; • (N) Democrație fă-fără libertate individuală; • (N) Opoziție în cadrul partidului unic (formulă ''emanată'' din discursul celebru al ''politologului'' Silviu Brucan - fostul ideolog al oficiosului P.C.R. ''SCINTEIA'', în anii 1945-1952; de reținut că imediat după respectivul discurs televizat în interiorul F.S.N. se naste F.D.S.N. care anunță că a trecut în ...''opoziție''; • (N) Comunism cu față umană (formulă emanată din discursul președintelui C.F.S.N., Ion Iliescu, în Decembrie 1989);

• (N) Liberalism fără libertatea civică și politică;

• (N) Opoziție constructivă (Notă: opoziția nu poate fi nici constructivă, nici destructivă. Opoziția înseamnă împotrivirea legală a unei părți, a unui grup, a unei adunări din națiune, care nu împărtășește ideile și actele guvernului. Doar regimul comunist care nu a suportat spiritul critic l-a considerat distructiv și... destabilizator!

Spiritul critic înseamnă examinare liberă, cercetare îndeaproape, judecarea valorii doctrinelor politice și a instituțiilor sociale, constatarea părților slabe ale unei chestiuni, explicarea în toată libertatea. Comunismul reformist, cu față umană, temându-se de Opoziție, a impus acesteia să fie... ''constructivă''; • (N) Respectarea drepturilor omului într'o țară fără un stat de drept; • (N) Tehnocrație fără tehnică și tehnologie.

TAUTOLOGII • (T) Revoluție spontană (Notă: ''spontan'' înseamnă ceva care se produce natural, care se face de bunăvoie, nesilit de nimeni, dela sine. Ori, însuși conceptul de revoluție presupune ceva făcut spontan. Tautologia trădează intenția guvernanților post-decembriști de a ascunde faptul că respectiva revoluție nu a fost spontană, și atunci înseamnă că ea a fost regizată, premeditată sau deturnată. In acest caz nu mai poate fi vorba de revoluție, ci de cu totul altceva); • (T) Consensul larg al întregului popor; • (T) Consensul general al tuturor forțelor (Notă: consensul presupune și ''generalitate'' și ''lărgime''. Tautologia trădează faptul că în lipsa unui adevărat consens se încearcă o întărire a lui prin limbaj ideologic); • (T) Ateliere cu scop lucrativ (Notă: tautologie care trădează și existența atelierelor nelucrative pe care puterea politică nu a avut curajul și autoritatea de a le desființa, prin eliminarea vechilor structuri economice neproductive - adică ne-lucrative!);

• (T) Constituirea de partide cu platforme-program proprii (Notă: conceptul de partid presupune și o platformă-program care-i va fi bineînțeles, proprie! Tautologia trădează faptul că ar putea fi posibile și partide cu platforme improprii! Deci ele ar aparține altcuiva fiind, de fapt, ''sateliții'' unei forțe unice, coordonatoare - ceea ce s'a și văzut la alegerile din Mai 1990, când în jurul F.S.N. au ''gravitat'' peste 40 de ''sateliți'' cu programe improprii, iar la 27 Septembrie 1992 în jurul FSN-FDSN au ''gravitat'' peste 20 de partide, partidulețe și formațiuni politice ca ''sateliți''); • (T) Asigurarea continuității unei vieți normale (Notă: continuitatea vieții nu poate fi asigurată! Fiindcă ea decurge din ceva. Se pot asigura cel mult condițiile unei vieți normale, care, apoi, dela sine vor implica și o ... ''continuitate''. Tautologia trădează faptul că se dorește o viață normală fără asigurarea condițiilor respective).

După cum se vede, ''conceptele de-a valma'' - ale căror sferă și conținut au rămas nedefinite și neînțelese - au fost luate drept aliat în susținerea modelelor de gândire stalinist-dogmatică Aceste non-sensuri și tautologii postrevoluționare nu fac altceva decât să desconspire nesinceritatea politică a unui guvern (FSN-FDSN) care a împrumutat termenii și conceptele civilizației apusene, pentru a menține ideile și ''valorile'' comunismului ascunse sub masca reformelor și a liberalismului occidental. Urmările sunt astăzi dezastruoase și avem, iată, o explicație pentru ambiguitatea și paradoxalul care plutesc deasupra societății românești.

FUNDAȚIA BUNA VESTIRE

Din inițiativa fericită a D-lui Ghinea Simion, a luat ființă în România, FUNDATIA BUNA VESTIRE, organizație socială cu scop de educație spirituală românească, de cercetare a adevărului din fondul istoric românesc și de promovare în conștiința generațiilor tinere, ale vechilor valori românești.

Prin materializarea acestei idei fulgurante, spre deosebire de mai toți colegii Domniei sale de generație, Dl. Ghinea face încă odată dovada unei lucidități statornice, dovada unei excepționale ancorări în prezentul pe care continuă să-l trăiască într'un mod creativ.

Dacă Dumnezeu va îngădui ca acest superb cugetător să mai stăruie pentru un timp printre noi, nu încape îndoială, că va fi cel mai frumos exemplu de dragoste și dăruire patriotică, lângă care ni s'a dat să trăim, acum, la întoarcere de veac.

In speranța că Românii din diasporă, încă vor mai fi dispuși să jertfească pentru țara mamă, pentru pregătirea zilei de mâine a tineretului românesc, dăm mai jos căile prin care fundația ''Buna Vestire'' ar putea fi ajutată:

CREDIT BANKSA: 4010110004 - Cont deschis curent - 4030110004 - CEC 4020110004-10 D.M. 4020110004-16 $U.S.

Relații se pot obține la telefon: 011-40-1-6176174

O COMPARAȚIE ȘI O POSIBILĂ SOLUȚIE

—— Alexandru NEMOIANU ——

O comparație între sistemul comunist și cel al pieții libere este folositoare nu numai pentru a clarifica lucrurile și pentru a face opțiunile mai ușoare, ci și pentru a avea mai limpede în minte ce este de făcut în viitor.

Această comparație trebue făcută încercând a elimina, pe cât posibil, detalii concrete ce pot stârni patimi și răscoli memorii devastatoare, deci considerând cele două sisteme economice în mod "ideal". Prin mod "ideal" de funcționare al unui sistem socio-economic, urmând a înțelege ce s'ar putea realiza de către acel sistem, în condițiile în care toate părțile lui componente s'ar afla sub control și ar funcționa optim, inclusiv considerând "ideală" integritatea morală și de intenție a celor ce ar pune în viață, în realitate, acel sistem. Modul "ideal" de funcționare al unui sistem economic nu trebue nicidecum confundat cu un program electoral sau de recitație demagocică, ci trebue considerat ca o sumă a ceea ce ar putea realiza un anume sistem economic în condițiile reale, date de timpul istoric.

Incepând cu sistemul comunist, se poate afirma că țelul lui "ideal" a fost realizarea unei egalități a membrilor societății omenești. Din capul locului aș vrea să arăt că ideologii comunismului au comis o greșeală de înțelegere a cuvântului, reducând termenul de egalitate la acela de uniformitate și egalitarism. Greșeala lor a constat în modul eronat în care un termen teoretic a fost tradus în elemente practice și de acțiune. Căci egalitatea este în primul rând o noțiune convențională, ideală, care se aplică mai ales în participarea la realizarea scopului și nu a mijloacelor. Egalitatea rămâne un ideal dinamic și nu poate fi, sau mai precis nu poate deveni, din motive logice și psihologice, o realitate practică. Pe plan social, egalitatea nu poate însemna mai mult decât egalitate de oportunități și orice încercare de schimbare a acestui lucru va duce la uniformizare.

Confundând deci înțelesul "egalității' și reducându-l la acela de "uniformizare" și "egalitarism", ideologii comunismului au pregătit terenul pentru dezastrele viitoare. Căci, trebue repetat, chiar dacă dintr'o perspectivă morală cineva simpatizează cu ideea de egalitate, utopia "egalitarismului" impus de puterea de stat rămâne o absurditate logică și psihologică.

Economiști de renume, între care Friedrich Hayek, au demonstrat că toate manifestările economice sunt în final reduse la jocul prețurilor. Iar elementele care determină prețul sunt atât de complexe încât orice încercare de a dicta structura prețului, deci de a realiza o economie "statică" va fi sortită eșecului și va sfârși în tiranie si opresiune.

> TOATE UTOPIILE "EGALITARISTE" ȘI MAI ALES COMUNISMUL CHIAR ASTA AU DORIT, REDUCEREA COMUNITĂȚII OMENEȘTI LA UN STADIU DE INFANTILISM.

Incă mai mult, pentru a realiza o societate "egalitară" este absolut obligatorie persecutarea și în final anihilarea "excepțiilor" și talentelor și impunerea unei uniformități de gândire și acțiune. De fapt toate utopiile "egalitariste" și mai ales comunismul chiar asta au și dorit, reducerea comunității omenești la un stadiu de infantilism. Oamenii trebuiau reduși la starea de copii neputincioși care ar fi trebuit să aștepte asistența și "indicațiile" celor ce i-au adus în acea stare.

Istoria a mai dovedit că utopia egalitaristă este un ideal fanatic, deci care nu poate fi reformat, căci fanaticii sunt lipsiți de una dintre trăsăturile umane fundamentale, adică putința de a ajunge la înțelegere, la compromisuri. Mai rău încă, orice încercare de a păstra fie și rudimente ale sistemului comunist, nu înseamnă decât a genera condițiile ce pot face posibilă reapariția plenară a sistemului.

In condițiile în care toate încercările de "inginerie" socio-economică având ca scop impunerea "egalitarismului" au dat greș, este evident că singura alternativă este piața liberă.

Trebue spus din capul locului că piața liberă are drept scop și mijloc ideea de succes și record. Acest lucru rezultă în mod obiectiv din împrejurarea că piața liberă are ca trăsături principale competiția și eficacitatea.

Economia de piață liberă promovează proprietatea și gândirea liberă a omului și încurajează hărnicia, sârguința, inventivitatea și curajul de a lua decizii și responsabilitatea de a suporta consecința lor. Datorită pragmatismului ce caracterizează economiile de piață, au dovedit că posedă capacitatea de a recunoaște greșeli și voința de a le îndrepta. Dezvoltându-se printr'un proces, care a fost numit de Friedrich Hayek "al greșelilor și corecțiilor", economiile de piață au demonstrat că se poate învăța din erori, că ele se pot îndrepta, deci că au încorporată în ele ideea de progres.

Dar toate aceste calități, spectaculoase în sine și care într'un eventual clasament al sistemelor socio-economice plasează în mod indiscutabil economia de piață pe locul întâi, nu sunt suficiente. Nu sunt suficiente căci singure ele nu garantează promovarea condiției umane către starea ei ideală. Mai exact calitățile economiei de piață rămân, în perspectiva realizării umane, potențiale atâta vreme cât nu sunt activate de o trăire și țel spiritual.

Dacă economia de piață, (sau mai precis cei care o pun în mișcare), eșuează în materialism de consum, ea riscă să piardă și să compromită rostul de promotor al condiției umane care trebue să fie ultimul scop al oricărei orânduiri omenești. Dacă valorile materiale devin un scop, în loc să rămână un mijloc, atunci calitățile potențiale ale economiei de piață se pot transforma în contrariul lor și pot genera nedreptate, alienare și lipsă de țel.

Dar activarea potențelor economiei de piață este posibilă atunci când ei îi corespunde o societate morală. Suportul spiritual este acela care poate face din economia de piață o sursă inepuizabilă de progres și bunăstare. Virtuțile economiei de piață pot fi valorificate plenar atunci când sunt însoțite de trăirea unor virtuți spirituale care, în convingerea autorului acestor rânduri, ar trebui să fie cele creștine.

In concluzie, ar trebui să fie clar că sistemul comunist este în mod obiectiv, și în cel mai bun caz, generator de mediocritate și stagnare și, ca și cum acest rău nu ar fi fost suficient, el este însoțit, și tot în mod obiectiv, de tiranie și mizerie absolută.

DA CAPO

—— Radu ENESCU ——

Anul 1992 s'a încheiat, din nenorocire, cu bilanțul de care ne cam temeam. Au trecut alegerile. Cunoaștem "alesul", culesul și "recolta".

"Alea iacta est". Nu știu dacă zarurile au fost trucate, dar din cele aflate, ca și din cele mai ascunse, - bănuiala pare legitimă. Dar faptul nu mai contează. Rânjetul, sforăria și momeala au dat nefericitul rezultat. Resemnare și, dacă e posibil, învățătură de minte.

Nu e momentul, nici intenția mea, să judec pe cei care întrezăriseră, cu exces de optimism, posibilitatea unei alternative democratice; nici a învinui pe cei care au săvârșit manifeste greșeli politice, și au creat, voluntar, sau mai puțin conștient, dezbinări; ori s'au lăsat îmboldiți de excesive ambiții. Ei înșiși vor fi propriii lor judecători.

O analiză? Greu de purces. O criză? Mai multe. Pe scurt.

1. Criza "elitelor" politice. In cine se mai poate încrede cetățeanul de azi? Prea multe partide politice. Siroaie. ("Le trop plein" spunea ironic De Gaulle după retragerea lui la Colomby). "Un motiv pentru electorat, nu numai de perplexitate dar și de dezolare", cum bine observa un ziarist. Asistăm la un divorț între "conducători" și conduși.

2. Criza etică. Poate cea mai gravă. Chilipirgii, afaceriști, au năvălit peste noapte (noapte încă lungă). Râvna acaparării abuzive a pus stăpânire pe cei de jos, pe cei de sus. "Care mai de care". In detrimentul redresării naționale. In dauna omului de treabă.

3. Criza economică. In timpurile de restriște, îmi amintesc, în vremea războiului, fiecare gospodină agonisea cu sfințenie, și bucătărea, cu uitare de sine adesea, hrana cea de toate zilele. Erau momente de resemnare, de solidaritate (nu de "cu japcă") în suferință; în speranța zilelor de mâine.

Azi, lupta pentru viață, pentru hrană, cozile, lipsa de mijloace, inflația, au nimicit sufletele oamenilor (așa va fi fost "programat"?) constrânși să facă totul, - până și hrana, bietul, - la cârpăceală. Pradă cârtirii, firesc, și a nemulțumirii. (Nu e vorba de cei care s'au pricopsit, lăfăiții). Cum să-i mai ardă omului de "politică"?

4. Criza instituțiilor: dela Executiv, Legislativ, Judecătoresc și până la cea din urmă treaptă administrativă; stâlpii care susțineau edificiile lor, ale Națiunii, s'au năruit. "Dans un Etat il faut un ressort de plus, la VERTU". (Montesquieu). Virtutea? In bășcălie, în derâdere. "Montesquieu a murit" rostea unul din oamenii politici cu faimă de cinici. Da, e drept; l-au ucis ei.

5. Criza adevărului. Minciuna s'a instalat nu numai la masa conducătorului. Inșelăciunea, frauda, falsa aparență, impostura, mistificarea, s'au sustras, pe furiș, oricărei sancțiuni morale. Exemplul pornește de sus. Imi vin în minte cuvintele lui Jules Renard: "Quand il ment, il découvre ses canines; on les voit souvent".

O îndreptare e oare posibilă spre a ne putea încrede în viitor? O nouă generație în stare de a porni din nou, dela început, "da capo"? Să sperăm, cu sprijinul lui Dumnezeu.

FORȚELE CONSTRUCTIVE ȘI DISTRUCTIVE ALE NAȚIONALISMULUI

Urmare din pag. 6

Uniunea Sovietică se vor agrava și vor deveni probabil și mai sângeroase.

Cercetătorii susțin de altfel că diversitatea dintre diferite popoare și nationalități rămâne o realitate irefutabilă a lumii contemporane și că în viitor această realitate va continua să joace un important rol internațional. Și în timp ce autodeterminarea riscă să ducă statele multinaționale la fragmentare, presiunile interne pentru integrare și asimilare pot duce la dictatură și la sărăcire culturală. In concluzie, susțin specialiștii, obiectivul primordial al lumii moderne este să mobilizeze forțele creatoare ale naționalismului și să le utilizeze la realizarea unor societăți prospere, stabile, și tolerante.

Din nefericire însă, cercurile internaționale care diriguesc în mare măsură omenirea, nu par capabile sau dispuse să facă distincția necesară între naționalism legitim și șovinism și prin această miopie omenirea riscă să piardă sprijinul a sute de milioane de oameni cinstiți care își caută expresia etnică. In cazul Uniunii Sovietice, confundarea intenționată ori din greșeală a acestor două categorii duce la frustrare și are potențialul de a împinge conștiința etnică spre o formă de comunism pseudonațional, formă cu adevărat extremistă și cu consecințe nefaste pentru pacea întregii lumi.

Prof. Nicolae DIMA

EAST - WEST TRADING AMERICA
IMPORT / EXPORT ENTERPRISES
4208 IRISH HILLS DR. SOUTH BEND, IN 46614
PHONE (219) 299-0441 / FAX (219) 299-1311

UNIC IN U.S.A. • PRETURI IMBATABILE

PRODUSE ALIMENTARE LA ALEGERE
Cantitati nelimitate in orice variante
NOI REDUCERI DE PRETURI !

KENT 1 carton	8,00 $	VEGETA 1kg.	5,25 $
CAFEA 1 kg. (pachete 1/4)	4,25 $	BANANE 1 kg	1,60 $
SALAM SIBIU 1 kg.	5,95 $	CITRICE 1 kg	1,60 $
CIOCOLATA import 1 kg.	4,80 $	MUSCHI PORC 1 kg	4,25 $
UNT/MARGARINA 1 kg.	3,70 $	MUSCHI VITA 1 kg	4,25 $
ZAHAR 1 kg.	1,25 $	CARNE PUI 1 kg.	2,65 $
FAINA 1 kg.	0,60 $	MEZELURI 1kg.	4,80 $
MALAI 1 kg.	0,55 $	SUNCA DANEZA (cut. 1 lb.)	2,95 $
PIPER 1 kg.	5,95 $	OUA (30 buc.)	1,60 $
CACAO 1 kg.	4,40 $	WHISKY 1 st.	5,25 $
OREZ 1kg.	0,80 $	VODCA SMIRNOFF 1 st.	5,25 $
TELEMEA/CASCAVAL 1 kg.	3,30 $	BERE 1 cut.	0,75 $
LAPTE PRAF 1 kg.	3,25 $	DETERGENT import 1 kg.	1,35 $
MASLINE 1 kg.	2,00 $	ALUNE 1 kg.	4,80 $
ULEI import 1 l.	1,20 $	COCA-COLA 2 l.	1,60 $

Preturile includ taxele vamale si transportul in tara.
ASIGURAREA 3,00$. Absolut toate coletele cu produse alimentare se predau personal la domiciliu, intre 3-5 zile.
TRANSPORTUL DIRECT LA DESTINATAR
BUCURESTI 0,30 $/lb. •PROVINCIE 0,65 $/lb
*10% REDUCERE, LA COMENZI ALIMENTARE PESTE 100 $.

1$= 700 LEI IN 24 ORE
Sunati pentru rata maxima la zi.

Livrari Dolari Cash la domiciliu, indiferent de localitate, intre 1-3 zile ! de la confirmarea platii !
BUCURESTI: PE LOC !
TRANSPORTAM COLETELE DUMNEAVOASTRA, PREDATE PERSONAL DESTINATARULUI, IN ORICE LOCALITATE DIN TARA.
Prezentarea inventarului obligatorie.
Asigurarea si manipularea 10 $.
Formalitatile vamale suportate de firma noastra.

APARATURA ELECTRONICA SI MARFURI ELECTROCASNICE LA 220 V. DIRECT DIN MAGAZINUL NOSTRU DIN BUCURESTI
T.V. COLOR / Multisistem-telecomanda Sharp, JVC, Oreon, Grundig, Samsung, Sontec, Tensai, de la 337-732 $ •diagonale 36,41,45,54,63,71 cm.
VIDEORECORDER/Multisistem Sony, Toshiba, Sharp, Akai, Panasonic. de la 210-485 $
VIDEOCAMERE/sistem european Panasonic M-7,9,10, Akai, Sony, Ricoh de la 760-1075 $
COMBINA STEREO/CD,de la .... 249 $
TRANSPORT: 49 $/ASIGURARE,VAMA.
FRIGIDERE/CONGELATOARE: 180-320 L.
ASPIRATOARE/VENTLATOARE
MICROWAVE OVEN/ARAGAZE
MASINI DE SPALAT, 16 progr./USCATOR
FRITEUSE/TELEFON+ANSWERING
PRETURILE SE POT SCHIMBA FARA ANUNT PREALABIL. SUNATI PENTRU PRET LA ZI.

MASINI INDUSTRIALE SI DE UZ CASNIC
MASINI INGHETATA 10q, 20q, 20q/side, 1-2-3 brate .... de la 2145 $
MASINI DE FACUT GHEATA
MASINI DE FACUT SUCURI: 5,6,8 valve
MASINI DE TRICOTAT: manuale si electronice "SINGER","BROTHER"
ROTISOARE 12 pui/ax
APARATE EXPRESSO/CAPUCINO, 2-10-17, 5 l/ora .... de la 439 $
TRANSPORT: in functie de greutate

OFERTA UNICA
"SUNMASTER" #1 in lume!
ANTENA SATELIT COMPLETA
Receiver + LNBF + Parabola
Specialistii nostri o monteaza pe loc, in pret
INCREDIBIL - 399 $!

ACCEPTAM CREDIT CARDS (5 % TAXE)

BUCURESTI 1,15 $ / lb
PROVINICIE 1,70 $ / lb
DELIVERAREA LA DOMICILIU : EXTRA 12 ¢./ lb.
• REDUCERI PENTRU CANTITATI MARI •
Garantam livrarea intre 5-10 zile de la data sosirii in Romania !
TRANSPORTAM AUTOTURISME EUROPA/sau direct in Romania

SUNATI PENTRU DETALII !
SOLICITATI NOUL CATALOG GRATUIT.
PROGRAM ZILNIC : 9 - 18

O puşcărie cu faţă umană

—Gh. IONESCU OLBOJAN—

Printre ştirile de senzaţie lansate de "Evenimentul zilei" s'a acreditat şi cea prin care un fost deţinut a cerut poliţiei să îl trimită din nou în puşcărie fiindcă - preciza solicitantul - acolo este mai bine decât în libertate. Intrigat de această susţinere, am cerut şefului Direcţiei Generale a Penitenciarelor să-mi dea voie să vizitez una dintre cele mai moderne închisori din România. Mi s'au propus două stabilimente: penitenciarul din Slobozia de Ialomiţa, sau cel din Mărgineni, comuna I.L.Caragiale, Dâmboviţa. Am optat pentru Mărgineni, ştiind că acolo se află şi o vestită fabrică de mobilă de lux, muncitori în ea fiind deţinuţii din Mărgineni.

Precum Jilava sau alte puşcării din România, şi penitenciarul din Mărgineni este situat într'o zonă mlăştinoasă de pe raza actualei comune I.L.Caragiale, judeţul Dâmboviţa. Construită sub Carol I, puşcăria de aici a purtat numele de "puşcăria de haimanale", edificiul ei fiind singular în zonă. Cu vremea, el a fost înconjurat de casele gardienilor şi ale personalului civil angajat de penitenciar, astfel că astăzi, fiecare dintre familiile satului Mărgineni, pendinte de comuna I.L.Caragiale, are între ascendenţi sau între membrii actuali un gardian sau un angajat civil care să fi lucrat sau să lucreze în puşcăria din mijlocul satului. Cine serveşte puşcăria cu prestaţiile sale este, la rândul lui, servit cum se cuvine de către penitenciar: robotă gratuită prin gospodărie graţie muncii deţinuţilor de aici; aprovizionarea cu carne, legume şi cartofi dela sectorul agrozootehnic al puşcăriei, un fel de gospodărie de partid locală; legarea unor prietenii durabile între foştii deţinuţi şi gardienii mai "înţelegători" cu puşcăriaşii mai pricopsiţi sau cu perspective de privatizare mai serioase; alte servicii gratuite din partea celor internaţi aici. Că o duc bine gardienii o spun şi burţile, cefele şi obrajii buhăiţi ai acestora în comparaţie cu stafiditele feţe şi simulacrele burţi ale deţinuţilor.

Cu toate că ocupă circa 200 ha. din suprafaţa comunei şi a judeţului, puşcăria din Mărgineni nu este menţionată pe nici o hartă civilă. Ca să o găseşti trebue să dai peste unul care ştie de ea şi care să te îndrume aşa: iei trenul personal din Ploieşti spre Târgovişte şi cobori la halta "I.L.Caragiale-Vest". De pe colina pe care şerpuieşte calea ferată se distinge la 500 metri zidul alb care strânge ca într'un cleşte clădirile aferente închisorii; blocul administrativ, blocul alimentar, centrala termică, fabrica de mobilă, pavilioanele de cazare a puşcăriaşilor.

Poarta închisorii este străjuită de două rânduri de vile cu un etaj, locuintele cadrelor superioare ale penitenciarului. Aceste case sunt înveşmântate în acelaşi alb de mânăstire în care se fuduleşte şi zidul puşcăriei.

Ajuns în faţa închisorii constaţi că mai toate pe aici sunt interzise: un panou alb-roşu îţi aminteşte că aici nu se fotografiază; mai multe tăbliţe albastre îţi precizează că zona din jurul închisorii este "zonă interzisă"; un panou metalic te avertizează că "intrarea este interzisă"; pe uşa sălii de aşteptare altă dandana - "aşteptarea este interzisă în afara curţii" etc. In sala podeaua este transformată vremelnic în patinoar, graţie unei ţevi de calorifer sparte şi a gerului de peste noapte. Vizitatorii ţopăie ca într'un film mut, gheaţa de sub tălpi nelăsându-i să stea locului. Un gardian strânge buletinele de identitate ale vizitatorilor şi bileţelele cu numele celui vizitat.. Programarea vizitelor se face în funcţie de iniţiala numelui de familie al celui deţinut. In ziua reportajului nostru erau programate literele J, K, L şi M. La poartă s'au prezentat vreo 40 de vizitatori, majoritatea soţii ale deţinuţilor.

Până catadicseşte conducerea închisorii să ne primească, dăm o raită pe drumul ce şerpuieşte pe lângă latura de Nord a puşcăriei. In partea stângă zidul alb întrerupt din loc în loc de foişoarele de pază şi în care zărim deţinuţi în costume maron cu arma la picior. Aveam să aflăm că aceştia sunt deţinuţi P.A.C. (Paza Altor Condamnaţi) şi ei sunt promovaţi dintre contravenţionali sau cei cu pedepse uşoare. Si ei tropăie pe podelele de lemn ale foişoarelor de pază, semn că acestea nu sunt racordate la centrala termică a stabilimentului. In spatele închisorii se înalţă biserica sătească, cândva lăcaşul de cult al deţinuţilor, cedată de comunişti mărginenilor, vărgaţii nemaiavând voie să se roage în timpul penitenţei. Pe partea dreaptă a drumului se întinde cât vezi cu ochii sectorul agro-zootehnic al puşcăriei, cu acareturile necesare creşterii animalelor şi cultivării pământului.

După o oră de aşteptare în gerul de afară primim unda verde dela conducere: putem intra în puşcărie. Prima escală, biroul D-lui locotenent-colonel Tudor Cârnaru, şeful stabilimentului. Ca să vedem noi ce grea misie are Domnia-sa prin aceste locuri, comandantul începe cu văicăreala: locurile de deţinere sunt suprapopulate (pentru cele 1600 de paturi, are internaţi 1830 deţinuţi); parcul auto este sufocat cu transportul deţinuţilor la instanţele judecătoreşti din cele două judeţe deservite de Mărgineni, vorba fiind de Prahova şi Dâmboviţa; insuficienţa personalului calificat în reeducarea deţinuţilor şi în special a tinerilor (peste 300 la număr); festivismul preoţilor ortodocşi, prezenţi printre deţinuţi numai la zile mari etc. Terminând monologul comandantul ne dă în primire educatorului şef, Ion Florea, care să ne însoţească "înăuntru".

Vizităm mai întâi blocul alimentar format dintr'o boxă pentru pâine, o sală cu cazane sub presiune şi magazille de alimente. Aflăm că raţia de pâine (neagră) este de 800 gr./zi pentru deţinuţii care muncesc şi de 550 gr. pentru cei care nu muncesc, sau sunt bolnavi T.B.C.

In cazane erau pregătite trei feluri de mâncare. Felul I - ciorbă ţărănească cu carne de vită. Felul II - iahnie de fasole cu carne de porc. Felul II pentru bolnavii TBC - paste făinoase cu carne de vită. Toate acestea numai pe hârtie fiindcă în realitate în toate cazanele se lăfăiau cubuleţe de slănină albă de porc pe fundalul alb al unor preparate fără bulion, pastă de tomate sau cel puţin boia. Prin amabilitatea deţinutului-bucătar şef am remarcat care este iahnia şi care ciorba, ambele fiindo zeamă lungă. Din normativul de hrană am înţeles că un câine de pază primeşte tot atâta mâncare cât şi un deţinut scos la muncă, iar muncă, deţinuţii de aici fac la descărcatul vagoanelor cu cărbuni la termocentrala Doiceşti, la confecţionat mobilă în fabrica din incinta puşcăriei, la săpat şanţuri pentru canalizare în Moreni, la munci agricole în cadrul fermelor de stat sau în fermele proprii etc.

Intreb, în trecere pe lângă un cerc de deţinuţi ce fac rondul în aer liber, dacă le place mâncarea de aici. Iese în faţă şeful de cameră şi proţăpindu-se în poziţie de drepţi, răspunde: "Dacă am spune că nu ne place, ne-aţi da dumneavoastră alta mai bună?" Nu-i dau replică. Inţeleg că asta este poezia lui, învăţată dela supraveghetori.

Continuăm periplul trecând pragul biroului de reeducare unde îşi fac de lucru psihologul Marin Mogoş şi educatorul-şef Ion Florea. Cum se acţionează aici? In primele 21 de zile dela depunere în penitenciar deţinutul este trecut în carantină - adică în supravegherea de specialitate a D-lui Mogoş. Acesta din urmă execută ceea ce se cheamă aici individualizarea executării pedepsei, mai laic vorbind se depistează acum cazurile de psihopaţi, de criminali notorii, precum şi calităţile unora de a presta activităţi administrativ-gospodăreşti sau cultural-artistice pe timpul detenţiei. Din spusele D-lui Mogoş rezultă că nu de puţine ori, instanţele judecătoreşti, în graba de a scăpa de condamnaţi, aruncă în puşcării psihopaţi şi alienaţi, în loc să-i îndrepte către institutele de specialitate pentru recuperarea sau izolarea lor. La finele perioadei de carantină se întocmeşte fişa deţinutului cu concluziile şi propunerile făcute pe psiholog.

După acest moment, deţinutul intră în sfera de interes a educatorului-şef şi a celor care concură la reeducarea sa. Reeducarea de azi nu este departe de cea de mai ieri. Din spusele D-lui Ion Florea reeducarea se reduce la: expuneri; convorbiri colective şi individuale; bilanţuri; acţiuni directe de reeducare; instructaje săptămânale cu şefii de camere (deţinuţi şi ei); citirea presei; emisiuni TV sau radio; propagandă vizuală prin fotomontaje şi gazete de perete; oficierea unor slujbe religioase în clubul puşcăriei; citirea de cărţi în biblioteca penitenciarului, astăzi văduvită de operele lui Ceauşescu; acordarea de învoiri în sânul familiei cu ocazia unor sărbători creştineşti; scoaterea la muncă etc. Pentru ţiganii fără carte şi fără profesie, puşcăria organizează cursuri şcolare pentru clasele 1-8 şi calificarea în meseriile de tâmplar, tapiţer sau sculptor în lemn. Pentru viitorul apropiat, catedra de reeducare împreună cu conducerea penitenciarului îşi propun construirea unei capele ortodoxe în incinta stabilimentului şi transformarea unei hale, din fabrică în sală de sport.

Vizita continuă într'unul dintre saloanele de dormit din cadrul celularului. Câte trei unul peste altul stau aici 51 de paturi într'un perimetru de 50 de metri pătraţi. La un calcul simplu rezultă că pentru fiecare muritor de aici revin numai 3 metri cubi de aer, deci 50% din raţia stabilită de normele europene. Pentru toată această populaţie din salon, grupul sanitar oferă trei chiuvete cu apă rece şi trei cabine WC cu apă curentă. Alte celule sunt dotate cu 57 sau 30 de paturi. Izolatoarele sunt de 5, 6 şi 9 paturi. Circa 450 de deţinuţi dorm câte doi în pat. Când sunt depistate cazuri de relaţii homosexuale, pasivul cuplului este imediat izolat, el fiind considerat periculos pentru colectivitatea de deţinuţi.

In holul mare al celularului o gazetă de perete ne prezintă caricatura unui deţinut beat. Ni se explică faptul că respectivul a sustras spirt tehnic din fabrica de mobilă, unde lucrase în timpul zilei. Pe un alt panou sunt prezentate rezultatele în întrecerea dintre camere la efectuarea muncilor în sectoarele unde sunt scoşi deţinuţii. Sunt afişate tot felul de recompense morale şi materiale pentru fruntaşii pe ramură.

In faimoasa fabrică de mobilă ni se acceptă vizitarea Halei 7, cea care finisează produsele, le pregătesc de ambalare şi le etichetează pentru export.

Continuare în pag. 9

A "CUCERIT" ILIESCU TIMIŞOARA

Cel mai puternic bastion anticomunist din România se clatină? Iubitor de Tară, Neam şi Rege, Oraşul Redeşteptării se va preda? Timişorenii, încrezători în Hristos, vor accepta cu resemnare ca judeţul lor să fie "gospodărit" de unul din foştii zăvozi ai Marelui Ateu Impuşcat?

Vineri, 15 Ianuarie a.c., a fost anunţat noul prefect al judeţului Timiş, "musiu" Ioan Paştiu. Inginer "pe puncte" şi având grad de colonel M.Ap.N., "tov."-ul a fost din 1970 detaşat să lucreze în economie. A fost director la Intreprinderea de Armament din Cugir, iar în perioada 1989-1990 a fost director al Intreprinderii "Optica" din Timişoara, aflată şi ea în regim militarizat. Ultima funcţie deţinută a fost cea de şef serviciu mobilizarea economiei şi apărare civilă din cadrul Oficiului Central de Stat pentru Probleme Speciale (?), judeţul Timiş, cu grad de colonel, departament în care l-a avut ca subordonat pe electricianul alcoolic Ioan Marcu, "erou" al Revoluţiei, senator F.D.S.N.

A FACE ACUM

Recunosc: nu l-am avut la "herţ" pe Anatole France şi de aceea nici nu m'am îmbulzit a-l citi. Dar, în "Jurnalul fericirii", N.Steinhardt, într'un anume context, repovesteşte "Măscăriciul dela Notre-Dame".

Un măscărici ambulant -şi, poate, mai mult "lumeţ" de felu-i intră în Catedrală şi, zărind plina de har alcătuire omenească a Fecioarei cu Pruncul, simte cum inima i se luminează. Simte apoi că e dator cu un prinos. Neştiind, însă, altceva decât meşteşugu-i de hoinar, începe a face tumbe, jonglerii şi alte giumbuşlucuri. Spre indignarea fariseică a unor persoane de faţă, unele cu sutană, altele ba. Dar, MINUNE! Pruncul începe să aplaude şi Fecioara zâmbeşte.

Heliade Rădulescu spunea la vremea lui: "Scrieţi, scrieţi, scrieţi oricum, numai scrieţi!"

Cum, vorba Eclesiastului, nimic nu-i nou sub soare, s'ar putea parafraza:

FACETI, FACETI CEVA PENTRU TARA DUPA HARUL SI PRICEPEREA FIECARUIA, NUMAI FACETI!

Să facem orice, dar nu fără dragoste, fără încredere în Mântuitor.

JOACHIM ŞI BOAZ

...erau numele celor două coloane dela intrarea în Templul lui Solomon. Fiind paralele, ele n'au putut forma o gardă contra vânzătorilor.

Dar a venit Cel care avea să moară pentru ca toţi cei care vor crede în a Sa înviere să moştenească veşnicia. Si i-a alungat pe vânzători din Templu. El ne-a învăţat purtarea CRUCII.

Viitorul României, dacă Ţara şi Neamul îşi doresc un viitor, va trebui să se sprijine pe Joachim şi Boaz în hrisitică încrucişare: Monarhia - garanţia NE-COMUNISMULUI şi Mişcarea Legionară - garanţia ANTI-COMUNISMULUI.

România trebue să devină nu doar necomunistă, ci şi anticomunistă.

TERORIZAREA BUNULUI SIMŢ

Alcoolic şi autoraş de paraliteratură, Constantin Cozmiuc, care umple săptămânal o pagină în rrromâno-macaronara "Renaştere bănăţeană" cu inepţii new-age-iste, s'a hotărât a lansa o publicaţie "culturală", numită 100% kitsch-ist "Timişoara, mon amour".

Alături de propriile texte subnutrite, sunt publicate producţiile poetului ceauşist Damian Ureche şi miorlăielile versificate ale Luciei Robitu, mai tânără colegă la "Renaşterea bănăţeană". De asemenea, contribuie şi "umoristul" Emil Sein, fost autor de texte de brigadă.

Pe ultima pagină se află o "chemare": "Rugăm Românii din străinătate să sponsorizeze această revistă!"

De-l întrebi pe C.C dacă ştie ce-i ruşinea, te va întreba la rându-i: cu ce se mănâncă?

RĂSPUNS DEŢINUTULUI TUDOR POSTELNICU

Din interviul luat de Adrian Păunescu lui T. Postelnicu, fostul "internist" al Marelui Cârpaci (publicat în oligo-revista "Vremea"), reţinem întrebarea celui de-al doilea: "...unde s'a pomenit, dom'le, să trimiţi un Comitet Politic la puşcărie?"

S'a pomenit, deţinut Postelnicu, s'a pomenit. La Nürnberg. Unii, pe deasupra, au fost şi împodobiţi. Cu o cravată de...funie. Bine săpunită.

Dan Emilian ROŞCA

DEMOGRAFIE ROMÂNEASCĂ 1992

Andrei PANDREA

Intre 7 şi 16 Ianuarie '92 s'a efectuat cel de-al XI-lea recensământ general al populaţiei României (după precedentele din anii: 1838, (catagrafie), 1859-69, 1899, 1912, 1930, 1941, 1948, 1956, 1966, şi 1977).

La finele lunii Mai 1992, Direcţia Naţională de Statistică a publicat rezultatele preliminare ale acestui recensământ, reluate de "Adevărul economic", nr. 19, din 29 Iunie-5 Iulie 1992, ca şi de bilunarul parizian "Lupta", nr. 189, din 22 Septembrie 1992.

Astfel, la începutul anului 1992, trăiau în România 22.760.499 de locuitori. (Românii din afara hotarelor actuale ale statului sunt estimaţi la peste 6.000.000).

Cifra, raportată la cea stabilită de recensământul din 1977 (21.559.910 loc.) indică un spor de 1.200.589 de locuitori, ceea ce reprezintă o creştere de 5,6% în 15 ani, sau 0,4% pe an.

In anii scurşi între recensăminturi, procesul de urbanizare - înscris şi el într'o tendinţă continentală - s'a intensificat. Populaţia urbană a crescut dela 10.239.345 de locuitori (47,5%) în 1977, la 12.372.767 locuitori (54,4%) în 1992, ceea ce reprezintă un spor de 2.133.422 de locuitori (17,25%). In acelaşi interval, populaţia rurală în continuă micşorare, datorită unui curent migratoriu, constant, orientat către urban - a scăzut dela 11.320.565 (52,5%) în 1977 la 10.387.682 loc. (45,6%) în 1992, ţărănimea suferind o pierdere de 932.883 loc. (8 ,25%).

Semnificaţia majoră care decurge din acest fenomen este, de bună seamă, preponderenţa recentă a populaţiei urbane asupra celei rurale, ţărănimea devenind minoritară pentru prima oară în istoria ţării.

Compoziţia etnică a evoluat şi s'a modificat şi ea.

Au fost recenzate explicit 17 naţionalităţi (etnii) la care se adaugă în două rubrici eterogene: "alţii" (8.420 cetăţeni faţă de 5.279 în 1977) şi cei "nedeclaraţi") 1.047 faţă de 452).

Statistic semnificative (adică având o valoare numerică deasupra pragului de 0,1% din totalul populaţiei) sunt 9 etnii:

1. Românii 20.353.980 loc. : 89,4%;
2. Maghiarii 1.620.199 loc. : 7,1%
3. Tiganii 409.723 loc. : 1,8%
4. Germanii 119.436. loc. : 0,5%
5. Ucrainenii 66.833 loc. : 0,3%
6. Ruşii şi Lipovenii 36.688 loc.: 0,2%
7. Turcii 29.933 loc. : aprox. 0,1%
8. Sârbii 29.080 loc. : aprox. 0,1%
9. Tătarii 24.649 loc. : aprox. 0,1%

Celelalte 8 etnii sunt:

10. Slovacii 20.672 loc. : sub 0,1%
11. Bulgarii 9.935 loc.
12. Evreii 9.107 loc.
13. Croaţii 4.180 loc.
14. Cehii 5.800 loc.
15. Polonezii 4.247 loc.
16. Grecii 3.897 loc.
17. Armenii 2.023 loc.

Din compararea cifrelor şi procentajelor furnizate de cele două recensăminturi, se poate schiţa şi evoluţia demografică a grupurilor etnice conlocuitoare.

Naţionalităţile care şi-au sporit populaţia (excedent) sunt:

1. Tiganii dela 227.398 loc. în 1977 (1,1%) la 409.973 loc. (1,8%). Plus 80,2%!
2. Turcii dela 23.422 loc. (0,1%) la 29.933 loc. (0,14%). Plus 26,1%.
3. Ucrainenii dela 55.510 loc. (0,3%) la 66.863 loc. (0,3%). Plus 21,0%.
4. Ruşii şi Lipovenii dela 32.696 loc. (0,2%) la 38.688 loc. (0,2%). Plus 18,4%.
5. Românii dela 18.999.565 loc. (88,1%) la 20.353.980 locuitori (89,4%). Plus 7,1%.
6. Tătarii dela 23.369 loc. (0,1%) la 24.649 loc. (0,1%). Plus 5,5%.

Deşi Tiganii au o natalitate superioară mediei naţionale, acest spor imens, de 80,2%, se explică şi printr'o subevaluare a lor în recensământul din 1977, datorită numeroaselor declaraţii false în care unii recenzaţi îşi revendicau apartenenţa etnică la Români, în loc de a-şi asuma propria origine.

Sporul Turcilor (de 26,1%), al Ucrainenilor (de 21,0%) şi al Ruşilor (de 18,4%) se explică prin imigrări metanastatice, legale sau clandestine, datorate atât condiţiilor social-economice mai bune în România decât în R.S.S.Ucraina şi R.S.F.S.R. (pentru imigranţii din aceste ţări), cât şi a unei toleranţe etnice incomparabil mai importante faţă de Turci în România, decât în Bulgaria (de unde provin cei mai mulţi din imigranţii turanici.)

Dacă rata medie anuală de creştere a populaţiei ("inerţia demografică" românească) oscilează în jurul lui 1% (de exemplu, între 1958-66 şi 1970-73 egal 0,8%; între 1930-1940 egal 1,2%; între 1948-1957 egal 1,3%; în 1976 şi 1977 egal 0,99% şi în 1974 egal 1,1% - echivalând cu 200.000 persoane), în ultimii 15 ani, din cauza întreruperilor de sarcină şi a emigrării (determinate de mizeria economică şi de teroarea politică), acest indice scade, în medie, la 0,48% anual.

Din disperare şi teamă, femeile au început să refuze sarcina (avorturile, prin proporţia lor înspăimântătoare, punând în pericol însăşi fiinţa biologică a neamului); iar emigrarea ("fuga în străinătate") peste hotarele sudice şi vestice - adică pe căile spre Europa Occidentală - şi America de Nord, dar şi spre celelalte continente - a devenit sacrificiul suprem al nenumăraţilor Români care au dat bir cu fugiţii, în totală contradicţie cu felul de a fi, paşnic şi sedentar, al neamului nostru, aşa după cum s'a arătat în cursul secolelor.

Greu se dovedeşte şi sporul anual de numai 0,36% al populaţiei tătărăşti - mai mic de aproape cinci ori decât al celei turceşti, - în ciuda religiei - musulmane - şi a multor obiceiuri care le sunt comune, dar care par a acţiona, demografic, în mod diferit.

Naţionalităţile care şi-au micşorat populaţia sunt, în ordine descrescătoare, următoarele:

Evreii - dela 24.667 loc. (0,1%) în 1977, la 9.107 loc. în 1992. Cu minus 73,1%.

Germanii - dela 359.109 loc. (1,6%) în 1977, la 119.436 loc. în 1992 . Cu minus 66,7%.

Croaţii - dela 9.500 loc. în 1977, la 4.180 loc. în 1992. Cu minus 44,3%.

Grecii - dela 6.262 loc. în 1977, la 3.897 loc. în 1992. Cu minus 37,8%.

Cehii - dela 7.683 loc. în 1977, la 5.800 loc. în 1992. Cu minus 24,5%.

Sârbii - dela 34.429 loc. în 1977, la 29.080 loc. în 1992. Cu minus 15,5%.

Armenii - dela 2.342 loc. în 1977, la 2.023 loc. în 1992. Cu minus 13,6%.

Polonezii - dela 4.641 loc. în 1977, la 4.247 loc. în 1992. Cu minus 8,5%.

Maghiarii - dela 1.713.928 loc. în 1977, la 1.620.199 loc. în 1992. Cu minus 5,5%.

Bulgarii - dela 10.372 loc. în 1977, la 9.935 loc. în 1992. Cu minus 4,2%.

Slovacii - dela 21.286 loc. în 1977, la 20.672 loc. în 1992. Cu minus 2,9%.

Datorită condiţiilor politice şi economice inumane, impuse de dictatură şi devenite insuportabile, grupuri ale naţionalităţilor conlocuitoare - împământenite, şi la ele acasă în România, de secole lungi, au început săşi părăsească în masă patria de adopţiune - lăsându-şi de izbelişte avutul, mormintele şi prietenii - pentru a se reîntoarce, străini între ai lor, în patria originară.

Această sângerare etnică şi demografică, sărăceşte şi uniformizează patrimoniul demografic inestimabil al Naţiunii şi al Tării, echivalând cu o catastrofă ireparabilă. Locul tuturor celor care şi-au părăsit, de voie - de nevoie, tărâmul natal, era şi este acasă, în România. Numai că, şansele lor de reîntoarcere, măcar şi în parte, sunt cu totul improbabile, în contextul politic, social şi economic al dictaturii nomenclaturiste comuniste post-ceauşiste, fie ea şi îmbrăcată în straiele amăgitoare ale unei "democraţii" calpe.

In ultimii 15 ani şi-au părăsit ţara natală, România, între 1.800.000 cetăţeni (7,9%) - cifră sprijinită statistic, dar apreciată ca subevaluată şi deci nereală - şi 2.000.000 cetăţeni (8,8%) - estimaţie mai probabilă.

Deşi neavând "ţară de schimb", cei mai numeroşi dintre cei plecaţi s'au dovedit Românii (între 1.440.000 (77,88%) şi 1.600.000 (88,75%).

Ei s'au răspândit în lume, în zone de elecţie: R.F.Germania, SUA, Canada, Franţa şi Italia...Dar şi în alte părţi, în aproape 50 de state ale lumii.

Restul emigranţilor - al celor cu "două patrii" - se împarte între 11 naţionalităţi diferite, însumând un total de 363.637 cetăţeni români. Iată-i după numărul descrescător al emigranţilor:

I. Germani: 239.673 loc;
II. Maghiari: 93.723 loc.;
III. Evrei: 15.560 loc.;
IV. Sârbi: 5.349 loc.
V. Croaţi: 3.320 loc.;
VI. Greci: 2.365 loc.;
VII. Cehi: 1.883 loc.;
VIII. Slovaci: 614 loc.;
IX. Bulgari: 437 loc.;
X. Polonezi: 394 loc.;
XI. Armeni: 319 loc.

Dintre aceştia au ajuns în patria strămoşilor: Germania Occidentală (curios, dar R.D.G.-ul a fost "boicotat"...), Ungaria (dacă ne-am lua după cifrele mincinoase ale propagandei maghiare, care afirma, prin SUA şi Canada, că în Transilvania trăiesc 3-4 milioane de Unguri persecutaţi şi exterminaţi de Români, se naşte întrebarea: de ce n'au fugit, oare mai mulţi, în patria vecină?), Israel, Iugoslavia, Cehoslovacia, Grecia, Armenia, Polonia, Bulgaria. Insă nu toţi emigranţii şi-au ales ţara strămoşilor, "a doua patrie", ci unii au optat pentru... a treia, care coincidea cu aceleaşi rare zone de libertate şi prosperitate alese şi de compatrioţii români: Germania Occidentală, SUA, Canada, Africa de Sud, Australia, Franţa, Italia...

Dacă ne referim la ponderea celor plecaţi, faţă de cei care n'au părăsit România, tabloul devine dramatic şi sumbru. Iată proporţiile emigranţilor: 1) Evreii plecaţi reprezintă 73,1%, adică 3 din 4; 2) Germanii: 66,7%, adică 2 din 3; 3) Croaţii: 44,3%; 4) Grecii: 37,8%; 5) Cehii: 24,5%; 6) Sârbii: 15,5%; 7) Armenii: 13,6%; 8) Polonezii: 8,5%; 9) Ungurii: 5,5%; 10) Bulgarii: 4,2%; 11) Slovacii: 2,9%.

Istoria Românilor se împleteşte, firesc, cu istoria minoritarilor care s'au bucurat de ospitalitatea, respectul şi dragostea concetăţenilor majoritari români.

N'a devenit oare Evreul din Unteran - cetăţean român? N'a înfiinţat oare, Johannes Honterus universitatea germană medievală la Braşov? N'au propăşit, oare, cultural Ungurii din România cel puţin cât cei dela ei? Nu-i grav să constaţi că, doar Polonezii refugiaţi în România în timpul lui Antonescu, erau de cel puţin 50 de ori mai numeroşi decât cei rămaşi azi? Sau că, Grecii şi Armenii care au dat boieri, domnitori şi au clădit biserici, să nu mai poată alcătui nici un sat?

Fără aportul fecund al tuturor fraţilor noştri de altă limbă şi de alt crez; istoria noastră, ca şi memoria colectivă, ar fi fost mai sărace.

Iată câteva gânduri fugare şi triste, pe care dorim să le supunem - poate cu folos -, meditaţiei concetăţenilor noştri de acasă, ori risipiţi în lume, gânduri iscate de recensământul din 1992.

Tăran român, de Trajan Biltiu-Dancus

O puşcărie cu faţă umană

Urmare din pag. 8

In hală vreo 15 deţinuţi. Neştiind cine suntem, nu ne-au luat în seamă. Se zbenguiau, se hlizeau la noi, făceau diverse glume între ei. In momentul în care supraveghetorul lor a înţeles cu cine are de-a face, jocul s'a curmat şi regulamentul a fost coborât din cui. In hală, pe lângă mobila prototip produsă de fabrică, se găsea şi un dulap-vitrină de vreo sută de ani adus clandestin aici pentru a i se face o operaţie de înfrumuseţare prin lăcuire şi remedierea unor deficienţe estetice, proprietarul său fiind om cu pile la conducerea puşcăriei. Probabil că şi în celelalte secţii ale fabricii se lucra pentru alţii şi nu pentru regia MULTIPRODUCT, întreprinderea de stat care are dreptul să exploateze munca deţinuţilor, în schimbul unui minim salariu din care deţinutului să-i fie dat numai 10%. Pentrucă deţinuţii dela Mărgineni câştigă ceva bani, în curtea exterioară a închisorii s'a deschis un magazin privatizat cu profil alimentar şi pile la comandant. Probabil că, dacă mâine veniturile deţinuţilor cresc, puşcăria va fi dotată şi cu o casă de schimb valutar şi o filială de bancă.

După trei ore de vizită ne retragem spre ieşire, nu înainte de a ne lua rămas bun dela Vlad Tepeş şi Decebal, ambii pironiţi în bronz de către sculptori anonimi trecuţi prin amfiteatrele Mărgineni cu ani în urmă. Promitem să revenim cu ocazia târnosirii capelei ortodoxe de care am vorbit mai sus.

Gh. IONESCU OLBOJAN

Istorie de știut

DESPRE ACTUALITATEA ÎN POLITICA EXTERNĂ ROMÂNEASCĂ

- II -

Mihail Fotin ENESCU

Așadar, încă înainte ca Germania să se fi manifestat în vreun fel unilateral împotriva Tratatului dela Versailles, Titulescu luase o poziție ostilă recunoașterii Reichului ca factor responsabil european, preferând ca acest rol să-l joace Rusia Sovietică. Titulescu adopta în acest punct, integral poziția franceză. Franța preocupată exclusiv de problema potențialului german, privea cu nostalgie spre masa gigantică, reprezentată de Rusia Sovietică, ca o aducere aminte a vechii alianțe, considerată ca o ideală combinație de blocare a Germaniei.

Diplomația franceză, cu asentimentul Marii Britanii, pornind dela principiul primatului primejdiei germane, a început deci să lucreze în sensul unei "Grande Alliance" care să concilieze poziția micilor aliați orientali, cu reînvierea vechii alianțe franco-ruse. Această "Grande Alliance" rămânea cu toate greutățiile de realizare, postulatul unei politici europene.

Trebue să recunoaștem că importante cercuri din Franța și Marea Britanie manifestau mai mult decât o îndoială față de o combinație cu Rusia Sovietică și din când în când înclinau și spre alte formule de stabilitate, fiind considerate mai potrivite cu structura și cu interesele Europei. Dar mirajul "Marii Alianțe", reușea cum am văzut, să elimine aceste înclinații salutare.

"La Grande Alliance", din nefericire, îl obseda și pe Titulescu.

Sunt încă suficiente mărturii care să ateste sforțarea lui Titulescu pentru o înțelegere cu Rusia Sovietică. Pertinax, cunoscutul gazetar, partizan și pe atunci al înțelegerii cu Sovietele, citează pe Titulescu ca pe o autoritate în sprijinul tezei sale de grăbire a înțelegerii cu Sovietele: "Prenez garde, l'occasion passera"! In 1934, așadar, Titulescu manifesta îngrijorarea de a nu se pierde o ocazie atât de minunată pentru securitatea Europei.

Aceeași atitudine refractară o arăta Titulescu și față de o înțelegere cu Italia. Titulescu a dezmințit mai târziu această atitudine dar faptele rămân fapte. Guvernul italian nici n'a mai socotit oportun să prelungească pactul de amiciție din 1926.

Conferința dela Stresa, din 1935, punea bazele unei colaborări dintre cele mai salutare pentru interesele Europei, între Italia și cele două mari democrații occidentale. Ințelegerea franco-italiană pe cale de realizare în același an putea fi un factor eficace de stabilitate în Europa. Care era prețul acestor înțelegeri și colaborări? Mâna liberă pentru Italia să-și canalizeze energia creatoare și să-și satisfacă interesele vitale într'o regiune depărtată, fără a leza interesele nimănui: în Africa Orientală. Totuși în afacerea sancțiunilor care a provocat consecințe fatale pentru stabilitatea europeană, Titulescu a fost unul dintre cei mai activi și indignați partizani ai Negusului și ai înfierării Italiei ca agresoare.

Dimpotrivă, toate sforțările lui Titulescu se îndreaptă în acel timp pentru a obține dela Soviete o recunoaștere cât mai explicită a integrității teritoriale a României, în schimbul unei alianțe în regulă, româno-sovietică.

O alianță româno-sovietică prezenta o mare importanță pentru sistem, fiindcă numai așa se puteau valorifica alianțele franco-sovietice și cehosovietice: prin posibilitatea ca trupele sovietice să treacă peste teritoriile țărilor intermediare, Polońia și România. Polonia nici nu voia să știe de o astfel de eventualitate. Rămânea așadar România. Dar tocmai clauza trecerii trupelor sovietice peste teritoriul românesc crea obstacolul cel mai greu în calea unei alianțe româno-sovietice. Fiindcă pentru prima dată dela război, se înregistrau între factorii responsabili, diversiuni asupra politicii externe a României. Nu mai era convinsă toată lumea românească de oportunitatea ca România să urmeze necondiționat directivele sistemului dela Versailles. In primul rând, fiindcă o politică europeană condusă după un principiu unic ca perenitatea unui tratat, este în sine destul de discutabilă.

Când însă fundamentul unei politici continentale este un tratat ca cel dela Versailles, atunci însăși baza acestei politici suferă de un viciu fundamental.

Nu noi am făcut critica Tratatului dela Versailles. Au făcut-o cei mai lucizi observatori politici americani și europeni.

Jacques Bainville în cartea sa "Les consequences politiques de la paix", ca și economistul englez Keines în altă carte, "Consecințele economice ale păcii", au arătat cu o precizie științifică unde va conduce Tratatul dela Versailles. Mai ales Bainville a dovedit o pătrundere ce a mers până la profeție în riguroasele sale concluzii asupra consecințelor unei astfel de păci.

Si acum de curând, D-l John Foster Dulles și însuși Președintele Truman nu și-au ales cuvintele față de Tratatul dela Versailles.

Dar și la noi cei mai autorizați oameni politici, ca de pildă șeful guvernului de atunci, Ionel Brătianu, au judecat sever Tratatul dela Versailles. Intr'o scrisoare din Paris, către fiul său George, Ionel Brătianu definea în termeni de citat istoric acest tratat: "o pace în condiții napoleoniene, realizată cu mijloace wilsoniene". Din punct de vedere românesc deci, atât Regele Ferdinand cât și Primul său Ministru Brătianu nu erau deloc mulțumiți de condițiile Tratatului dela Versailles. Regele Ferdinand declara că a primit un regat independent și că nu va accepta să fie mai puțin decât a fost înainte de victorie. Iar Brătianu mergea până acolo încât să refuze semnătura: cu o mare greutate pe inimă a intrat Ionel Brătianu în Galeria Oglinzilor la 28 Iunie 1919.

Cu atât mai mult, după 15 ani, experiența arăta precaritatea unei politici externe bazate pe imortalitatea unui astfel de tratat. Personalități de prim ordin ca Al. Vaida Voivod și George Brătianu aveau, așadar, destule motive ca să propună în Parlament și în fața opiniei publice verificarea valorii de eficiență a politicii externe a României.

Desigur nu prietenia cu Franța și cu Marea Britanie era în discuție, ci corolarul acestei prietenii, colaborarea cu Rusia Sovietică; consecința fatală a unei asemenea colaborări, tensiunea nejustificată cu Germania și Italia, provoca de asemenea o neliniște în sferele politice românești, ce se întindea treptat și în straturile populare, din ce în ce mai atente la poziția externă a României.

In ipoteza înțelegerii cu Sovietele, în special eventualitatea trecerii trupelor sovietice pe teritoriul românesc, stârnea o adâncă îngrijorare. Desigur, Titulescu avea grijă ca în pactul de colaborare să se includă o clauză prin care trupele rusești să nu poată intra pe teritoriul românesc decât la cererea guvernului român. Dar o astfel de clauză este un loc comun într'un asemenea pact; o asemenea clauză nu are o valoare, decât formală și nu câștigă un temei efectiv decât prin buna credință a părții contractante și mai mult încă, numai corespunzând intereselor fundamentale ale părții respective, de care depinde voința ei de a executa ceea ce s'a obligat.

In raporturile internaționale, nu declarațiile solemne au o valoare reală, oricât de precis ar fi stipulate. Executarea unei convenții se poate prevedea într'adevăr dacă această convenție corespunde intereselor oculte ale partenerului. Si pactul dela Livadia, încheiat între Gorceacov și Ion Brătianu în 1877, prevedea o clauză asemănătoare: trecerea trupelor rusești prin teritoriul național cu permisia Guvernului român și mai apoi evacuarea țării cu obligația solemnă de a respecta integritatea teritorială a României.

Opinia populară manifestând o îndoială față de forța unei asemenea clauze, dovedea o intuiție mult mai acută decât diplomația oficială a statului, condusă de Titulescu.

Dar nu numai opinia publică și forțele populare, cât și o mare parte dintre oamenii politici români calificați arătau o neîncredere profundă față de proiectul unui pact de amiciție cu Sovietele.

Chiar și observatorii străini, poate mai interesați în principiu pentru o înțelegere cu Sovietele, exprimau aceași neîncredere. Astfel clarvăzătorul Bainville, unul dintre cei mai buni cunoscători din Occident ale problemelor orientale, scria în Februarie 1935: "On ne nous promet plus que l'armée rouge passera sur le corps de la Pologne pour arriver plus vite à trois étapes de Berlin. Mais elle pourait arriver chez les amis de la Petite Entente qui logent dans son voisinage. Ell porterait secours à la Tchécoslovaquie et à la Roumanie. Trés bien mais en suite en sortirat-elle"?

Ceva mai mult, Bainville se îndoia chiar asupra condiției fundamentale a unei înțelegeri cu Sovietele. Comentând expresia lui Titulescu din convorbirea cu Pertinax la Geneva, citată mai sus; "Prenez garde, l'occasion passera", Bainville scria în Decembrie 1934: "Qu'est-ce qu'un systeme d'alliance qui se presente comme une "occasion" a saisir. Pour qu'une alliance soit solide, il faut qu'elle repose sur la conformité des intérets et cette conformité ne dépend pas de l'heure qui passe. Elle est permanente ou elle n'est pas."

Cert este că această stăruință pentru o înțelegere atât a României, cât și a democrațiilor occidentale cu Sovietele i-a ridicat progresiv în fața lui Titulescu o opoziție din ce în ce mai puternică. In același timp chiar unii parteneri din sistem începuseră sá caute și alte posibilități de orientare. Pe de altă parte, cu toată dorința factorilor occidentali de a activa "la Grande Alliance", o mulțime de greutăți se opuneau în calea bunelor intenții de intimitate cu Rusia Sovietică. Printre aceste greutăți, cea mai iritantă era continua intromisiune a Kominternului în afacerile interne ale țărilor suverane. Fiindcă nu de azi există o presiune sovietică în interiorul altor țări. De când s'a constituit Uniunea Sovietică s'a deschis un focar împotriva ordinii mondiale. Marea Britanie a reacționat împotriva amestecului sovietic până la ruperea relațiilor diplomatice cu U.R.S.S.-ul. Tot la ruperea relațiilor diplomatice au procedat și Uruguaiul și Brazilia, prin 1935-1936, când Sovietele fometeau revoluția în America de Sud.

Iar primul demers al D-lui Coulondre, ca Ambasador al Franței la Moscova, în 1936, a fost tocmai să arate lui Litvinov imposibilitatea de a intra în funcțiune pactul franco-sovietic din cauza brutalei intervenții a Kominternului în politica internă franceză.

Așadar, chiar în cercurile occidentale, cu toată simpatia pentru Titulescu, se manifesta o îndoială în ceea ce privește oportunitatea zelului de a perfecționa sistemul printr'o lărgire și o adâncire a alianței cu Sovietele.

In România, politica externă ajunsese un motiv cronic de tensiune internă. Chiar în sânul guvernului liberal din care făcea parte Titulescu, se observa o îngrijorare față de poziția tot mai nesigură a României pe plan internațional.

Era destul de vizibil că sistemul intra în pană. Apoi temperamentul lui Titulescu, exasperat de o rezistență la care nu se aștepta și nu fusese obișnuit, aducea o iritare în raporturile politice, cu greu compensată prin farmece personale. Adaugând și intrigile de rigoare într'un climat moral de "bas-empire" și gelozia surdă a ex-Regelui Carol al II-lea, poziția lui Titulescu devenise destul de discutabilă, cu toată reînnoirea plinelor puteri din partea Consiliului de Miniștri și a Primului Ministru G. Tătărăscu, în Iulie 1936.

Din considerațiuni obiective și din unele motive subiective în vara anului 1936 plutea un aer de criză ce se aștepta să se încheie cu un gest răsunător. Intr'adevăr, guvernul liberal se reconstituie fără Titulescu, motivând excluderea pe considerațiuni de politică internă. Astfel, la 2 Septembrie 1936, sclipitorul Titulescu este înlocuit de placidul Victor Antonescu; o carieră ministerială de 20 de ani, începută în admirația tuturor, lua sfârșit într'un proces pasional.

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO – BUCUREȘTI $1150
MONTRÉAL – BUCUREȘTI $1150
HALIFAX – BUCUREȘTI $1239
VANCOUVER – BUCUREȘTI $1300
EDMONTON – BUCUREȘTI $1238

TEC SPECIAL -Toronto-Viena $599

TORONTO – FRANKFURT $499
TORONTO – LONDRA $390
TORONTO – AMSTERDAM $490
TORONTO – LOS ANGELES $350
TORONTO – NEW YORK $199

Serviciile noastre sunt disponibile și cu plata in rate (plăți peste $1000)

PACHETE ALCATUITE DE DVS. 25lb=$57.33 peste 25lb $2.80Kg sau pachete cu alimente tip TEC
• livrare la domiciliu în București și marile orașe

• ÎNCHIRIERI DE AUTOMOBILE PE TERMEN LUNG/VÂNZĂRI DE AUTOMOBILE NOI TAX FREE
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO – BUCUREȘTI (PUTEȚI TRIMITE SCRISORI, ACTE, ETC...)
• TRIMITERE DE BANI ȘI DE PRODUSE

VACANȚE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., Toronto, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990

COCOŞUL LUI BRÂNCUŞI ÎNTRE SCULPTURILE DIN PARCUL GIANADDA DIN MARTIGNY-ELVEŢIA

Dr. Marin NICOLAU-GOLFIN

Dela Geneva, un tren Intercity duce, nepărăsind malurile lacului Leman, spre Lausanne şi de acolo la Martigny, aşezare romană care datează încă de pe timpul stăpânirii imperiale, aşa cum rezultă din săpăturile arheologice, făcând parte din "helvetorum pars" - cum aminteşte Julius Caesar în opera sa "De Bello Galico". Urmele romane de care aminteam, ar fi rămas pe mai departe în fund de pământ, dacă terenul acesta, tăiat în două de şoseaua ce duce spre celebrul simplon, tunel ce străbate stânca dură a muntelui, legând astfel lumea Mediteranei prin Italia, cu Europa centrală, n'ar fi intrat în posesia fraţilor Gianadda, prin grija cărora a luat naştere Fundaţia, cu acelaşi nume, din Martigny. Este un focar de cultură care a fost înfiinţat în urma unor întâmplări dramatice, fiindcă "la 24 Iulie 1976, - relatează Leonard Gianadda - fratele meu Pierre, a căzut victimă unui teribil accident de avion la Bari, (în Italia) venind din Egipt. Voind să dea ajutor tovarăşilor săi, el a fost ars înspăimântător şi a decedat în câteva zile... la 38 de ani."

***

Fundaţia Gianadda adăposteşte un muzeu gallo-roman, cu monede şi sculpturi romane, muzeul automobilului, cu piese de o mare valoare documentară, dela început şi până în 1939 şi o admirabilă sală de expoziţii de artă plastică şi de concerte simfonice.

Rămânând să mă ocup într'un alt articol de atari manifestări artistice, consider că este totuşi necesar să menţionez aici ingeniozitatea artistică şi imaginaţia creatoare a arhitectului, perfect cunoscător al materialelor de construcţii moderne, pentru ridicarea acestui edificiu.

Clădirea are formă pătrată la bază, dar pe măsură ce zidurile cresc, ele se retrag spre interior, la locuri potrivite, dând naştere la spaţii drepte sau înclinate cu nişte contraforţi ce sprijină lespezi din beton, orizontale, cu funcţii de cornişe, protejând intrările. Din acest joc de volume şi suprafeţe se creează ideea de spaţialitate şi de mare diversitate, pe care cade lumina, sugerând efecte de originale şi surprinzătoare ritmuri. Clădirea ia astfel, mai mult sau mai puţin, forma unei flori îmbobocite în ciuda pătratului dela bază: o floare de lotus din beton, gata să se deschidă ca să respire aerul rece de munte, dătător de viaţă, sub un cer mereu schimbător. Sunt aci, forme robuste, descriind clar volumele în verdele intens al peisajului mărginit de stânci golaşe. O integrare perfectă a creaţiei umane într'un complex muntos pierdut în negura miilor de ani!

***

Mai înainte de a intra în spaţioasa sală de expoziţii, vizitatorul îşi plimbă privirea pe operele expuse în aer liber, situate în "Parcul de sculpturi" care precede intrările construcţiei de care ne-am ocupat. Parcul este de fapt o pajişte în care, ici şi colo, au fost plantaţi pomi roditori şi diferiţi arbuşti cu frunzele în diferite culori: brun, galben, roşiatic şi cărămiziu, ce se înscriu în peisajul de un verde dominant în contrastul dur şi semeţ al stâncilor golaşe din înălţimile din jur. Vestigiile romane ce se găsesc aici au ziduri din piatră de granit gris, scoase la lumină de fraţii Gianadda care doreau, iniţial, să construiască aici un bloc de locuinţe, pe şapte nivele. Este acesta un mod de a prezenta arhitectura antică, într'un spaţiu atrăgător, ce îmbie la visare şi meditaţie.

Pe întinsul parcului se înscriu, la locul potrivit, risipite parcă, spre a putea fi mai bine cercetate, lucrări în diferite materiale ca piatră colorată, marmură, aluminiu, oţel şi fontă, materiale obligate în fel şi chip să îmbrace forme foarte variate, care prin volumele lor să îmbie la cercetare şi să biciuiască imaginaţia. Căci fiecare formă exprimă un gând precis, fiecare operă este un rezumat de adâncite frământări, ca în mai toate sculpturile reuşite din lumea modernă. Sunt opere ale lui Rodin, încercatul căutător de efecte sculpturale puse în valoare prin lumină, sunt sculpturi dintre cele puţine rămase dela Miro, sunt lucrări de ale lui Arp, toate sintetizări de o surprinzătoare subtilitate, ce ţâşnesc din iarbă chemând la reverie şi admiraţie.

Un lot important îl constituie îndeosebi lucrările Englezului Henry Moore şi mai ales cele 12 opere ale lui Antoine Poncet, un urmaş îndrăzneţ al lui Constantin Brâncuşi, ale cărui "Păsări", surprinse într'un moment din mişcare, taie cu aripile lor, într'o lină agitaţie, cerul sidefiu, în ritmuri ghicite doar, pline de graţie. Antoine Poncet caută muzicalitatea formelor, învingând rigiditatea pe care le-o impune maestrul român dela Hobiţa, dar rămâne în acest fel, mai pe pământ, creând danteluri muzicale de ritmuri mozartiene, cu rafinamente sonore ca în muzica lui Liszt, pe când Brâncuşi dă gravitate liniei şi formelor, ce iau avânt ca în muzica lui Beethoven, ori ca în freamătul, fără compromisuri, din "Amurgul Zeilor" din Wagner.

Aşa apare în acest minunat "Parc de sculpturi" din Complexul artistic Gianadda, "Cocoşul", într'una din numeroasele sale variante, a IV-a, aici în Elveţia. Lucrarea lui Brâncuşi, "Cocoşul", dominantă în expoziţie, a fost realizată de neîntrecutul maestru, în oţel şlefuit şi se înscrie ca o apariţie temerară, enigmatică, atât de simplu, în peisajul cu stânci abrupte din imediata apropiere a ultimelor case ale oraşului. "Cocoşul" acesta cheamă la viaţă; el învinge orice rezistenţă, ascultând parcă secretul artei trâmbiţaşilor îngeri, cu lungi trompete din alamă, din fresca "Deşteptarea omului, din "Judecata de apoi", de pe peretele vestic al povestirii dramei omului, în culoare, dela Voroneţul Bucovinei, veselă grădină. Cocoşul cheamă la redeşteptarea din moarte, la regăsirea omului de către om, acum, la încheiere de chinuit secol şi de început de nou mileniu, poate mai bun, ori poate tot atât de înverşunat, ca acela care se încheie în curând.

O nepoată a mea, studentă la Geneva, care mă însoţea, mergea şi stătea câtva timp lângă această sculptură-pasăre, se îndepărta apoi ca s'o prindă mai bine sub ochi în întregul ei complex, şi îşi căuta apoi din nou un loc mai bun, ca să-şi sature privirea. Era perfecţiunea formei ori era strălucirea materiei, subliniind formele, ceea ce-i reţinea privirea? Era supleţea volumelor ce se înscriau într'un anume fel, în ritmuri avântate, ori era avântul generos al Cocoşului redeşteptării româneşti, ce se agită în acest fel, dând actualitate aripilor îngerilor trâmbiţaşi dela Voroneţ, în chemarea lor spre deşteptarea neamului după 50 de ani de beznă stalinistă?

***

In atelierul maestrului român, punct de atracţie în faimosul Centru Cultural Pompidou din Paris, cunoscut mai bine cu numele de Beaubourg, se păstrează vreo câteva variante ale "Cocoşului", realizate în ghips de diferite dimensiuni. Ele oglindesc chinul acestui mare maestru român, pe drumul marilor realizări ale neamului. Ele arată pe un Brâncuşi-omul, pierdut printre oale şi căldări de ghips, meticulosul fiu de ţărani dela Hobiţa Gorjului, care se chinuia înconjurat de ciocane, nicovale, dălţi de diferite forme şi dimensiuni, robotind făcând şi refăcând "Cocoşul" său, revenind mereu asupra formelor, pe care niciodată nu le socotea perfecte. Omul acesta cu privire de oţel, nu era decât foarte rar mulţumit. De aceea munca sa de artist, se dorea mereu perfecţionată, cu trudă, chibzuinţă şi mereu, mereu cu înălţătoare răbdare.

Brâncuşi şi-a dat obştescul sfârşit în 1957 departe de ţara noastră pe care a iubit-o cu atât amar. Il ştiam, dar n'aveam dreptul să vorbesc de el. In 1950, mi s'a prezentat la Facultatea de Istorie a Artelor unde funcţionam, un student modest care mi-a spus că se numea Brâncuşi. Era unul din cei câţiva nepoţi ai artistului. Persecutat din această cauză, s'a pierdut în mintea mea în acele dramatice momente din viaţă, când eram urmărit având "zgură burgheză" în predarea lecţiilor, din care cauză am şi fost dat afară din Universitate. Puţin timp înainte de moartea artistului, prin 1956, m'a întrebat cineva dacă n'ar fi bine ca surghiunitul dela Paris, să-şi lase puţinul avut şi atelierul cu ce era în el, drept dar prin testament, cum dorea el, guvernului român. Guvernul român a refuzat însă acest dar socotit "artă decadentă" etc, etc.

Este un eşec al vieţii mele de care, totuşi nu sunt vinovat.

***

Când am plecat dela Martigny, cădea seara. "Cocoşul" lui Brâncuşi veghea şi spintecea spaţiul în zboru-i fără aripi. Doar ritmurile din volumele magistral stăpânite, mă urmăreau întocmai ca ritmurile din "Coloana recunoştinţei fără de sfârşit", ridicată pe locul unde se găsise, de decenii, instalat târgul săptămânal de vite, la Târgu-Jiu. Ce prozaic, nu? Dar cât de genială Coloană prin simplitatea sa. Nu?

Brâncuşi trăieşte prin opera sa şi prin el va trăi şi numele de Român!

ÎNCHINARE

Iţi mângâi lin conturul de pe hartă
- rotundul tău din vremurile bune -
şi pe întregul glob, din Est spre Soare-apune
nu-ţi văd asemănare, şi mă iartă

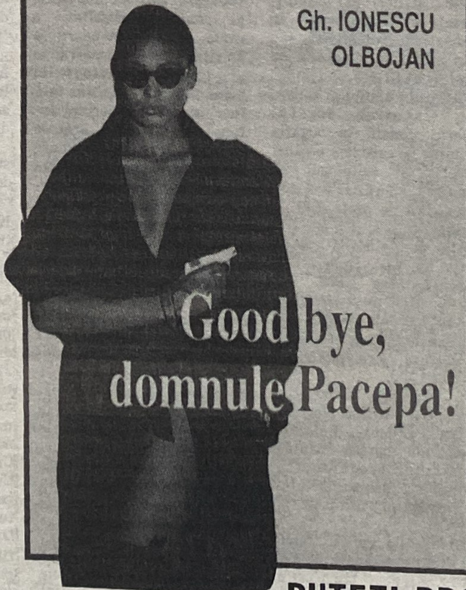
dacă robit de împlinirea-ţi, eu,
gândesc cu inima încinsă şi îmi pare
că eşti o picătură de sudoare
din Ziua Sasea a Lui Dumnezeu...

Ce şerpi te-au năpădit din patru vânturi
când Domnul a plecat a Saptea Zi?
Hotarul tău n'a fost cine-al păzi,
că morţii nu se scoală din morminturi.

Si ţi-a fost dat superbă Românie
să fierbi în putrezimea ciolovecă
şi să te vândă fără ipotecă
bastarzii roşi de scârbe şi frânţie...

Zahu PANĂ

CE S'A ÎNTÂMPLAT ÎN ŢARĂ DUPĂ FUGA LUI PACEPA?

Fuga generalului Pacepa a însemnat pentru Securitatea lui Ceauşescu un cutremur distrugător: liniile de spionaj extern au fost schimbate, spionii români rechemaţi în ţară, Direcţia de Informaţii Externe restructurată, conducătorii schimbaţi.

Amănunte despre toate acestea precum şi divulgarea celor mai importante activităţi externe ale Securităţii: acţiunile "Dunărea", "Brânduşa", celebrele cazuri Goma, Cană, Horodincă şi multe altele, le veţi afla citind, cu sufletul la gură, "raidurile necruţătoare" ale lui Gheorghe Ionescu Olbojan.

PUTEŢI PROCURA CARTEA

SCRIIND LA ADRESA ZIARULUI "CUVANTUL ROMANESC"
P.O. BOX 78010 WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
L9C 7N5
Trimiteţi cecul pe numele ziarului "Cuvântul Românesc"

CARTEA COSTA: $ 10.00 plus expediţia.
CANADA: $ 10.00 plus 1.35
U.S.A.: $ 10.00 plus 2.10
EUROPA: $ 10.00 plus 2.40

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Protosinghel IOANICHIE BĂLAN

PATERIC ROMÂNESC

Depinde dela om la om, dar mie mi se pare că amintirile cele mai frumoase rămân cele din vremea liceului, sau în cazul meu amintirile dela seminar. Una din ele mă leagă de Părintele Ioanichie. Din când în când cobora dela Sihăstria la Mânăstirea Neamțu să viziteze pe fratele lui, colegul meu Vasile. Tot timpul era grăbit. Si la mers și la vorbă. Se părea că s'ar fi rătăcit pe pământ. Tot timpul grăbit să ajungă departe.

Nu demult, mergând în vizită în România, nu puteam să plec fără a vizita Sihăstria, respectiv pe Părintele Cleopa și Părintele Bălan. M'a primit în chilia lui plină de cărți. Pe masa de birou - un teanc de manuscrise. Icoane pe pereți. Totul simplu. Simplicitatea bizantină, cum numai Brâncuși știa să o sugereze. Frumusețea paradisului consta în puritatea luminoasă a esențialului, curgând din și spre Dumnezeu.

Mă aflam în chilia unui scriitor și cărturar. M'a îmbrățișat și în "grabă" mi-a umplut brațul cu cărți. In timp ce le lua de pe un raft, sau de pe altul, sau din pachetele abia sosite dela tipografie, mi-a pus toate întrebările, mi-a răspuns la toate întrebările, a comentat, îndrumat, mărturisit, întrebat de prietenii din străinătate etc.

Am zâmbit interior, văzându-i graba kierkagaardiană, zicându-mi: așa l-am cunoscut și așa a rămas. Grăbit. Rătăcit printre muritori, timpul cred că e considerat de cuvioșia sa ca o erezie în care a decăzut ființa umană din etern. Singurul timp pe care îl acceptă, este KAIROS, ca plinire a timpului, prezentul continuu al LOGOS-ului.

Ioanichie Bălan își gândește rădăcinile strămoșești ale pământului românesc ca o pătrundere în divin din care se împărtășesc.

"Patericul românesc" este o lucrare unică în literatura spiritualității românești. El cuprinde viața și cuvintele de înțelepciune creștină ale unor sfinți și' cuvioși părinți ce s'au nevoit în mânăstirile românești, sau prin sihăstrii, începând cu secolul al III-lea.

Meritul Părintelui Bălan, în alcătuirea acestui pateric, constă în bogăția de nume pe care le-a strâns, cercetat și antologat în această lucrare enciclopedică de peste 700 de pagini.

Atât prima cât și a doua ediție au fost tipărite cu binecuvântarea I.P.S. Dr. Antim, Arhiepiscopul Tomisului și al Dunării de Jos. Ediția a doua e tipărită în editura Arhiepiscopiei, Galați, 1990.

In cuvântul introductiv, I.P.S. Dr. Antim elogiază munca Părintelui Bălan și recomandă cartea pentru "conținutul ei edificator", subliniind "aroma stilului său atrăgător, limpede și cald".

Prefața (la ediția întâi din 1980) e semnată de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae. "Marea majoritate a persoanelor cuprinse aici, citim în prefață, s'au învrednicit de o înaltă trăire în Hristos, adevărate întruchipări ale unei nespuse iubiri de Dumnezeu și de oameni... Esențial, îmbinarea în acest admirabil echilibru a celor două dimensiuni - iubirea de Dumnezeu și de om - slujire în duhul Evangheliei, caracterizează aceste vieți și arată într'un mod viu ce a însemnat sfințenia pentru ei și ce a însemnat această sfințenie a lor în mijlocul poporului dreptcredincios. E de ajuns să cităm în acest sens una din povățuirile marelui Mitropolit Veniamin Costache: "Dacă fiecare din noi va face tot ceea ce poate în binele Bisericii, al patriei și al omenirii, nu vapieri cetatea noastră." In acest spirit de largă deschidere și exprimare a iubirii, sfințeniei și slujirii, este alcătuită această carte."

A doua însemnătate a acestei opere e subliniată de Părintele Stăniloae pentru cei din afara hotarelor României, unii dintre ei, potrivit cărora poporul nostru nu a avut o spiritualitate trăită cu totală jertfire de sine întru sfințenie. "Adeseori străinii, constată cu amărăciune traducătorul Filocaliei românești, se întreabă: "Ce a dat poporul român pe terenul activării practice, al creștinismului în general și al Ortodoxiei în special? Stim că Ortodoxia s'a activat într'o spiritualitate remarcabilă la poporul grec, la popoarele slave, dar nu cunoaștem ceva asemănător în istoria poporului român. Nu se cunoaște o viață spirituală deosebită a poporului român, cu atât mai puțin specifică lui."

"Cartea de față, continuă teologul, este menită să fie și pentru străinătate o carte de recomandare a spiritualității remarcabile și unice a Ortodoxiei românești, manifestată într'un mod superior, intens și neîntrerupt, atât pe terenul practic, de mare folos pentru nevoile poporului. Din ea se va convinge oricine că poporul român a fost dovadă și pe planul trăirii religioase de o mare și impresionantă forță spirituală atât în realizarea unor chipuri de mare sfințenie, cât și în practicarea unei uluitoare iubiri de oameni. Se va putea constata că și în poporul nostru dreptcredincios, Evanghelia s'a manifestat în mod impresionant, în cele două mari direcții ale ei: iubirea curată de Dumnezeu, manifestată prin rugăciune și sfințenie, și iubirea de oameni, - crescute amândouă din iubirea Tatălui care a trimis pe Fiul Său în lume ca Om, și din jertfa Fiului Său pentru noi, pentru mântuirea noastră din păcat, din suferințele și moartea produsă de el."

Continuând și cu "Introducerea" Părintelui Ioanichie Bălan cred că am familiarizat pe cititor cât de cât despre această operă unică în slova românească.

Părintele Bălan amintește că în Ortodoxie avem mai multe paterice, primul fiind al părinților egipteni, care este cel mai cunoscut. Intre secolele V-X avem o tradiție a patericelor, din care spicuim, "Limonarul", "Lavsaiconul", "Everghetinosul", de asemenea "Patericul Pecerscăi" din ultimele secole. La noi au circulat niște "otășnice", adică "paterice", dar în decursul vremurilor s'au pierdut. Astfel apăream ca singurul popor ortodox care nu are un pateric complet cu istoria sfinților locali, ci doar fragmente. Ce a făcut Părintele Bălan e că a strâns toate aceste fragmente, de-a lungul și de-a latul țării, a cercetat hronicele din vechime, manuscrise accesibile și inaccesibile și ca un arheolog a reconstituit această admirabilă operă a spiritualității neamului românesc.

Cartea cuprinde viețile, faptele și cuvintele de învățătură a 340 de sfinți și cuvioși părinți de origine proto-română și română.

Primul menționat este Episcopul Evanghelicus care a păstorit Episcopia Tomisului între 290-300, din care făceau parte creștinii autohtoni geto-daco-romani dela gurile Dunării și din Dacia Pontică. Numele i-l aflăm din actul martiric al Sfinților Mucenici Epictet Preotul și Astion Monahul, uciși în timpul lui Diocletian în anul 290 la Tomis, documentul precizând că "prea fericitul Evanghelicus era episcopul și întâi stătătorul sfintelor lui Dumnezeu biserici din această provincie", adică din Dobrogea.

Poposul selectiv e foarte subiectiv. Imi amintesc, după plecarea dela Sihăstria, ce emoționat am fost la Niculițel când m'am închinat la Sfinții Mucenici Zotic, Atal, Camasie, Filip și alți 31 de mucenici care au primit cununile sfinte de martiri fie în prima prigoană a lui Dioclițian din 303-304, ori ultima 319-324. Căutarea elementului autohton nu trebue exagerat. Printre cei 31 de mucenici, cu nume sau fără nume, erau Greci, Romani, Capadocieni, Daci și Traci. Cu capul plecat stăteam în genunchi în fața pământului românesc din care Dumnezeu mi-a țesut ființa, pământ stropit cu aghiazma sângelui de martir, de țăran creștin, de voievozi creștini și miriadele de sfinți, știuți și neștiuți, care s'au născut din pământ românesc și l-au sfințit. Prin viața lor. Prin moartea lor. Stăteam în genunchi în fața a patru trupuri de sfinți. Câte imperii s'au spulberat, dar trupurile lor au rămas!

Mă despărțisem de Părintele Ioanichie de o zi sau două, dar între timp răsfoisem "Patericul românesc" pentru pelerinaj. Mi-am adus aminte de ce scria în pateric: "Descoperirea acestor patru sfinte moaște întregi, unele din cele mai vechi și mai bine păstrate moaște creștine din lume, formează o minune a lui Dumnezeu săvârșită cu noi și un semn al milei Tatălui ceresc cu poporul român, credincios și atât de mult încercat. Ele sunt o dovadă că Mântuitorul încă ne iubește, că nu ne-a părăsit pentru păcatele noastre și că ne cheamă și pe noi, prin rugăciunile sfinților mucenici, la pocăință, la smerenie, le credință și la o viață creștină cât mai curată, până la jertfa supremă pentru dragostea lui Hristos, stiind că fără jertfă creștină nu este mântuire.

Chiar dacă o recenzie nu este o fișă bibliografică mă doare că nu pot prezenta nici măcar un sfert din numele de părinți ai acestui pateric. Menționezi pe Sf. Sava dela Buzău și s'ar putea să omiți pe Sf. Ierarh Teotim, Episcopul Tomisului care, în 325, participă la Sinodul I Ecumenic dela Niceea. Te oprești asupra operei Sf. Ioan Cassian, cunoscut în Apus și Răsărit și s'ar putea să-ți scape din selecție Dionisie Exiguul, unul din renumiții "călugări sciți", dela care avem calendarul "erei creștine", adică numărătoarea anilor după Hristos.

Pământul românesc are hotarul rotundului din lacrima lui Dumnezeu pe cruce, rotund de altar, în loc de metereze și turnuri având moaște de sfinți pretutindeni: Sf. Grigore Decapolitul dela Bistrița, (sec. VIII-IX), Sf. Paraschiva dela Iași (sec. XI), Sf. Dimitrie cel Nou dela București (sec. XII-XIII) Sf. Muceniță Filoteia dela Argeș (sec. XII-XIII), Sf. Mucenic Ioan cel Nou dela Suceava (1330), Sf. Nicodim dela Tismana (1406), Sf. Teodora dela Sihla (sec. XVII-XVIII) etc.

Dacă ne aplecăm asupra patericului românesc căpătăm încredere în viitorul nostru. Aici, cum spune Părintele Ioanichie Bălan, găsim "o dovadă că Mântuitorul încă ne iubește, că nu ne-a părăsit pentru păcatele noastre."

Dumitru ICHIM

Artur ENĂȘESCU

Portret de

Marcel TURCU

Din celebra "Antologia poeților de azi", de Ion Pillat și Perpessicius.

București, 1925

Colecția Petre PASCU

De esti Tu, cel ce lumile le ține,
Si zările c'un fulger le despică...

Artur Enășescu

DE CÂND MĂ ROG...

De când mă rog, mai nu știu cui, sau poate Tie,
Din bogăția Ta, eu n'am decât fărâme.
In valea asta, Tu, cu aspra Ta mânie,
Făgăduieli îmi dai cohorte mari de râme.

Imi trec viața singuratic, searbăd, iată
Pândit aici de veșnica nimicnicie.
In valea asta, Tu, atotputernic Tată,
Mai lasă-mă puțin, să scriu o poezie.
Atât Te rog. Atât. Să scriu o poezie.

Petre PASCU

BISERICA CREȘTINĂ

Despre dragoste

—Arhim. Cleopa NANU—

Inainte de orice referință și apreciere omenească în legătură cu dragostea, citām dumnezeiescul cuvânt exprimat prin Sf. Apostol Pavel:

"Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, iar dragoste nu am, sunt aramă sunătoare și chinvaș zăngănitor.

Chiar dacă aș avea darul proorociei, chiar dacă aș cunoaște toate tainele și toată știința, și chiar dacă aș avea credință încât să mut munții din loc, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.

Chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, și chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, iar dragoste nu am, la nimic nu folosește.

Dragostea îndelung rabdă; dragostea este plină de bunătate. Dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește; dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu pune la socoteală răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.

Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă.

Dragostea nu va pieri niciodată!...

Si acum rămân acestea trei: Credința, Nădejdea și Dragostea. Iar cea mai mare între ele este DRAGOSTEA!" (I.Cor.13,1-3,13).

Prin iubire, cea mai mare dintre virtuți, virtutea virtuților, "pășim în însuși sanctuarul moralei creștine; iubirea este inima în care pulsează întreaga viață creștină. Ea este esența creștinismului, esența lui dogmatică și esența lui morală. In ea se concentrează ca într'un focar tot duhul de viață dătător al creștinismului. De aceea ne apropiem cu sfială cucernică de această sfântă a sfintelor, mărturisind dela început că aici dăm prioritate experienței față de formulare. Iubirea nu se poate defini; orice definiție este palidă și necorespunzătoare față de realitatea iubirii. Ea poate fi mai ușor revărsată în imn, asemenea celui scris de Sf. Ap. Pavel în I.Cor.13, decât în noțiuni abstracte care vor să definească rațional, ceea ce e mai presus de rațiune. Ea este însăși cântecul vieții în elanul ei nestăvilit spre Dumnezeu."

Am văzut că însuși Cuvântul lui Dumnezeu precizează, că iubirea este cea mai mare dintre virtuți. Desigur, există diferite motive pentru care iubirea este cea mai mare, motive care au fost formulate în felul următor:

1. "In primul rând, pentrucă Dumnezeu însuși este iubire, deci iubirea este veșnică așa cum veșnic este Dumnezeu. Ea nu are nici început, nici sfârșit. Ea este centrul sau inima omului și a vieții omenești.

2. In al doilea rând, pentrucă realizează cea mai profundă și cea mai deplină comuniune dintre noi și Dumnezeu, în așa fel încât Dumnezeu viază în noi și noi viem în El.

3. In al treilea rând, iubirea este cea mai profundă tendință a spiritului uman prin care omul este om. De aceea virtuțile răsar din iubire, sunt însuflețite de iubire și stau în slujba iubirii. Acest lucru ni-l spune chiar Sf. Ap. Pavel, care zice că dacă ar avea atâta credință încât să mute și munții, dar dacă nu are dragoste, nimica nu-i folosește. Chiar dacă și-ar da trupul să-l ardă și ar deveni martir, chiar dacă și-ar împărți toată averea săracilor, dacă nu are dragoste, nimic nu-i folosește."

Orice virtute are valoare numai dacă este pătrunsă de iubire. Deci iubirea este însăși sufletul care dă viață, dă preț tuturor celorlalte virtuți, deci și credinței și dragostei.

Credința și nădejdea sunt virtuți ale vieții pământești și fiind legate de viața pământească, ele dispar odată cu aceasta. Iubirea însă nu se limitează numai la această viață pământească, ci trece dincolo de limitele acesteia, găsindu-și desăvârșirea în veșnicie. De aceea, zice Sf. Ap. Pavel, toate vor pieri, însă iubirea nu piere niciodată.

Atât motivul creației, cât și modul de existență al creaturilor este iubirea. Dumnezeu și-a creat întreaga sa operă din iubire; existența tuturor creaturilor sale este iubirea, căci toate există numai prin Cel ce există în sine, prin Dumnezeu care este iubire. Unitatea lumii, armonia și perfecțiunea primară a ei, înainte de căderea în păcat, constă în iubire. Salvarea omului din moartea veșnică, înseamnă ridicarea și integrarea lui în iubire în Dumnezeu, care este existența veșnică, pentrucă este iubire veșnică. Creștinismul, Impărăția adusă de Iisus pe pământ, este împărăția vieții veșnice, împărăția iubirii. Armonia, pacea și înfrățirea lumii, nu se pot găsi decât în iubire. Prin ea, totul capătă viață, totul are valoare și intră în veșnicie. Mântuirea vieții omenești nu se poate împlini decât în iubire.

Iubirea, în toată înălțimea ei atât de strălucitoare, nu poate fi cuprinsă de anemica și neputincioasa minte omenească, ce o privește și o definește în mod diferit. Este demn de subliniat, analiza pe care o fac exponenții moralei contemporane.

"Moraliștii romano-catolici, definesc iubirea ca bunăvoință față de Dumnezeu și față de aproapele. Alții consideră iubirea ca unul din cele mai puternice sentimente. Intrucât, însă, iubirea este virtutea centrală a creștinismului și întrucât omul este om prin iubire, credem că este mai justă părerea acelora care susțin că iubirea cuprinde și rațiune și sentiment și voință, însă este mai mult decât acestea. Ea izvorăște din profunzimile spiritului uman, revărsând de acolo acțiuni creatoare asupra celor trei mari funcțiuni sufletești. De aceea, cel care iubește se simte transformat. Rațiunea, sentimentul, voința lui sunt transformate, sunt iluminate de iubire și încălzire, înălțate pe un plan superior. Rațiunea prin iubire ajunge la o cunoaștere superioară a lui Dumnezeu și a semenilor săi. Vede ceea ce, obișnuit, nu se poate vedea. Voința prin iubire este capabilă de fapte mari, de sacrificii. Sentimentele prin iubire sunt purificate, devin mai pure, mai luminoase. Chiar și trupul străluminat de această iubire spirituală este înduhovnicit, pătruns de undele curate ale vieții divine. Deci iubirea își are rădăcinile nu în planul biologicului, nici în planul celor trei facultăți sufletești, ci mai adânc, în însăși esența spiritului uman. De acolo revarsă energii și luminează și facultățile sufletești și trupul. Datorită iubirii, omul este alt om, este ridicat pe un plan superior de viață, cunoaștere, rațiune și simțire. De aceea în iubire are un rol și rațiunea și voința și sentimentul...

Datorită iubirii, cunoașterea rațiunii pătrunde mai profund, ajunge la o cunoaștere intuitivă spirituală a lui Dumnezeu și deci mai deplină decât prin cea cu argumente raționale. Voința, datorită iubirii se armonizează cu voia lui Dumnezeu, se realizează actul lepădării de sine, a renunțării la sine însuși pentru a birui Hristos în propria viață. Voința este capabilă să lupte împotriva tuturor ispitelor care amenință iubirea să săvârșească fapte prin care voința se întărește. In ce privește sentimentul, iubirea este cea mai înaltă bucurie care copleșește întreaga ființă a credinciosului. Este adevărata fericire spre gustarea fericirii celei veșnice."

Iubirea este însăși miezul vieții creștine, căci din ea izvorăsc și spre ea se îndreaptă toate celelalte virtuți; ea le însuflețește, le întărește pe toate și le dă valoare. Ea este cea dintâi și cea mai mare poruncă din lege. (Mat. 22,36 - 38).

Dragostea "dă impuls și creează, stă la rădăcina vieții. De n'ar fi iubire, gândurile noastre n'ar avea nici o culoare, nici o căldură și nici un înțeles."

Iubirea te-nfrățește, te solidarizează, cu plantele, cu viețuitoarele, cu semenii, cu comunitățile, cu Dumnezeu, Creatorul tău și al tuturor existențelor. Iubirea e la temelia familiei, a întovărășirilor sufletești, a tuturor comunităților omenești, a comunității dintre Dumnezeu și om și dintre om și Dumnezeu.

"In afară de iubire, deci, omul își pierde rațiunea de a fi. Si el, și creațiile sale, și comunitățile în care-și are împletită viața. In afară de iubire, omul nu poate deveni și nu poate rămâne om."

"Existența pentru iubire - scrie E. Brunner - nu e un atribut lângă altele, al ființei omenești, ci este existența omenească însăși. Omul e întru atâta om, întrucât trăiește în iubire. Măsura îndepărtării de iubire este măsura decăderii din umanitate. Nu libertatea, nici puterea creatoare spirituală, nici rațiunea nu constituie specificul omenesc... Nu măsura genialității determină gradul emerității, al calității de om, ci măsura iubirii."

"Dar ea, (iubirea) nu e numai simțire, nu e numai o admirație pasivă a ființei lui Dumnezeu, ci mai cu seamă o vie tensiune morală în ființa noastră, este o activitate, o silință de a ne apropia totdeauna de El, spre a fi cu El."

"In adevăr, numai iubirea creștină este de natură să lege indisolubil și armonic pe oameni, căci numai ea îi poate uni și apropia sufletește, pe deasupra oricăror deosebiri și interese contradictorii."

"Iisus n'a venit să dea doar minții o doctrină, nici să răspundă la fel și fel de întrebări ale curiozității intelectuale. Unei singure întrebări a venit El să-i dea răspuns, dar celei mai mari, mai fundamentale, mai chinuitoare întrebări, care frământă nu numai mintea, ci omul total ridicându-se permanent din adâncul lui, un fel de periferie mintală. Este întrebarea omului: ce să facă să se mântuiască? In răspunsul lui Iisus, care n'a fost nici el un răspuns teoretic, ci: Iubește pe Dumnezeu din toată inima ta, din tot sufletul tău, și din toată suflarea ta, iar pe aproapele, ca pe tine însuți."

Necesitatea iubirii rezultă din faptul că este esențială pentru ființa omenească. Fără ea nu este posibilă împlinirea chemării, sau scopul acestei vieți pământești, nu este posibilă, deci, mântuirea.

Pe de altă parte, iubirea fiind centrul vieții creștine; din ea izvorăsc toate, spre iubire se îndreaptă toate, iubirea le călăuzește pe toate, prin iubire primesc valoare toate, în iubire se împletesc toate.

De aceea "iubirea trebue să fie ultimul cuvânt al tuturor aspirațiilor lor, Creștinilor și jertfa din iubire pentru un ideal superior trebue să fie suprema faptă a vieții lor."

APEL

CĂTRE TOȚI ROMÂNII

Apelăm la toți Românii să sprijine material înfăptuirea a două proiecte care interesează fiecare conștiință autentic creștină și românească.

Primul vizează construirea unei biserici române unite (greco-catolice) în orașul Victoria. Acest oraș a fost construit de comuniști pentru a simboliza victoria ateo-comunismului în România. De aceea l-au numit Victoria și nu au lăsat să fie construită nici o biserică în el timp de aproape patru decenii. Dar încă dela intemeierea lui a funcționat aici o biserică în "catacombă", unde timp de 40 de ani, preotul român unit, Moisin Octavian, a slujit (și slujește în continuare) Sf. Liturghie. Astfel, victoria nu a fost a diavolului, ci a lui Dumnezeu. A venit vremea azi să ridicăm o biserică română unită aici, în acest oraș-simbol din chiar centrul României. O biserică unită, aici ar simboliza înfrângerea definitivă a ideologiei ateo-comuniste în însăși locul care a voit să-i simbolizeze victoria definitivă. Am primit loc de construcție în mod oficial, suntem în faza stabilirii proiectului de construcție și vom începe lucrările îndată ce vom strânge o sumă care să ne permită un contract ferm cu un șantier. Rugăm pe fiecare din cei ce vor contribui la această construcție să ne spună și numele, pentru a-l înregistra în "Cartea ctitorilor" acestei biserici, ce va avea hramul Sfintei Maria; astfel , când se vor pomeni la Sf. Liturghie ctitorii bisericii, vor fi înțeleși toți cei din această carte, spre binele lor trupesc și sufletesc.

Al doilea proiect vizează sprijinirea materială a Acțiunii Creștine pentru Tineret, "Sfânta Familie", care urmărește educarea morală a tineretului român. Ea intenționează să conștientizeze și să ajute părinții și profesorii - ei înșiși crescuți de două generații în ignoranță morală și profund derutați - pentru ca la rândul lor să-i poată ajuta efectiv pe copii. Să știți toți, limpede, că speranța noastră într'un viitor bun pentru neamul nostru nu se află decât în Dumnezeu și în salvarea morală a acestor copii. Dacă vom fi împreună, vom reuși. Vom acționa în acest scop și direct în rândul copiilor și al tineretului.

Coordonator al ambelor proiecte este Pr. Prof. Dr. Anton Moisin.

Contribuțiile pot fi trimise pe adresa:

Moisin Anton Petru - Banca Comercială Română Făgăraș - cont: 4751316210

sau:

Moisin Anton, Str. Stadionului 10/4, 2342 Victoria, jud. Brașov, România - Tel.: 40-920-41022

Rugăm toate organele de presă românești să reia spre publicare acest apel. Bunul Dumnezeu să ne apere și să ne ajute pe toți!

Prof.Dr. Anton MOISIN

EVANGHELIA EXILULUI (Feburuarie 1993)

SĂ TRĂIM FRUMOS

—Sergiu GROSSU—

''Stiți în ce împrejurări ne aflăm - ne atrage atenția, la acest început de an, APOSTOLUL ultimei Duminici a lunii: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn... Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă...'' (ROMANI, 13.11-13).

A trăi ''frumos'', presupune a trăi o viață spirituală în conformitate cu perceptele Evangheliei. O viață de permanentă trezire a minții și-a inimii, din care au fost definitiv înlăturate aspectele negative de mai sus, în vederea unei activități constructive, de înfrumusețare morală, de zidire lăuntrică. O zidire care nu poate avansa, în noaptea care ne mai învăluie încă, decât dacă ne păzim de dușmanii sufletului, cu arma în mână; respectiv, dacă veghem INARMATI, așa cum a procedat poporul în vremea lui Neemia: ''Cei ce zideau zidul și cei ce duceau sau încărcau poverile, cu o mână lucrau, iar cu alta țineau arma... Așa făceam lucrarea: jumătate din noi stând cu sulița în mână din zorii zilei până la ivirea stelelor'' (NEEMIA, 4.17-23). Deci, tot timpul, în toate împrejurările, chiar și în cele mai neînsemnate acțiuni, trebue să avem o stare de veghe, gata să tragem cu ''armele luminii'', întru apărarea credinței și-a purității.

Odată treziți de-a binelea din somnul păcatului, noi veghem și ne păzim sufletul cu o mână lucrând, iar cu cealaltă ținând arma, fideli strategiilor lui Neemia, deoarece inamicul este puternic și ne atacă din două părți - dinăuntru și dinafară. Dinăuntru, sub forma poftelor firii pământești ''care se războiesc cu sufletul'' (1 PETRU, 2.11), și care ne împing la chefuri și la beții, la desfrânări și la fapte rușinoase, la certuri și la pizmă. Dinafară, sub forma necazurilor, a strâmtorărilor, a prigonirilor, a primejdiilor, a morții, toate urmărind să înfrângă vigilența ''omului nou'' și să ne despartă de Iisus (ROMANI, 8.35).

Armele vegherii noastre sunt ''armele de lovire și de apărare pe care le dă neprihănirea'', sunt armele panopliei lui Dumnezeu, pe care le-au folosit și apostolii, când au ''fost necăjiți în toate chipurile: de afară lupte, dinlăuntru temeri'' (2 CORINTENI, 6.7; 7.5). Si sunt recomandate călduros, de Ap. Pavel, fiilor zilei: ''Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji și să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și-a dragostei, și să avem drept coif nădejdea mântuirii'' (1 TESALONICENI, 5.8).

***

Pedagogia divină folosește ca simbol al vegherii, TURNUL, adică trăirea în duh, altitudinea spirituală. Turnul vegherii este locul de strajă al luptătorului creștin, face parte din obișnuința conduitei sale morale, reprezintă foișorul de comunicare cu Dumnezeu: ''M'am dus la locul meu de strajă și stau pe turn ca să veghez și să văd ce are să-mi spună Dumnul (HABACUC, 2.1). Pe turn, că să veghez și să văd; în turn, ca să mă apăr.

Să studiem aspectele vegherii din turn, organizarea educației acestei vegheri, indispensabile în procesul de auto-desăvârșire:

1. VEGHEREA CONTINUA. ''mereu'' în turnul de pază, fără nici o clipă de repaus: ''Vegheați dar în tot timpul...'' (LUCA 21.36). De ce ''în tot timpul''? Pentrucă ''hoțul'' casei noastre sufletești atacă pe ascuns, la o neștiută strajă din noapte, și ''dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n'ar lăsa să-i spargă casa'' (MATEI, 24.43).

2. VEGHEREA INTEGRALA, în toate lucrurile (2 TIMOTEI, 4.5). Fiindcă în orice lucru, cât de mic și de neînsemnat ar fi, poate interveni ispita căderii. Cel mai superficial gest poate duce la păcat și, ca atare, se cere veghere și control zilnic. Să nu neglijăm avertismentul: ''Chiar pentru o bucată de pâine poate un om să se dedea la păcat'' (PROVERBE, 28.21). Ba păcătuim și fără să facem răul, dacă nu veghem în sufletul nostru, conform axiomei evanghelice: ''Cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat'' (IACOV, 4.17).

3. VEGHEREA RECIPROCA, în comunitatea de dragoste, prin altruismul faptelor bune: ''Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune'' (EVREI, 10.24). Intotdeauna, unii creștini vor fi ''mai mari'' în credință decât alții. Intotdeauna vor fi oameni tari și oameni slabi în credință. De aceea, întotdeauna trebue să veghem unii asupra altora și, mai cu seamă, cei puternici asupra celor neputincioși: ''Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele'' (EVREI, 13.17).

4. VEGHEREA SI RUGACIUNEA ''cu toată stăruința''(EFESENI, 6.18), mai bine zis:

- Vegherea împreunată cu rugăciunea sau vegherea prin rugăciune: ''Luați seama, vegheați și rugați-vă'' (MARCU, 13.33).

- Vegherea în rugăciune: ''Stăruiți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri'' (COLOSENI, 4.2) sau ''în vederea rugăciunii'' (1 PETRU, 4.7).

- Vegherea pentru întărirea noastră sufletească: ''Vegheați... și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla...'' (LUCA, 21.36). Vegherea însoțită de rugăciune duce la putere, întărind ceea ce ''e pe moarte'' (APOCALIPSA, 3.2), sau desăvârșind credința ''Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!'' (1 CORINTENI, 16.13).

5. VEGHEREA CU IISUS, împreună cu El, în eternul Ghetsimani al eternelor suferințe omenești, ascultându-I și urmându-I îndemnul: ''Rămâneți aici, și vegheați împreună cu Mine'' (MATEI, 26.38). Fără Iisus, cu alte cuvinte noi singuri, prin propria noastră strădanie, nu putem veghea nici ''tot timpul'', nici ''în toate lucrurile''.

***

Un copil al lui Dumnezeu este un străjer ''pe zidurile Ierusalimului'' patriei sale, care nu poate să tacă niciodată, ''nici zi nici noapte'' (ISAIA, 62.6), ci veghează asupra societății în care trăiește, avertizează și mustră pe frații din exilul românesc, sună din trâmbiță, ca un străjer viteaz, și aduce la cunoștința mulțimilor ignorante Cuvântul Domnului și Adevărurile Lui veșnice (EZECHIEL, 33.7).

Cititorule, apleacă-te pe paginile Sfintei Scripturi și învață să fii treaz, ferindu-te, astfel, de orice gând trufaș și de orice simțământ fățarnic. Numai prin veghere și rugăciune, poți avea o atitudine fermă în fața tuturor vrăjmășiilor Intunericului actual. Iar sufletul tău, înzdrăvenit prin lucrarea miraculoasă a Duhului Sfânt, își poate începe suișul vitejiei creștine, căci ai intrat în rândul celor ce merg, cum spune Psalmistul, ''din putere în putere'' și pășesc, biruitori, ''peste lei și peste năpârci.''

FALSE VREDNICII RELIGIOASE ATRIBUITE ROMÂNIEI

—Pr. GHEORGHE I. DRĂGULIN—

Valul de ''evangheliști'', de proorociri, de vedenii și vise cu care e întovărășită libertatea și democrația dela noi atribuie, uneori, și țării noastre un rol mesianic deosebit, întrevăzut în zorile sfârșitului istoriei.

Dacă nu ar fi invocate grave și eronate argumente teologice, astfel de poziții nu ar putea stârni astăzi decât un zâmbet îngăduitor. Doar decenii în șir am fost exaltați cu protocronismul daco- latin referitor la destinul unic al poporului român... Era cel mai bun mijloc de justificare a unor silnicii prin confiscarea ipotezelor pe care istoricii, urmați de lingviști și de sociologi le exprimaseră cu privire la avantajele geopolitice și economice ale spațiului carpato-dunărean.

Mai periculoase și derutante prin confuziile puse în circulație sunt însă argumentele religioase ale aceleiași megalomane exagerări. Ele au constituit deliciul aristocrației deceniilor trei și patru dela noi, amatoare de reîncarnare a marilor spirite din trecut cum a fost considerat și Krishnamurti.

Că România ar avea un rol eshatologic aparte, în anii de încheiere a mileniului doi, au spus-o mai mulți vizionari. Amintim în primul rând pe Sfântul Ierarh Calinic dela Cernica, ale cărui referiri nu-s departe de cele ce se întâmplă astăzi în așa-numita ''republică nistreană''.

O mai mare vâlvă produce în societatea contemporană gruparea ''Noul Ierusalim'' dela Pucioasa. După părerea adepților, Dumnezeu a inițiat aici o ''manifestare directă'' pentru credincioșii veacului nostru prin ''sfânta'' Virginia. După o perioadă de post și după alte înfrânări ale ei, Atotțiitorul i-ar fi comunicat că - în această vreme a sfârșitului lumii - a hotărât să aleagă oameni ai Săi devotați, și să osebească un ''nou Ierusalim''. In etapa actuală de împliniri desăvârșite, susțin noii prooroci, România este menită să pășească pe noi trepte de strălucire. Această prezicere se va împlini mai ales dacă ''unsul lui Dumnezeu'', Regele Mihai, se va întoarce acasă.

Noua formă de guvernământ urmează să fie cea teocratică. ''Teocrația înseamnă împărăția lui Dumnezeu, care va funcționa sub următoarea formă: Dumnezeu va transmite cuvântul, care este preluat de prooroc într'o continuă comuniune cu preotul, pentrucă proorocul se supune preotului. Cuvântul este apoi transmis către rege, pentrucă așa se numește cel pe care Dumnezeu l-a ales să guverneze peste un popor, și regele prin cuvânt conduce poporul. Poporului nu-i va rămâne decât să viețuiască întru fericire, considerând munca aidoma unei acțiuni artistice...'' (cf. ''Vestitorul'', nr. 83, din 30 Noembrie 1992).

In vremurile sfârșitului universal spre care ne îndreptăm, rolul central al României, speră adepții noii grupări, devine unic. Inclin să cred că în jurul României se vor aduna toți oamenii care vor vedea adevărul. Cuvântul Domnului rămâne intraductibil, toți cei care vor voi să-l asculte sau să-l citească vor fi nevoiți sa învețe limba română. Cred că limba română va fi o limbă universală, nu franceza sau engleza. Europa se va unifica, dar în jurul României.''

Cuvintele sculptorului Marian Zidaru, din care un citat mai sus, numește și pe profeții noii lucrări românești a Duhului: Constantin Brâncuși și Gheorghe Zamfir.

Tot cel dintâi dă forma artistică a concepției descrise până aici prin biserica ''noului Ierusalim'', ridicată în amintita localitate. Construcția are toate dimensiunile egale (12 metri), cu 12 uși și 33 de cupole.

Epoca de strălucire prezisă țării noastre, care nu se știe dacă se va consuma pe de-a'ntregul în transcendent sau în imanent, este dătătoare de multe speranțe. Totuși măreția României nu va veni de undeva din viitor: ea strălucește chiar în prezent. De nu am aminti decât de zilele Revoluției din Decembrie 1989, când tineretul nostru era înarmat doar cu piepturile goale și cu lumânări aprinse, opunându-se opresiunii și ateismului. De aceea jertfa lor a întrunit admirația întregii lumi.

Din punct de vedere religios, trebue să reamintim exaltaților că țara noastră se bucură de binecuvântare dumnezeiască din veacul apostolic pentru credința ei dreptmăritoare adusă de către Sfântul Andrei. Alături de alte Biserici Ortodoxe, Biserica românească s'a dezvoltat sub aripa ocrotitoare a Marii Biserici dela Constantinopol. Toate au rămas fidele revelației lui Hristos, cea de-a doua Persoană treimică întrupată pentru mântuirea lumii. ''Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții'' (Apoc. 2, 10).

Proba viabilității ei după două milenii de existență o constituie, între altele, mulțimea sfinților din veac în veac în diviziunea vredniciei lor: apostoli, mucenici, ierarhi, cuvioși, voievozi, fecioare.

In cursul anului care s'a încheiat, Biserica Ortodoxă Română a canonizat sau numai a generalizat cultul a patruzeci de sfinți ridicați din neamul nostru.

In numele aceluiași adevăr al lui Hristos, anii persecuției comuniste au mobilizat atâtea conștiințe jertfelnice. Prin ele s'au manifestat deopotrivă responsabilitatea sacerdotului și optimismul profetului.

Față de o atât de stringentă exigență a păstrării și a trăirii adevărului religios descoperit, harisma frumosului artistic apare parțială și neîndestulătoare. Inainte de a înfrumuseța lumea, întruparea lui Hristos s'a împlinit pentru a o mântui din blestem și din moarte.

In comparație cu astfel de adevăruri istorice și actuale, recentele reverii eshatologiste sunt doar palide și derutante rătăciri gnostice condamnate încă din veacul apostolic. Asemenea extremisme jignesc modestia, echilibrul și spiritualitatea ortodoxă bimilenară a poporului nostru, diminuând totodată prețuirea României printre popoarele lumii.

ERRATUM

In Nr. 201/Ianuarie 1993 al ziarului ''Cuvântul Românesc'', s'au făcut următoarele greșeli tipografice:

★

In articolul ''Mihail Eminescu'', dela pag.13 se va citi - Mihai Eminescu și nu Mihail Eminescu. Pe coloana a III-a, jos - se vor inversa titlurile poeziilor: ''Epigonii'' (15 August 1870) și ''Impărat și proletar'' (1 Decembrie 1874) și nu ''Impărat și proletar'' (1 Decembrie 1874) și ''Epigonii'' (15 August 1870). Pe coloana a IV-a jos, se va citi: ''împrăștiind invectivele...'' și nu ''împărtășind invectivele...''. Pe coloana a V-a, rândul 15, lipsește cuvântul ''carieriștii''; se va citi: ''carieriștii, plagiatorii și snobii''. Tot pe coloana a V-a, jos - se va citi: ''Rosetta del Conte'' și nu Rosetta dela Conte''.

★

La pag.22, în articolul Vetuței Pop, coloana a III-a, rândul cinci, se va citi: ''suflului'' și nu ''sufletului''.

"BUCOVINA CU MÂNĂSTIRI ŞI BRAZI..."

Din istoria Bucovinei

BUCOVINA ÎN VARA FIERBINTE A ANULUI 1940

-V-

—Prof. Nicolae CIACHIR—

Dictatura regală prin Constituţia din 1938, introducea pedeapsa cu moartea şi pe timp de pace şi numai păstra nimic democratic din constituţiile anilor 1866 şi 1923. Erau dizolvate partidele politice, iar parlamentul devenea un organ pur decorativ. La 12 Februarie erau numiţi prefecţi cu precădere militari: colonel Ionescu Vasile la judeţul Storojineţ, locotenent colonel Laurenţiu Nicoale la Rădăuţi, locotenent colonel Apostoleanu D. la Suceava etc. Se revizuia cetăţenia română, vizând în special pe Evrei şi numai până la 2 Martie 1938, erau primite la Primăria Cernăuţi 15000 de cereri în acest sens, la Braşov erau arestaţi 9 Saşi adolescenţi la sediul hitlerist al tineretului, pentrucă şi-au manifestat bucuria la vestea încorporării Austriei la cel de-al III-lea Reich; 3 funcţionari din Chişinău, erau daţi afară din serviciu şi judecaţi, pentrucă au vorbit ruseşte între ei în timpul programului, o serie de generali sunt trecuţi în retragere (Gh. Dabija, Gh. Filitis, Nicolae Petala, Gh. Mărdărescu etc), profesori suspendaţi din învăţământ pentru atitudini politice necompatibile, printre ei Horia Sima, dela Liceul de băieţi din Lugoj; în Mai 1938, Corneliu Codreanu este condamnat la 10 ani muncă silnică, iar la 30 Noembrie asasinat, împreună cu alţi fruntaşi legionari (Stefan Palaghiţă, Garda de Fier spre reînvierea României, Buenos Aires, 1951, pag. 110). În revanşă, este împuşcat în plină zi, în Septembrie 1939, Primul ministru al României, Armand Călinescu, omul forte al regimului, fost Ministru de Interne în Noembrie 1938.

Pe plan extern, în Martie 1939, Cehoslovacia este dezmembrată şi cea mai mare parte încorporată la cel de-al III-lea Reich, peste o lună Albania este ocupată de Italia, în August se încheie pactul Ribbentrop-Molotov, iar la 1 Septembrie 1939, prin atacarea Poloniei de către Germania, practic începe cel de-al Doilea Război Mondial. Deşi România se declară neutră, la frontierele Bucovinei se duc lupte, iar mii de refugiaţi polonezi se stabilesc la Cernăuţi, Sadagura, Suceava şi în alte multe localităţi ale ţării, în total peste 100.000.

Sovieticii care încorporaseră Ţările Baltice (Lituania, Letonia, Estonia), o fâşie din Finlanda şi mai mult de jumătate din Polonia (N. Ciachir, Istoria modernă a Poloniei (1795-1918), Bucureşti, 1987, pag. 200) aşteptau pretextul să acapareze Basarabia. Manevrele lui Carol al II-lea, în domeniul politicii externe s'au dovedit ineficace. Ofensiva germană din Vestul Europei în Mai 1940, scoate Franţa din luptă, aruncă trupele britanice în mare şi peste Canalul Mânecii, lăsând România fără aliaţi la cheremul lui Stalin şi al lui Hitler. Dacă la 9 Februarie 1939, Litvinov îl asigura pe diplomatul român dela Moscova, Dianu, că URSS este paşnică, liniştită şi României nu trebue să-i fie teamă, continuând: "In chestiunea Basarabiei trebue să ţinem şi noi seama de opinia noastră publică. Aţi văzut ceva, în ultimul timp, în presa noastră despre chestia Basarabiei? Am avut câteva organizaţii basarabene şi le-am desfiinţat; a fost chiar un ziar - l-am suprimat. Hărţile în care Basarabia figurează între frontierele noastre sunt de uzaj intern". Dar la 7 Octombrie 1939, Stalin îi declara Ministrului de Externe turc Saradjoglu, că Rusia nu are de gând să-i facă României cadou, Basarabia. In Aprilie 1940, Ministrul de Externe Molotov, într'un discurs, avea deja un ton răuvoitor şi agresiv la adresa României (N. Ciachir, Basarabia sub stăpânire ţaristă (1812-1917) Bucureşti, 1992, pag. 100). Presa engleză comenta că intrăm într'o nouă fază a uneltirilor sovietice şi că Basarabia este acum obiectivul lor. La 30 Aprilie 1940, diplomatul român Davidescu raporta dela Moscova că ataşatul militar turc l-a informat (eram alături de Turci în Antanta Balcanică din 1934) că Sovieticii masează trupe şi materiale de război spre Nistru. La 4 Mai 1940, şeful secţiei consulare române dela Moscova, întreprinde două călătorii în zona Lvov, raportând de concentrări de trupe importante la frontiera Bucovinei. Ofiţeri sovietici s'au lăudat localnicilor, că merg să elibereze Basarabia, dar învăluirea va veni din Nord, din Galiţia şi Rusia Subcarpatică, nu cum se aşteaptă Românii din Est. Aceeaşi sursă informează că şi Consulul american M. Ward l-a avertizat că Rusia face pregătiri intense şi probabil că România va fi atacată din Nord, prin Bucovina. Iată deci, că Românii fortificasera linia Nistrului, iar Sovieticii vor să-i lovească prin Bucovina. In acelaşi timp, diplomaţii ruşi încă mai vorbeau de intenţii paşnice, spre a duce în eroare România.

La 24 Aprilie 1940, ambasadorul Italiei dela Moscova, îi raporta lui Ciano, ministrul de Externe, că ambasadorul Turciei i-a spus de faţă cu cel al Ungariei "că în cazul unei acţiuni sovietice în Basarabia, ţara sa îşi rezerva dreptul de a-şi defini poziţia în acel moment. Reacţia va fi diferită în funcţie de limitele în cadrul cărora se va desfăşura o eventuală acţiune sovietică, cât şi de rezistenţa pe care o vor opune Românii" (Arh. MAE, doc. 185).

La 20 Mai 1940 Mascia, însărcinatul ad-interim al Italiei, dela Mosuna telegrafia lui Ciano: "De câteva zile circulă zvonuri, de importante trupe spre Basarabia. Stirea lansată de ataşatul militar turc şi confirmată de Oficiul militar al ambasadei germane. Toţi miniştrii balcanici sunt alarmaţi. Ambasadorul German manifestă mult calm."

Pe plan intern, în aceeaşi perioadă, Biroul 2 Informaţii al armatei, raportează, că Germanii din Bucovina, prin soţia liderului lor, prof. Frantz Lehmar, au predat Consulatului german din Cernăuţi, 3000 perechi ciorapi şi 3000 pieptare, confecţionate de femei şi fete, pentru soldaţii Reichului care luptă pe front, iar profesorul Ernst Gamillschegg, directorul Institutului ştiinţific german din Bucureşti, a ţinut la Cernăuţi, conferinţa "Nietzsche şi prezentul". Raportul conchide: acţiunea germană din România se desfăşoară în concordanţă perfectă cu interesele politice şi economice ale Reichului, iar minoritatea germană se încadrează tot mai mult în acţiunea pangermană (Arh. MFA, M.St.M. dos. 725/1).

La începutul lunii Iunie 1940 Miklos Horthy, regentul Ungariei, trimite o scrisoare lui Hitler, prin Teleky. Referindu-se la înfrângerea spectaculoasă a Franţei, spune că a sosit momentul ca Ungurii împreună cu Bulgarii să-şi realizeze pretenţiile teritoriale faţă de România. O Ungarie puternică cu graniţele la Carpaţi constituie în Răsărit un avanpost sigur şi pentru Germania. Adaugă că Evreii din România şi mai precis din Ardeal "sunt mulţumiţi cu toţii de dominaţia română", pe când Ungurii n'ar putea fi mituiţi şi ar aplica politica Reichului faţă de Evrei.

Dar să lăsăm în continuare să vorbească documentele, care se referă în mod expres la Bucovina.

Ambasadorul Germaniei acreditat la Moscova, Schulenburg, raporta ministerului de Externe, la Berlin, la 23 Iunie 1940, orele 9.26 p.m. că Molotov i-a declarat că rezolvarea problemei Basarabiei nu suferă nici o amânare. Dar cererea sovietică se extinde şi asupra Bucovinei, cu motivaţia că are populaţie ucraineană. Nu s'a aşteptat la asemenea pretenţii şi i-a cerut în mod expres instrucţiuni.

Acelaşi, Schulenburg, trimitea o telegramă foarte urgentă, numai după 2 ore (23 Iunie ora 11.57 p.m.), personal lui Ribbentrop. Molotov i-a comunicat, că vor aştepta până la 25 Iunie, adică să nu acţioneze, aşteptând între timp răspunsul german.

Secretariatul de Stat al Reichului, trimite de urgenţă cu prioritate, la 24 Iunie 1940 către ministerul de Externe german, o notă. Se fac referiri la telegramele primite dela Moscova, la faptul că Ruşii înşişi vor să aplaneze conflictul, dar preferă pe cale paşnică, dar, până atunci niciodată n'au ridicat problema Bucovinei.

Dorinţele noastre sunt următoarele dacă intră Ruşii:

(a) Din Basarabia, nici o trecere mai departe, peste Prut, ori Dunăre.

(b) De protejat drepturile şi interesele Reichului.

(c) De protejat populaţia germană (Volksdeutsche).

(d) In caz de conflict armat, protejarea regiunii petroliere. De insistat, nici un atac aerian asupra zonei respective.

Continuare în numărul viitor

APĂRĂTORI AI ROMÂNISMULUI ÎN BUCOVINA

"LUNG DRUM ÎI E DAT SCURTEI NOASTRE VIEŢI"

—Ion CREŢU—

Acum câteva luni, poetul bucovinean Vasile Leviţchi a împlinit 70 de ani. Iubit şi apreciat de cititorii români din Nordul Bucovinei şi din Basarabia, iar în ultimul timp (mai ales după Revoluţia din Decembrie 1989) devenit cunoscut şi în întreaga Românie, unde-i sunt publicate mai toate scrierile, el rămâne aproape neştiut de diaspora română. Cortina de fier după care am fost ţinuţi (şi practic, ne mai găsim şi astăzi) a constituit un obstacol de neîntrecut pentru schimbările de valori culturale, artistice, literare.

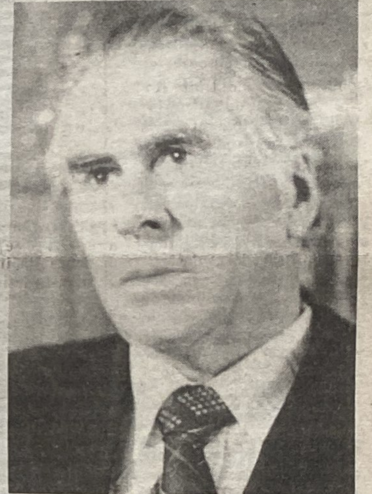
Născut la 15 Noembrie 1921, în comuna Carapciu, de pe valea Siretului, Vasile Leviţchi n'a avut norocul să obţină la timpul său studiile necesare. Au intervenit nefastul an 1940, războiul. El este un autodidact, deşi după război a absolvit şcoala pedagogică din Cernăuţi şi Institutul "Alecu Russo" din Bălţi. Dar ce i-au putut oferi aceste instituţii, care activau după nişte programe idioate, ce nu includeau nici un clasic al literaturii române? Studenţii erau îndobitociţi cu teoria marxist-leninistă şi cu inepţiile unuia ca I. Ceban, despre existenţa a două limbi diferite - moldovenească şi română, culminând cu aberaţia că prima face parte din grupul limbilor slave, iar a doua din cel al limbilor romanice!

Conştient de aceste neghiobii, Vasile Leviţchi, în calitatea sa de profesor de limbă şi literatură, de director în mai multe şcoli, caută să-i lumineze pe elevi, să le spună adevărul. Fapt care nu o dată i-a înfuriat pe cei din conducerea partidului, mai ales în timpul activităţii sale ca profesor universitar.

Ţinând cursul de literatură clasică, Vasile Leviţchi nu se putea limita doar la cele câteva nume de scriitori incluse în programe. Cum să vorbeşti de literatura neamului, fără să pomeneşti de opera lui Caragiale, Coşbuc, Blaga, Goga, Arghezi... Iubit de studenţi, el a trezit furia celor care urăsc tot ce este românesc, fiind înlăturat, până la urmă dela catedră.

Românii din Nordul Bucovinei îi sunt recunoscători şi pentru marele aport adus la fondarea, acum 25 de ani, a ziarului "Zorile Bucovinei". Dar în acea perioadă de comunism totalitar, un redactor-şef de tipul lui V. Leviţchi, care vedea scopul ziarului în luminarea maselor, în trezirea conştiinţei lor naţionale, nu putea rămâne mult timp în acest post. După vreo doi ani a fost înlăturat şi de aici.

Huiduit, prigonit, calificat drept naţionalist înrăit (mai ales după scoaterea în 1969 la editura "Carpaţi" a plachetei "Preludiul primăverii" - prima şi deocamdată, unica culegere de versuri apărută cu caractere latine), poetul nu se lasă înfrânt. El scrie cu înfrigurare despre tot ce-l doare, despre suferinţa Românilor aflaţi în "raiul" bolşevic. Editează mai bine de zece cărţi de poezie (majoritatea la Chişinău, unde găseşte o mai mare susţinere din partea colegilor de breaslă), traduce din

VASILE LEVITCHI

creaţia unor celebri scriitori clasici ruşi, ucraineni şi de alte naţionalităţi. Poezia lui V.Leviţchi, cu puternice implicaţii filosofice, este un ecou de o adâncă sinceritate al durerilor ce-l chinuie pe eroul liric ("Românul bucovinean") nedreptăţit, asuprit, limitat în drepturile sale cetăţeneşti.

Mai mulţi ani la rând, publicaţiile din Chişinău, şi Cernăuţi i-au găzduit schiţele umoristice, înmănuncheate ulterior în cartea "O, sfântă naivitate", în care scriitorul ţintuia la stâlpul infamiei diverse metehne şi deprinderi proaste ale oamenilor.

După anul 1985, când, în sfârşit, libertatea cuvântului a pătruns, de bine-de rău şi în imperiul bolşevic, talentul de publicist al lui V.Leviţchi a erupt cu toată intensitatea. In tabletele sale, publicate cu regularitate la rubrica "Multe trec pe dinainte", din săptămânalul "Literatură şi artă" din Chişinău, V.Leviţchi abordează asemenea teme arzătoare, cum sunt drepturile Românilor din Nordul Bucovinei şi din Basarabia, starea limbii române, a datinilor şi tradiţiilor populare strămoşeşti, atitudinea nepăsătoare a organelor ucrainene faţă de moştenirea culturală şi literară, a drepturilor noastre legitime. De altfel, el îşi expune toate aceste dureri şi în adunările şi mitingurile organizate la Cernăuţi şi Chişinău. Cuvintele poetului, ca şi întreaga-i creaţie, găsesc ecou puternic în inimile celor mulţi, însufleţindu-le putere şi încredere în adevărul ce trebue să triumfe.

In una din poeziile sale, Vasile Leviţchi scrie: "Lung drum îi e dat scurtei noastre vieţi..." Să dea Dumnezeu ca acest drum să fie cât mai lung şi mai plin de rod în viaţa lui bădiţa Vasile, cum ne-am obişnuit să-i spunem cu drag.

DELAȚIUNEA (TURNĂTORIA) DEVINE LEGALĂ

Pe birourile parlamentului se află, actualmente, un proiect de lege al așa zisei securități a Statului. Bineînțeles, a Statului cripto-comunist imaginat de actuala conducere.

Scopul acestei legi nu este altul decât legalizarea fostei Securități care nu și-a schimbat decât numele, devenind S.R.I.

Controlul, sau pur și simplu aruncarea la gunoi (după citire) a anumitor corespondențe, ascultarea și înregistrarea convorbirilor telefonice, atacul nocturn - soldat câte odată cu moartea - al opozanților regimului și nenumărate alte mârșăvii, confirmă cele citate mai sus.

Menționăm unele din prevederile legii care nu sunt decât o codificare a crimelor din trecut, continuate astăzi:

- art. 17 care cere persoanelor fizice să ''acorde sprijinul necesar organelor cu atribuții în domeniul siguranței naționale, în îndeplinirea atribuțiilor ce le revin și să permită accesul acestora la datele deținute care pot furniza informații privitoare la siguranța națională''. Care siguranță națională? Nicidecum națională ci numai siguranța indivizilor care ne duc la prăpastie. Delațiunea devine o armă ''legală''. Ne aflăm încă în negura trecutului recent. Epoca de piatră n'a cunoscut asemenea ticăloșie!

FDSN CONTRA FSN

Ieri tovarăși de drum, azi dușmani de moarte.

Intre FDSN și FSN, războiul continuă.. Motivele nu contează. Dacă nu există, ele sunt create. Revendicarea spațiului pentru sediu, este unul din cele mai bune motive pentru o nouă dispută. Nu lipsesc nici schimburile de replici de tip ''maidan'': ''Jidani împuțiți'', ''Jigodii'', ''Porci mincinoși'', ''Nu vă fie frică, îi tăiem noi capul lui Petrică''.

La intrarea în sediul FSN, se afla un panou mare pe care scria: FSN - ocupă abuziv acest spațiu. Nu are ordin de repartiție, nu are contract de închiriere, nu a plătit nici un leu chirie.

Când te bagi în cocină, te mănâncă porcii!

NOI NUMIRI ÎN GUVERN

A fost propusă schema noului organism guvernamental.

Președintele Consiliului pentru coordonare strategie și reformă economică este Dl. Mișu Negrițoiu, Ministru de Stat.

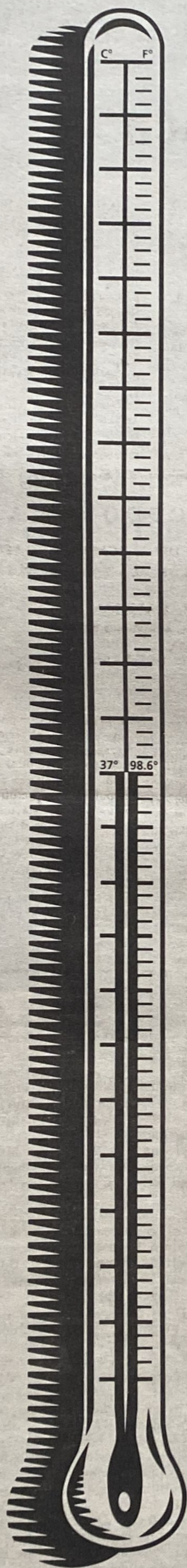
Consiliul are două departamente principale, primul pentru Reformă economică, al doilea pentru Integrare europeană.

Primul departament va fi condus de Dl. Costea Munteanu, Secretar de Stat. Celelalte instituții coordonate de Consiliu vor fi preluate de Mircea Coșea (Comisia Națională pentru prognoză), Aurelian Dochia (Agenția Națională pentru Privatizare), Emilian Ijdelea (Agenția Română de Dezvoltare).

Departamentul pentru Integrare Europeană va fi condus de Dl. Napoleon Pop.

Printre consilierii Ministrului de Stat, M. Negrițoiu, figurează D-nii Vasile Pillat și Octav Mușătescu. Acesta din urmă dela FDSN.

Toate personalitățile de mai sus sunt recunoscute ca autorități în domeniul economic.

O măsură de scădere a temperaturii regimului de asigurare medicală (OHIP)

În cursul ultimului an, Ministerul Sănătății a examinat în detaliu sistemul de îngrijire medicală pentru a găsi o modalitate de reducere a costului necesar menținerii acestuia. Contribuabilii plăteau până în prezent prin taxele lor până la 20 de milioane de dolari în plus pentru servicii necesare unei terțe persoane sau instituții.

Ce înțelegem prin terță persoană sau instituție?

Este vorba de un serviciu de care o persoană nu are nevoie pentru tratarea unei boli sau pentru a se menține în sănătate, dar care este cerută de o a treia parte.
Printre aceste servicii se numărau examene medicale cerute de companii de asigurare, pentru înscrieri la școli sau tabere, pentru obținerea permiselor de conducere sau pilotaj.
Se reamintește medicilor că nu mai au dreptul să pună aceste servicii pe contul asigurării medicale OHIP și că vor trebui să obțină plata pentru serviciile menționate direct de la clienți.

Serviciile esențiale.

Serviciile necesare obținerii îngrijirii medicale sau serviciile sociale rămân în continuare asigurate. Este vorba de certificate medicale necesare obținerii scaunelor rulante sau a aparatelor medicale în cadrul Programului de Aparate și Accesorii (Assistive Devices Program).
Certificatele necesare obținerii de subvenții pentru cheltuieli de transport cu scopul de a primi îngrijire medicală (valabil numai pentru rezidenții din Nordul Ontario-lui), sau care permit admisia în aziluri de bătrâni.
Principiile de bază ale regimului de asigurare al sănătății nu s-au schimbat. Nu va trebui să plătiți pentru servicii medicale directe. În același timp regimul de asigurare al sănătății, rămâne el însuși în sănătate.
Pentru informații suplimentare puteți telefona gratuit Ministerului Sănătății.

1-800-268-1154

La Toronto 314-5518
TDD* 1-800-387-5559

*Asistență telefonică pentru persoane cu probleme auditive.

Ontario

FARA ARMÂNEASCĂ

Atanase Tanașoca

—— Mihai Stere DERDENA ——

Incă din copilărie tata mi-a vorbit despre Tanașoca și Bucovală ca de niște vestiți apărători fervenți ai Macedonenilor și ai Regățenilor colonizați în Cadrilater și aflați în frecvente litigii cu Bulgarii hrăpăreți.

Pe primul dintre cei doi cunoscuți cavaleri ai barei dobrogene aveam să-l întâlnesc abia prin 1958-1959 în închisoarea din Gherla, unde ispășea o condamnare de 3 ani. Făcea parte dintr'un lot compact de Aromâni care-l avea ca lider pe un alt mare avocat, recidivistul anticomunist Nicolae Mătusu. Mă exprim astfel, zicând "recidivistul", spre a sublinia că acesta trecuse încă o dată prin iadul închisorilor comuniste, anume pe la începutul anilor '50, când teroarea bolșevică din România ajunsese la paroxism.

Din același grup "contrarevoluționar" mai făceau parte medicul uman Gheorghe Gachi, economistul Andrei Exarcu și comerciantul (de altădată) Constantin Tironică. Cu excepția șefului, apreciat de securiști ca foarte periculos legionar și de aceea, încarcerat la Aiud, unde se afla elita rezistenței anticomuniste, toți ceilalți au trecut prin Gherla, "locuind" în aceeași celulă cu mine timp de câteva luni. După știința mea toți cinci au părăsit de mult această lume. Iar eu, ca umil creștin ce mă pretind, Il rog și-L voi ruga mereu pe Părintele Etern ca să-i primească și pe dânșii în Impărăția Sa, iertându-le toate greșelile și păcatele. Pentrucă, deși toți, fără nici o excepție, s'au comportat ca foarte buni Români și ca extrem de vrednici creștini ortodocși (de altfel, printre Macedonenii latini nici nu s'au ivit vreodată cazuri de sectanți, de alt fel de apostați religioși sau de atei), ca excelenți camarazi de suferință față de toate categoriile de întemnițați din vremea aceea satanic-bolșevică, totuși ca oameni nu se poate să nu fi păcătuit nici o dată. Căci numai unul, Dumnezeu, e fără cusur și fără de prihană.

Pe Tanașoca l-am cunoscut cel mai bine, deoarece am petrecut și cel mai mult timp împreună. Mi-a fost dat să-l întâlnesc și la Rubla (în 1961) unde el executa un supliment de pedeapsă, cadou al Securității dejiste, constând în 4 ani.

Era, de nu mă'nșel, cam de aceeași vârstă cu tatăl meu, născut, așadar, prin 1898. Fiind cu 36 de ani mai vârstnic decât mine îi spuneam dela o vreme lali Tanasachi, abandonând destul de repede "formulele ceremonioase" ca, spre pildă, "domnule avocat", sau "domnule Tanașoca", vocabule stânjenitoare pentru cei ce vor să se împrietenească și mai cu seamă, pentru Aromâni, a căror limbă, asemenea englezei, nici nu conține vreun pronume de reverență.

N'a fost căsătorit, dar pe cele două nepoate de soră - Nela Căciulă și Marioara Zuchi - le iubea ca pe fiicele sale căci și el participase la creșterea lor. Sora și nepoatele îl vizitau frecvent la Rubla. Iar puținul pe care i-l aduceau lali Tanasachi, milostiv ca nimeni altul, îl împărțea cu oricine dintre deoiști. Multe mese calde și gustoase, preparate de el însuși, cu o desăvârșită artă culinară, am servit la dânsul. In sărăcia aceea cumplită extrem de puțini deoiști au putut fi atât de generoși și de ospitalieri ca lali Tanasachi. Cred că aceasta-i virtutea care-l definea cel mai bine. Pentru mine a rămas ca un aristocrat de neam, de viță veche.

S'a născut în Veriu, orășelul din care a răsărit cam în aceeași vreme dintre veacuri, o întreagă cohortă de intelectuali ce au ilustrat pe multiple planuri geniul mândrului popor macedo-latin, la loc de frunte situându-se savantul de talie mondială, Elie Carafoli.

După strălucite studii primare și liceale în Veria-i natală și la Săruna (Salonic), se stabilește în România, la București, unde urmează Dreptul, devenind, cum am menționat în introducere, unul dintre cei mai vajnici și mai îndrăgiți apărători ai intereselor legitime ale coloniștilor români din Durostor și din Caliacra, ori de câte ori acestea sunt lezate de veneticii bulgari.

Fire blândă, deschisă, jovială și calmă, lali Tanasachi Tanașoca nu suporta - ca, de altfel, orice-i conațional - să fie călcat pe picioare. Foarte greu se supăra, dar când ajungea la o astfel de stare, atunci glasul lui devenea tunet, iar statura-i, și așa impresionantă, căpăta dimensiunile strivitoare ale uriașului din poveste. Fața-i albă - sau, mai bine zis, mai puțin măslinie decât a unui "cipan" ca mine, cum îi plăcea să mă poreclească - devenea deodată roșie, de prea multă surescitare congestivă, iar gâtul i se umfla într'atât încât credeai că-i gata să-i plesnească vreo arteră. Insă cumpătarea, echilibrul și pacifismul constituiau îndeobște felul lui de a fi, din care extrem de rar îl puteai scoate.

Incă din primele-mi zile de D.O., lali Tanasachi mi-a dăruit o mașină de bărbierit marca "Gillette". Si astăzi, după 31 de ani, mă bărbieresc tot cu ea și o păstrez cu aceeași grijă ca la Rubla, ca pe o scumpă amintire, dar nu pentrucă a fost fabricată de o celebră firmă americană, ci fiindcă are încrustată într'însa numele Atanase Tanașoca, un nume pe care nu-l voi putea uita nici de-ar fi să trăiesc 1000 de ani.

Regret însă că n'a fost chip să-l petrec și eu pe ultimu-i drum pământean. Când s'a săvârșit din viața aceasta telurică era, pare-mi-se, pe la sfârșitul lui Ianuarie 1969. Eu mă găseam în comuna constănțeană Cobadin, luând parte la logodna uneia dintre fetele fratelui meu mai mare. Indată ce am revenit acasă, în București, am aflat că lali Tanasachi era deja înmormântat de câteva zile. Deși trecut de 70 de ani părea destul de vânjos și se prezenta drept și semeț ca brazii din Macedonia, printre care a crescut, păscând oile și deslușind slovele latine.

Iată, lale, că n'am fost ingrat și nu te-am uitat. Si cum puteam să te uit când, - după ce m'am strecurat miraculos printre haite de securiști și de informatori, adeverindu-se inumanul și nefirescul dicton "Homo homini lupus" - tu ai fost printre cei ce mi-au dezvăluit și mi-au dovedit că omul poate fi și ceva sfânt (nu numai lup) pentru om ("Homo res sacra homini est"), cum atât de bine a prezis filosoful și moralistul Seneca și cum, apoi, ne-a învățat Mântuitorul Iisus Hristos prin pilduitoarea sa viață neprihănită și plină de învățăminte moralizatoare.

Dacă aici, pe pământ, îți plăcea, lale, să arborezi fața de mai orice gâlceavă omenească o mare stăpânire, un imperturbabil calm olimpian și o detașare de înțelept, nu-i greu să-mi închipui că printre îngeri nu te poți simți decât în elementul tău. Căci sufletul unui făcător de pace pe acest pământ (care-i continuu scăldat de sângele ce curge-n râuri din războaie și din crime izolate ce nu se mai termină), cum ai fost tu, iubite lale Tanasachi, nu poate fi, acum, decât în Impărăția Păcii celei Veșnice. Așa să-ți ajute Dumnezeu !

ORIGINEA MACEDOROMÂNILOR

RĂSPUNS D-LUI KERAMOPULOS DELA ACADEMIA GREACĂ DIN ATENA, REFERITOR LA ORIGINEA GREACĂ A MACEDOROMÂNILOR

DE

TH. CAPIDAN

MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÂNE

Ședința dela 10 Februarie 1939

Urmare

Dacă, după cum am văzut, până pe la începutul sec. XIX popoarele creștine din Balcani, Slavi, Albanezi, Români, lăsau să li se graveze epitafurile în limba greacă, aceasta nu o făceau pentrucă ele vorbeau limba greacă sau se simțeau Greci, ci numai din simplul obiceiu de a lăsa ceva scris pentru vecie, în limba bisericii, care era limba greacă — sanscrita Orientului. Aici la noi în Țară, în epoca Fanarioților și chiar după aceasta, multă vreme, unii boieri filoeleni vorbeau și chiar scriau versuri grecești. Cu toate acestea, poporul român, care nu știa nimic despre această inovație adusă în limbă prin mijlocirea culturii neo-grecești, continua să vorbească românește. Exemplele s'ar putea înmulți la infinit.

Cu aceasta ajung la graiul Aromânilor, pe care d-l Keramopulos îl consideră ca un idiom roman deosebit de limba română. Aici îmi permit să afirm, din nou că învățații români și străini, atunci când au recunoscut identitatea lui cu limba română, — sunt mai mult decât o sută de ani — s'au sprijinit nu numai pe identitatea numelor etnice *Vlah* și *Român*, pe care le-au avut toate populațiunile românești, oriunde s'ar fi găsit ele, dar mai ales pe structura limbii. Filologii când vorbesc despre identitatea dintre două graiuri și întrebuințează termenul «identitate», în spre deosebire de «afinitate» sau «înrudire», înțeleg că aceste graiuri — în cazul nostru dialectul aromân și cel dacoromân — nu se aseamănă numai în evoluția normală a faptelor de limbă din structura lor gramaticală, dar chiar și în cele mai mici excepțiuni, față de celelalte limbi romanice. Insă, pentru ca această identitate să se poată produce în două graiuri despărțite în spațiu de aproape nouă sute de km., iar în timp de aproape un mileniu, cum este graiul Aromânilor față de limba Românilor din Nordul Dunării, trebue admis că strămoșii Macedonoromânilor și Dacoromânilor, în veacurile de plămădire a poporului român, probabil până prin sec. VIII sau XI, au trăit în aceeași unitate teritorială, vorbind aceeași limbă și ducând aceeași vieață, deosebită de a Grecilor și a celorlalte popoare din Sud-Estul european. In ce privește acum deosebirea ce există între graiul Aromânilor și între acela al Dacoromânilor, d-l Keramopulos exagerează când o compară cu aceea care există între două limbi romanice. Aici d-l Keramopulos arată aceeași ignoranță în materie de filologie ca la tratarea cuvântului *Vlah*. Intr'adevăr, dacă graiul Aromânilor există în toate manualele de filologie romanică scrise de învățații străini ca un dialect al limbii române și nu ca o limbă romanică deosebită cum susține d-l Keramopulos, aceasta provine din convingerea ce și-au făcut acești învățați că, sub raportul structural, el se identifică atât de mult cu limba română încât în niciun caz n'ar putea reprezenta o limbă romanică deosebită. Că există o deosebire între vorbirea Românilor macedoneni și între aceea a Românilor din Dacia, se înțelege dela sine. In sânul limbilor romanice există dialecte, în care această deosebire se arată și mai mare. Amintesc aici în treacăt dialectele italiene de Sud față de cele din Nord. După judecata d-lui Keramopulos acestea ca și dialectele germane ar trebui considerate ca limbi deosebite. Dar filologia comparată dispune de anumite criterii pe temeiul cărora deosebește un dialect de o limbă. In privința aceasta, trebue să mărturisesc cu destulă părere de rău că colegul nostru dela Academia Greacă din Atena arată o ignoranță într'adevăr înspăimântătoare.

• • •

Domnilor Colegi, acestea sunt premisele, luate din ceea ce ne oferă fenomenul istorico-linguistic, pe care se întemeiază unitatea de graiu și de neam a celor două populațiuni: Dacoromâni și Macedoromâni. Oricine încearcă să explice această unitate etno-linguistică altfel de cum rezultă din datele istorice și faptele de limbă, falsifică principiul de investigație și prin aceasta devine un simplu aventurier în cercetările istorico-linguistice. Din aceasta înțelegeți că întreaga teorie a d-lui Keramopulos despre originea Românilor din Grecia, reprezintă pur și simplu o negație a adevărului științific. Ceva mai mult, în desvoltarea acestei ciudate teorii, știința d-lui Keramopulos a fost pretutindeni dominată de interese și prejudicii naționale. Aici stă tot răul și aceasta este partea regretabilă din comunicarea d-sale, care nu poate fi de folos nici științei nici legăturilor de bună prietenie dintre noi și poporul grec. Noi, însă, nu vom lipsi să reacționăm, oridecâteori se va încerca să se interpreteze greșit originea etnică a populațiilor românești din Sudul Dunării sau originea limbii lor. Fiindcă, dacă pentru oricare popor din lume, limba constitue cea mai puternică legătură ce ar putea să existe între membrii aceleiași comunități etnice, pentru noi Românii de pretutindeni, ea reprezintă istoria și chiar vieața noastră!

CĂTRE SUFLETUL MEU

Oriunde mă cauți
îmi pare că ești și rămâi
întâlnirea cu mine a zărilor celor dintâi.

Același mereu și pururi tot altul,
parcă mâinile tale, picioarele, visul,
au lucrat și petrec în mine înaltul,
au lucrat și petrec în mine abisul.

Pământul,
lucrându-și cuvântul
pune tina
și-și face mai frumoasă lumina.
Agită feericul
și-ți face mai frumos întunericul.

Care'ndrăzneli corifeie
munții natali izbutit-au să-ți deie?
Ce treceri și nehotar
stepele'n vânt, plecările joase
de-albastru hoinar?
Marea în clocot și fără sfârșit
ce țărmuri ți-au ros? Ce ostrov ți-a ivit?

Ca'ngropat de demult cu popoarele moarte
așa mi te porți departe, departe.
Ca promis de demult popoarelor vii
așa mi te ții:
anonim și fără orgoliu,
tu, gâștele mele sacre din Capitoliu.

Nicolae CARATANĂ

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ȘI PĂȚITE

George DONEV

UN PLAN MARE Ș'UN CUSUR MIC

Una din soluțiile propuse pentru întronarea păcii în Iugoslavia și înviorarea economiei mondiale a fost înzestrarea cu arme de apărare a celor atacați de hoardele sârbești. Dacă-i război atunci să fie război democrat și fiecare să fie înarmat egal.

Cum majoritatea victimelor sunt copii, femei și bătrâni, asta înseamnă că trebuesc produse o varietate de arme care să poată satisface clienții de ambele sexe și de toate vârstele. Surplusul de cereri va naște concurență între producătorii de armament și fiecare va încerca să-și vândă marfa: "50% reducere la ghiulele", ori "Copii! In loc de bulgări de zăpadă, aruncați grenade!"

Nu-i uitată nici forța de cumpărare a pensionarilor (10% reducere) cărora li se oferă gratuit o lunetă la țeava puștii, ori o pereche de ochelari.

Celor ce vor să-și păstreze prestigiul intelectual li se oferă "Somalizarea autombilelor" (instalarea mitralierei) ca o măsură de siguranță când mergi seara la operă.

Pentru sexul slab se va ține cont și de cerințele modei: cingătoarele cu cartușe și patul puștii vor fi oferite în culori și modele diferite pentru a se asorta cu silueta și culoarea ochilor: de asemenea viitoarele amazoane vor găsi la cingătoare ruj de buze, o pudrieră și-o sticluță de parfum "Cedez" menit pentru ademenirea și cucerirea dușmanului de sex opus.

Ca identificare, pentru care Dumnezeu, îți ucizi vecinul și ca să nu greșești etajul când te sui cu ascensorul în rai, creștinul va avea încrustat pe patul puștii crucea, iar musulmanul un sfert de lună.

Oficiul de presă al industriilor de armament va continua să asigure publicul: "Când fiecare va fi înarmat până'n dinți, atunci și poporul va fi sătul până'n gât!"

Succesul planului "Un deget, un trăgaci" are un mic cusur: mulți se vor apăra înainte de a fi atacați.

NUMAI ÎN DOUĂ CAZURI

Cetățeanului Mihai, născut în România, Sinaia, 28 Octombrie 1921, actualmente domiciliat în Elveția (Vorbim de fostul Rege Mihai I, N.R.) deși invitat de unele organizații civice și religioase din România, nu i s'a aprobat viza de intrare în țară.

M.S. Regele Mihai plănuia să-și petreacă Nașterea Domnului cu prietenii care l-au invitat.

Guvernul din București a precizat: cetățeanul Mihai, născut la Sinaia etc., este liber să viziteze țara ori de câte ori dorește, cu o singură restricție: fostul Suveran nu capătă viza de intrare înainte de alegeri și nici după alegeri! Piedicile puse cetățeanului Mihai de a-și vizita țara duc la o singură concluzie: tovului Președinte Ion Iliescu a început să-i tremure cureaua.

PREA MULTE MOAȘE

Pentru a discuta politică ori religie se cere să ai doar o gură, și tot o gură se cere ca să rezolvi problema trecerii, fără a răsturna căruța, dela Comunism la Democrație. Cum nu întâlnim două păreri sincronizate ne gândim cum s'ar fi procedat dacă în loc de moașele FSN-iste și FDSN-iste care au lăsat revoluția cu buricul netăiat ar fi apelat la sfatul unui:

DOCTOR: Românul a fost injectat cu o supra doză de libertate pe care mintea neinformată n'a putut s'o absoarbă. La fel ca și omul care moare de foame, nu-i oferi imediat să înfulece un mușchi de vacă la grătar.

ARHITECT: când vrei să-ți remodelezi clădirea scoți pe rând din casă, cu atenție să nu spargi geamurile, mobila putrezită. Neocomuniștii, cu intenție, au dărâmat mai întâi acoperișul și acum au lăsat vântul libertății să distrugă nu numai idolii falși, dar și icoanele sfinte.

MOS IOAN ROATĂ: libertatea se întinde dela brațul tău și se oprește la un deget depărtare de nasul meu.

Poți să-ți făurești viața dar să nu-ți ștrivești vecinul.

REDUCEREA ȘOMAJULUI

Planul D-lui Iliescu pentru reducerea șomajului se bazează pe ideea că cel care a primit pământ, nu va putea să aibă și servici.

DRACULA ȘI TRAFICANȚII

Dracula bea sânge noaptea și dormea ziua într'un sicriu, traficanții de armament fac afacerile vărsând sângele altora ziua și noaptea și se petrec noaptea și ziua. "TIME" (30.11.92) descrie o altă viață în Iugoslavia: "nu fiecare suferă... hotelurile și cabaretele din Belgrad sunt pline....de oameni fără caracter...care procură arme, bani și conducători Sârbilor din Bosnia... E cum a fost pe timpul prohibiției în Statele Unite..."

Vor xenofobii din România să provoace astfel de conflicte între minorități pentru a se putea lăfăi prin hotelurile și cabaretele din București?

Conform programului român de cercetări polare, elaborat în urmă cu doi ani, două expediții polare românești au făcut cercetări științifice în Arhipelagul Svalbard din Arctica norvegiană în anii 1990 și 1991.

In acest an, în urma obținerii unei licențe de cercetare dela Institutul Polar Canadian din Yellowknife și a Serviciului de protecție a vieții sălbatice din Nordul Canadei, o expediție polară românească, formată din ing. Teodor Negoiță conducătorul expediției și lector universitar Constantin Rusu, a plecat în Arctica canadiană, în Insula Bylot din N.W.T. situată la 74 de grade latitudine nordică.

Timp de 80 de zile - 25 Mai - 12 August 1992 - cei doi oameni de știință români au făcut cercetări în domeniul geomorfologiei și biogeografiei; s'au făcut cromatograme pe mușchi și licheni, s'a testat, în condiții de temperaturi scăzute, un produs sută la sută românesc pe bază de glucoză, HUMANOFORT-AB, realizat de Institutul de Chimie Alimentară din București. In condițiile unei clime variabile ca cea din Arctica canadiană, s'a mai testat un virus patogen numit PERICULARIA ORYZAE, sau "Arsura Orzului". Acestea sunt doar câteva puncte mai importante din programul de cercetare. Rezultatele finale vor fi trimise și Institutului Polar Canadian precum și altor institute de profil, interesate în rezultatele cercetărilor polare românești.

Participarea oamenilor de știință români la activități de genul celor arătate mai sus, și nu numai, merită să fie popularizată și cunoscută în primul rând de către Românii din diasporă și oamenilor din diferite țări de pe glob. Trebue să se știe în străinătate că în România sunt oameni capabili să înfăptuiască lucruri mari, contribuind la îmbogățirea tezaurului științei și culturii universale.

In cinstea expediției polare românești în Insula Bylot din N.W.T., Asociația Filateliștilor din județul Alba a realizat mai multe plicuri filatelice și ștampile speciale pentru filateliștii din România și din străinătate. Prin aceste plicuri se popularizează expediția polară românească în Arctica canadiană.

Prof.Ghe. HENDREA

ASOCIATIA FOSTILOR DETINUTI POLITICI
DIN ROMANIA

Filiala Bucureşti

Nr. 547/02.09.1992

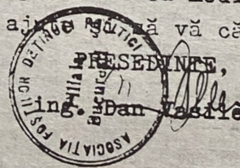
Către

ASOCIATIA CULTURALA ROMANA
Hamilton Ontario

Sub impresia gestului Dvs. frăţesc, Filiala Bucureşti din cadrul Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România, vă mulţumeşte pentru cele două maşini de scris donate precum şi pentru pachetul cu medicamente trimis.

Dumnezeu să vă ajute şi să vă călăuzească paşii.

VICEPRESEDINTE,
Dimitrie Paclag

PRESEDINTE,
ing. Dan Vasile

APEL

Corneliu Coposu

Președintele Partidului Național Țărănesc Creștin

25 Ianuarie 1993

In ziua de 5 Februarie 1993, se împlinesc 40 de ani dela trecerea în veșnicie, în temnița comunistă din Sighetul Maramureșului, a marelui bărbat de Stat, Iuliu Maniu, făuritorul Unirii, martirul luptei naționale pentru independență și democrație, ilustrul model de patriotism și moralitate al istoriei noastre.

Se împlinesc de asemenea, 30 de ani de când a fost exterminat la închisoarea din Râmnicu-Sărat, după 16 ani de temniță grea, Ion Mihalache, omul fără pereche, care și-a închinat viața țelului nobil de emancipare și înălțare a țăranului român. Preluând, în preajma războiului de întregire, inițiativa generoasă a lui C. Dobrescu-Argeș, a pus temelia Partidului Țărănesc, după ce a dovedit în luptă, în fruntea fiilor Muscelului, excepționalul eroism care i-a adus Ordinul "Mihai Viteazu". Democrat convins, mare patriot, cu dragoste și fidelitate sinceră pentru țărănime, a intrat cu însuflețire în lupta pentru reîntregirea Basarabiei și împreună cu Iuliu Maniu s'a ridicat împotriva ocupației sovietice, pentru libertatea, independența și demnitatea românească. A murit ca un martir, în temnița cumplită dela Râmnicu-Sărat, în Martie 1963.

Românii din diasporă, legați de tradiție și dragoste de țară sunt rugați să organizeze, în ziua de 7 Februarie 1993, în bisericile din centrele cu colonii românești, o pioasă și îndurerată comemorare pentru acești doi martiri, ca și pentru sutele de mii de Români care ca și ei au fost uciși în temnițe și pe tot cuprinsul Țării de teroarea comunistă.

Dumnezeu să binecuvânteze România!

Corneliu Coposu

APEL CĂTRE TOȚI PREOȚII ORTODOCȘI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ

Pomelnic pentru preot.

Iuliu Maniu, Ion Mihalache, împreună cu toți cei care în România, au suferit și au murit în temnițele comuniste, la Canalul Dunăre-Marea Neagră, în lagăre, în munți și în orice alte locuri știute sau necunoscute, pentru respectul credinței, libertății, adevărului, demnității umane, independenței și reîntregirii țării.

ARTA ROMÂNEASCĂ DINCOLO DE HOTARELE ŢĂRII

—Roxana EFANOV—

Incepând cu luna Iulie 1992, întâlnim la Galeria della Scala (Toronto, 77 Front Street Est) printre lucrările unor pictori consacraţi şi pe cele ale pictoriţei românce Liana Popescu.

Ea expune, aici, o serie de lucrări în ulei pe pânză, peisaje, naturi statice, portrete.

Născută în Bucureşti, Liana Popescu a fost atrasă iniţial de ştiinţele exacte, absolvind în 1971 Institutul Politehnic - Secţia Energetică Nucleară.

Dar natura umană sensibilă şi totodată plină de viaţă a celei ce va deveni mai târziu pictoriţa Liana Popescu, va învinge formulele exacte ale energeticei nucleare.

In 1977, renunţă la cariera de inginer şi ia primele lecţii de pictură sub supravegherea renumitului pictor Jean Niţescu - coleg de şcoală cu Picasso şi Matisse la Academia de Arte Frumoase din Paris.

Intre 1978-1982 Liana Popescu urmează cursurile Institutului de Arte Plastice "Nicolae Grigorescu" - Secţia Pictură pe şevalet - clasa profesorului Saru şi începe totodată să expună la toate expoziţiile colective şi de grup din ţară şi din străinătate. Efortul ei este răsplătit prin obţinerea de frumoase premii în Belgia, Grecia şi Germania.

Incepând cu anul 1990, pictoriţa are expoziţii personale în străinătate: la Offenbach - Germania (Septembrie 1990), la Dublin - Irlanda (Februarie 1991), New York şi Kansas - Statele Unite (Iulie 1991).

In toamna anului 1991, Liana Popescu poposeşte pe meleagurile canadiene şi în Septembrie expune la Centrul Cultural "Nae Ionescu" dela Câmpul Românesc şi la Biblioteca Roberts a Universităţii din Toronto.

In Martie 1992 participă la expoziţia de grup organizată de Asociaţia Culturală Româno-Canadiană "Carpaţi".

Ceea ce i-a adus faimă lucrărilor sale este stilul realist cu specific natural.

Sensibilitatea deosebită a artistei este oglindită în cromatica atrăgătoare şi caldă a florilor - subiect mult îndrăgit de Liana Popescu.

Talentul deosebit în redarea materialităţii obiectelor ca: metale, ceramică, lemn, catifele în naturile statice, reprezintă "partea cea mai tare a artistei", după cum spune criticul de artă Marin Mihalache.

Pe de altă parte, peisajele sale sunt remarcate de criticul de artă Mircea Deac, prin următoarele: "...tablourile sunt lucrate sub semnul unei tandre sincerităţi. O linişte suverană le uneşte conferindu-le o anume stare de graţie şi delicateţe. Pictoriţa pare că face parte din natură şi caută s-o exprime cât mai fidel, să o arate în adevărata ei splendoare. Dela alegerea motivului până la ultima tuşă, totul se desfăşoară într'o notă de sublimă generozitate, totul poartă amprenta unei tonice bucurii..."

Pentru pictoriţa Liana Popescu, anul 1993 debutează rodnic cu o nouă expoziţie la Biserica Ortodoxă "Sf. Gheorghe" din Toronto. De asemenea, pregăteşte pentru 21 Februarie, anul acesta, o nouă expoziţie la Centrul Cultural "Nae Ionescu" dela Câmpul Românesc. Puteţi să admiraţi cunoscute peisaje din ţară, mânăstiri din Transilvania, delicate flori sau voluptoase naturi statice.

Ii dorim mult succes!

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI
– BIBLIOTECA ROMÂNĂ –

Rumänisches Institut · Uhlandstraße 7 · D-7800 Freiburg ·
Freiburg I. Br. (Germania)
Tel. 0761-7 35 51

APEL

Acum 43 de ani, un grup de Români siliţi să trăiască în exil au înfiinţat un centru cultural românesc: Institutul Român - Biblioteca Română din Freiburg, Germania.

De-a lungul anilor s'a adunat aici, prin donaţii sau achiziţii, un adevărat tezaur de cărţi şi periodice vechi şi noi, monede şi timbre, partituri muzicale, casete, discuri, obiecte de artă populară şi cult (acestea din urmă expuse într'un mic muzeu), toate legate de România şi de fenomenul românesc.

In afară de activitatea de bibliotecă propriu-zisă, Institutul stă la dispoziţia solicitanţilor de pretutindeni: cercetători, studenţi şi persoane particulare, cu informaţii şi documentări privind istoria şi cultura românească. In toamna fiecărui an are loc o sesiune de comunicări ştiinţifice pe diverse teme româneşti. Aceste comunicări sunt publicate în "Buletinul Bibliotecii Române", care apare anual şi a ajuns în prezent la al XX-lea volum.

Dat fiind că instituţia noastră nu mai beneficiază de sprijinul financiar al statului german, pentru a-şi putea duce mai departe această activitate, ca şi pentru a putea face faţă nevoilor curente, este nevoită să apeleze la generozitatea Românilor din străinătate, al căror bun ea a fost şi va trebui să rămână mai departe, unde să se continue o activitate culturală neinfluenţată de nici o tendinţă politică.

Darul D-voastră bănesc va contribui la salvarea acestei instituţii; pentru înţelegerea şi generozitatea Dvs., vă mulţumim anticipat.

Biblioteca Română - Institutul Român
din Freiburg
Konto: Deutsche Bank, Filiale Freiburg Nr. 461 830
(BLZ 680 700 30

EDITORIALE —

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA LOR 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

PITESTI de D.BACU	$ 20.00
POEZII DIN INCHISORI, culegere de Zahu PANA	20.00
CU ACUL PE SAPUN, poezii de Zahu PANA	18.00
JURNALUL FERICIRII, de monahul N. STEINHARDT	22.00
GOOD BYE, DOMNULE PACEPA ! de Gh.I.OLBOJAN	10.00
CORNELIU ZELEA CODREANU (53 de ani dela asasinare) Se comandă împreună cu CITATE CULESE DIN DOCUMENTE PRIVIND MISCAREA LEGIONARA	EPUIZATA
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	28.00
DEZGROPAREA CAPITANULUI, de Vasile POSTEUCA	12.00
DIN IMPARATIA MORTII, de Gabriel BALANESCU	28.00
ARON COTRUS, opere complete	20.00
SI CERUL PLANGEA, amintiri din prigoane de Ion Roth JELESCU	25.00
SARATA de Nicolae ROSCA	8.00
CREZ DE GENERATIE, de Vasile MARIN	20.00
INSEMNARI DE PE FRONT (1936-1937) de Nicolae TOTU	12.00
POEZII PRINTRE GRATII, de Alex. SILISTREANU	8.00
OPERE COMPLETE de Alex. CANTACUZINO	15.00
ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RAZBOIULUI -22 IUNIE- , de G-ral Platon CHIRNOAGA	25.00
FRUMOASA MEA CU OCHII VERZI de Nelu MANZATI	15.00
ANII DE GROAZA DIN ROMANIA COMUNISTA de Virgil MATEIAS	18.00
PE MELEAGURI STRAINE de Filon VERCA	15.00
POEZII, de Nicu IANCU PALTINISTEANU	10.00
AMINTIRI DIN INCHISOARE de Nicolae DIMA	20.00
CETATI SFARAMATE, schiţe şi nuvele de Nicolae NOVAC	7.00
FORTUL Nr. 13, de Marcel PETRISOR	10.00
INTRE CIOCAN, SECERA SI NICOVALA de Paraschiv NAMOLOASA	28.00
DIALOG DE ABJECTIE, de Radu. N. CISMASEANU	5.00
AMINTIRI DIN COPILARIE, de P. NAMOLOASA	5.00
O VIATA INCHINATA UNUI SAT, de Nicolae GOLEA	7.00
PUNCTE DE VEDERE, de Eugen POPESCU	15.00

TEMELIE DE VEAC NOU, de Vasile MILITARU	18.00
STROPI DE ROUA, de Vasile MILITARU	20.00
POEMELE NEMURIRII, de V. MILITARU	18.00
VORBE CU TALC, de Vasile MILITARU	6.00
PADUREA DELA TANCABESTI, poezii de Ion TOLESCU	5.00
RASPUNSURILE LUI TRAIAN BOERU IN CAZUL IORGA- MAGEARU, de Ghe. COSTE	5.00
POVESTE DE DINCOLO, de Ana Maria MARIN	7.00
DESTARATII, poezii de Ana Maria MARIN	7.00
DURERI CONDENSATE, poezii de Vasile MUSTATA	5.00
MEDITATII SI MARTURISIRE, de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FARA SOARE, poezii de Alex. BIDEAN	10.00
CARUTA CU SCANDURI, de Marcel PETRISOR	5.00
VRETI SA RADETI, de Florin SCARLATESCU	5.00
BISERICA SI RELIGIA LA ROMANI, de Horia STAMATU şi Pr.Dr. Dumitru ICHIM	5.00
PARMITHI, de Victoria BATU	5.00
AGAPE, poezii de N.NOVAC, D.ICHIM şi F.BATU	6.00
VALEA NISIPULUI DE AUR, poezii de Dumitru ICHIM	2.00
SEARA LUMINOASA, poezii de Florica BATU	7.00
URMELE, poezii de Dumitru ICHIM	2.00
PENTRU COPII, poezii de Florica BATU	8.00
APARITIILE MAICII DOMNULUI LA MEDJUGORJE, de Pr.Dr. Dumitru ICHIM	5.00
MELCUL, poezii de Dumitru ICHIM	2.00
BOLNAV DE CANCER IN MEDJUGORJE, de Florica BATU-ICHIM	2.00
FATIMA - profeţii de tragedie sau speranţă pentru lume - de Eugenia MURESANU	16.00
POEMS FROM COMMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Piteşti, tradus în limba engleză) de D. BACU	20.00
JOURNEY TO FREEDOM (limba engleză), de Nicolae DIMA	23.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

ȘTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

TORONTO-CANADA

CONFERINȚA BLOCULUI ANTI-BOLȘEVIC AL NAȚIUNILOR CAPTIVE

In zilele de 20 și 21 Noembrie 1992, a avut loc în sala Centrului Cultural Ucrainean din Toronto o conferință organizată de Blocul Anti-Bolșevic al Națiunilor Captive, la care au participat delegați reprezentând țările de curând eliberate de sub jugul comunist, precum și delegați din partea națiunilor încă aflate sub dominație comunistă.

Inainte de a trece la o descriere detailată a dezbaterilor ce au avut loc, se cuvine să facem o scurtă prezentare a acestei organizații.

A luat ființă în primii ani de după cel de-al Doilea Război Mondial, cu scopul de a lupta împotriva comunismului și de a face cunoscut lumii libere ceea ce înseamnă comunismul și sclavia pe care acesta a impus-o în țările pe care le-a ocupat.

De-a lungul anilor, Blocul Anti-Bolșevic și-a deschis secții pe toate continentele și aproape în toate țările libere. A organizat, cu regularitate, conferințe, fiind întotdeauna încununate de frumoase succese.

Din această organizație fac parte reprezentanți ai grupurilor etnice, grupul național românesc fiind prezent chiar dela început la toate activitățile.

La conferința din acest an au fost prezente două delegații române: una, în numele Congresului Național Român American, având ca reprezentanți pe Dr. Alexandru Ronnett, Dr. Mircea Ronnett și Rony Ronnett din Chicago; a doua, în Numele Frontului Libertății, având ca reprezentanți pe Ing. Petre Lupșor, Chirilă Ciuntu, Ion Calvarasan și Preot Nicolae Zelea. Din delegație a lipsit D-na Maria Timos, fiica D-lui Calvarasan, neputând fi prezentă din cauza serviciului.

Urmând programul, dinainte stabilit, al problemelor ce trebuiau discutate, toate delegațiile și-au prezentat rapoartele referitoare la situația din țările de origine. Delegațiile noastre și-au prezentat rapoartele, în care s'a accentuat, în mod unanim, că și după căderea dictatorului Ceaușescu, datorită Revoluției Tineretului, România este condusă de aceleași structuri comuniste, schimbându-și numai numele din comuniști în democrați, perpetuând minciuna și înșelătoria.

Acesta este rezultatul unei perioade de aproape 50 de ani de dictatură comunistă, în care elita neamului românesc a fost complet lichidată, neivindu-se nici după Revoluție un adevărat politician, cu clarviziune, care să poată prelua conducerea țării.

De asemenea, în rapoartele prezentate de delegații noștri, s'a accentuat și faptul că Națiunea Română suferă o de o mare nedreptate, în ceea ce privește soarta Basarabiei, a Bucovinei de Nord și a Tinutului Herței, teritorii care au fost furate de Stalin și care și astăzi, cu excepția unei părți din Basarabia, încă suportă rigorile dominației străine. Cu toate că forurile internaționale au considerat pactul Ribbentrop-Molotov nul, de aceasta se bucură numai Tările Baltice. România nu beneficiază de această hotărâre, teritoriile amintite mai sus neputând reveni la țara mamă.

Cu prilejul acestei conferințe s'a mai ivit o ocazie pentru ca problema Basarabiei, a Bucovinei și a Tinutului Herței să fie adusă din nou în discuție.

Din partea delegaților români, au luat cuvântul Dl. Dr. Alex. Ronnett și Dl. Ing. P. Lupșor.

In încheiere, Preotul Nicolae Zelea a rostit o rugăciune.

Corespondent

COMEMORĂRI LA NEW YORK

Sâmbătă 28 Noembrie 1992 a avut loc un parastas în memoria celor asasinați mișelește în noaptea Sfântului Andrei, 1938, de către criminalul regim al lui Carol al II-lea și Armand Călinescu. Au fost pomeniți Corneliu Z. Codreanu, Ion Caranica, Doru Belimace, Nicolae Constantinescu, Ion Caratănase, Iosif Bozântan, Stefan Curcă, Ion Pele, Ion State, Ion Atanasiu, Gavrilă Bogdan, Radu Vlad, Stefan Georgescu și Ion Trandafir. A fost evocată jertfa lor pentru Credință, Neam și Tară, clara lor viziune despre pericolul comunismului și corupția politică din România, realitate mai acută acum decât în perioada asasinării lor.

A doua zi, Duminică 29 Noembrie, la Biserica St. Mary Romanian Catholic Mission, s'a celebrat Sfânta Liturghie de comemorare a Episcopilor Uniți, martiri, Români. Au fost pomeniți Episcopii: Ioan Suciu, Traian Frențiu, Vasile Aftenie, Alexandru Rusu, Tit Liviu Chinezu, Ion Bălan, Ioan Hirțea, Cardinalul Iuliu Hossu și Ioan Dragomir, unii morți în închisori, iar alții în domiciliu forțat, sub paza Securității.

Duminică 20 Decembrie a avut loc la Biserica Sfânta Maria din Queens parastasul pentru eroii morți în Revoluția din Decembrie 1989. După amiază s'a făcut un Te-Deum în fața Misiunii Române la ONU, pe locul unde acum trei ani, Românii din New York și împrejurimi au manifestat în semn de solidaritate cu tineretul român, care s'a ridicat împotriva terorii din țară.

Duminică 24 Ianuarie 1993 a avut loc la Biserica Sfânta Maria din Queens parastasul pentru pomenirea Arhiepiscopului Valerian Trifa și evenimentele care au dus la Unirea Principatelor. A vorbit publicistul Zahu Pană. Sala arhiplină a ascultat cu deosebit interes ambele comunicări, iar la sfârșit a avut loc un program artistic și cântece patriotice și naționale.

Corespondent

SĂRBĂTORIREA ZILEI DE 24 IANUARIE

ÎN BISERICA SFÂNTA CRUCE DIN WASHINGTON, DC

Anul acesta, aniversarea zilei Unirii s'a desfășurat, în biserica noastră, într'un cadru mai puțin obișnuit. Această atmosferă festivă și, mai ales, deosebit de interesantă, s'a datorat, în primul rând, slujbei solemne, oficiată de Părintele Calciu, la care corul Bisericii, sub conducerea D-nei Viorica Cucu, a răspuns cu dăruirea dintotdeauna; în al doilea rând, a mai intervenit faptul că, pe lângă credincioșii noștri, mai numeroși decât de obicei, am avut la liturghie și la festivitate, trei importante personalități americane: Congresmanul Cristopher Smith de New Jersey, fostul Congresman Mark Siljander și Col. Frank-Lawrance Boyd Jr., viitorul atașat militar al Americii în România.

După liturghie, cei prezenți au mers în sala unde a avut loc masa, într'o clădire alăturată. Festivitatea s'a desfășurat în spiritul tradițional românesc, cu cântări patriotice, recitări și, mai ales, cu Hora Unirii, cântată și jucată. Apoi au urmat discursurile. Moderatorul serbării a fost Dl. Nicolae Dima. Acesta a vorbit despre importanța Unirii pentru România, la jumătatea secolului al XIX-lea și mai ales, modul cum această unire a operat în destinul țării noastre, între cele două războaie mondiale, tragedia de după cel de-al Doilea Război Mondial și sansele pe care România le are azi, printr'o reîntregire a știrbirii făcute de Rusia.

In continuare a vorbit fostul Congresman Mark Siljander. Acesta și-a descoperit rudele îndepărtate din orașul Copșa Mare, de curând, ceea ce i-a sporit atașamentul față de România.

Vorbitorul a expus în fața ascultătorilor români experiența lui cu poporul nostru și cu guvernul Ceaușescu. Impreună cu Smith, Wolf, Schulze și alți congresmani, el a făcut parte din comisia care s'a ocupat de violarea drepturilor umane și religioase în România. Au vizitat de mai multe ori țara noastră și au încercat să obțină eliberarea Părintelui Calciu și a altor deținuți de conștiință. La ultima sa vizită, când Păr. Calciu fusese eliberat, dar era cu domiciliu obligatoriu, Dl. Siljander și Ambasadorul David Funderburk au decis să-i facă o vizită și să-l aducă la ambasadă de unde să fie expediat în SUA, pe o cale oarecare, la numai jumătate de oră după discuția dintre ei, ministrul de Interne al României a telefonat Ambasadorului Funderburk și i-a comunicat că dacă va îndrăzni să meargă el sau să trimită pe cineva la Preotul Calciu și el și Siljander vor fi expulzați pentru comportament nediplomatic. Atât de ușor puteau fi interceptate convorbirile din Ambasada americană de către serviciul de informații român. Dl. Siljander a asigurat pe cei prezenți de devotamentul lui pentru România și că este gata să continue acțiunile lui pentru respectarea drepturilor umane și de către noul regim din țară.

Congresmanul Chris Smith a fost mai complex în expunere. El a prezentat pe larg modul în care România, pe tot timpul dictaturii ceaușiste, era considerată de către administrația americană. Dela început, grupul de congresmani interesați în țara noastră s'au străduit să schimbe optica Congresului în ce privea comunismul din România și persoana lui Ceaușescu, pe care Occidentul, din dezinformare și dorință de senzațional, îl considra un "maveric". Reușind acest lucru, Clauza Națiunii celei mai Favorizate a fost negată României. In ce privește Clauza pe care guvernul actual al României o solicită prin presiuni făcute de "lobiști" angajați (plătiți cu sume foarte mari) este un nonsens, pretenția de a le fi acordată fără condiții. Clauza este o favoare condiționată, pe care Președintele, Senatul și Camera Reprezentanților o acordă pe o motivație foarte precisă. Incontestabil că dacă se va decide acordarea Clauzei către România, va exista și un Comitet care să supravegheze îndeplinirea condițiilor.

Ultimul vorbitor a fost Col. Boyd Jr., care a mulțumit pentru invitația făcută de a participa la această sărbătoare, prin care i s'a confirmat practic ceea ce știa din lecturi: ospitalitatea românească, frățietatea și inima deschisă. In legătură cu misiunea lui în România, Col. Boyd crede că elemente de democratizare a armatei române au și început să apară, mai ales prin permisiunea unităților militare de a-și avea preoții lor.

După plecarea oaspeților străini, masa și sărbătorirea au continuat în aceeași atmosferă de caldă frățietate creștină și românească a acestei zile de unitate națională.

Corespondent

PLĂNUIȚI DE ACUM VIITOAREA VACANȚĂ DIN 1993!
Aranjați să fiți la
"CÂMPUL ROMÂNESC"
-HAMILTON ONTARIO CANADA-
In săptămâna
TABEREI DE VARĂ
ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
Vă invită să petreceți anul acesta vacanța de vară la
CÂMPUL ROMÂNESC
1 AUGUST - 8 AUGUST
O SĂPTĂMÂNĂ DE ZILE
PETRECEȚI VACANȚA
ÎNTR'O ATMOSFERĂ ROMÂNEASCĂ
Lăsați totul deoparte
Vă oferim ceva pentru fiecare, tânăr sau bătrân
Aduceți cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit și cele necesare gătitului
Pentru informații scrieți la adresa:
Asociația Culturală Română
Box 4217, Station D., Hamilton, Ont., Canada

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile:

BUNI DE FIERT ÎN ACEEAŞI OALĂ

D-nii Vadim, Funar et Co., sunt pe cale să-şi atingă scopul: au abuzat prin scris şi grai de libertate încât au indignat opinia publică ce ar privi ca "democrată" o lege ce le-ar pune zăbale. Exact ce-au complotat cu Dl. Iliescu: reintroducerea cenzurii.

Un anteproiect de lege ce ar urma să pedepsească penal propaganda xenofobă şi incitările la ură între rase, etnii şi confesiuni a fost oferit D-lui Iliescu de Federaţia Comunităţilor Evreieşti din România, care se bucură de o mare influenţă în Apus.

Ce sfârşit au avut dictatorii protejaţi de cenzură o ştim: Prin ce dezastru economic trec ţările sub dictatură, iar o ştim.

Nu agreem cu opiniile foştilor comunişti cameleonizaţi în megapatrioţi şi nu apreciem nici atacurile rasiste ale rabinului Moses Rozen, când afirmă că Românii au trimis pe Evrei în lagărele de exterminare din Germania; dar pentrucă susţinem libertatea cuvântului nu-i vom opri să-şi debiteze aberaţiile. Noi ne mulţumim să-i punem în aceeaşi oală pe D-nii Rozen, Vadim, Funar etc. şi să-i lăsăm să-şi dea poalele peste cap ca vechi suporteri ai lui Ceauşescu. Ei sunt cei care provoacă neînţelegeri ca să pozeze în victime şi tot ei incită ura între rase şi etnii ca apoi, la adăpostul cenzurei, să-şi înscăuneze camarila jefuitoare.

Dl. Rozen, care l-a scărpinat în coarne pe Ceauşescu şi acum îl scarpină pe Dl. Iliescu, în loc să ceară suprimarea libertăţii cuvântului ar fi trebuit să ceară ca emisiunile dela TV şi Radio să nu mai fie sub controlul guvernului şi să ceară explicaţii:

De ce se tot amână procesele de calomnie intentate D-lui Vadim?

De ce n'au fost arestaţi şi judecaţi cei identificaţi c'au tras cu arma în tineretul revoluţionar?

De ce nu începe Procesul Comunismului?

A fost vreun miner acuzat de jaf şi omor?

Despre pedepsirea criminalilor nu se reaminteşte, iar criminalii condamnaţi sunt puşi în libertate.

Se comit abuzuri şi în Statele Unite: unii şi-au cusut drapelul la fundul pantalonilor, alţii i-au dat foc etc., dar pentru aceşti nebuni nu s'au votat legi ca să suprime libertatea.

Lăsaţi pe provocatori să-şi pună singuri ştreangul de gât!

PROCURORI CU MINTE SCURTĂ

Raportul încheiat de "Procuratură" în legătură cu victimele Revoluţiei din 21 Decembrie 1989 "nu este real", declară Dl. Ing. Ovidiu Popescu, preşedintele "Asociaţiei 21 Decembrie". Procuratura nu pomeneşte de gravele acţiuni represive dela Poliţia Capitalei, dela închisoarea Jilava, despre "terorişti" şi nici măcar nu s'au obosit să ceară dela spitale lista celor împuşcaţi şi numărul celor care au murit etc.

VIITORUL ZILEI DE 16

Cu ocazia aniversării celor trei ani dela Revoluţia din 1989, Dl. Iliescu începe istoria cu tulburările din Bucureşti şi uită să amintească Timişoara. In Decembrie 1993, Dl. Iliescu va afirma că el a fost gânditorul şi executorul Revoluţiei, iar în 1994 va cere să fie arestaţi fasciştii, legionarii şi agenţii străini care în ziua de 16 Decembrie 1989 au provocat rezmeriţa dela Timişoara cu scopul de a făuri "Impărăţia Banatului" în frunte cu Regele Mihai.

PROCUROR SAU PRO-TOVARĂŞ?

Generalul Mugurel Florescu oferă prestigiul de Procuror Militar Sef al României, comuniştilor de ieri şi xenofobilor de azi. El a onorat în "maiestoasa-i uniformă" sărbătorirea celui de-al 100-lea număr al revistei extremiste "Europa".

NE-AM AMESTECAT MARTIRII!

Pe vremea lui Ceauşescu se înmulţeau "ilegaliştii' despre care se spunea că puţini au fost şi mulţi au rămas, azi răsar de sub pat luptătorii revoluţionari, inclusiv Dl. Iliescu care a decernat: 188 de diplome, "Erou - martir al Revoluţiei"; 3.444 de diplome, "Luptător pentru victoria Revoluţiei" şi 250 de medalii.

Dl. Iliescu a împărţit medaliile "democratic", oferindu-le atât tineretului cât şi securiştilor care au ucis tineretul.

Unii revoluţionari n'au luat parte, dar în schimb toţi securiştii eroi au ciocnit şampanie cu nu mai puţin marele "Erou-martir al Revoluţiei", Preşedintele României, Dl. Ion Iliescu.

BANDIŢI CU "MISIUNE"

O haită de Ruşi, basarofobă, atacă pe fraţii de peste Prut ce-şi vizitează Tara Mamă. Nu e un lucru izolat şi a fost semnalat destul de des. Un ultim exemplu care a dezmorţit nepăsarea.

O echipă de fotbal din Republica Moldova, venită în România să susţină un meci amical cu echipa Rapidul, a fost atacată în jurul oraşului Buzău. Fotbaliştii care călătoreau cu autobuzul au fost opriţi de indivizi înarmaţi, care vorbeau ruseşte, şi le-a cerut "vama" $300 pentru a-i lăsa să-şi continue drumul. Banda atacă numai maşinile cu licenţă din Republica Moldova.

STÂNGA PARLAMENTARĂ

F.D.S.N., P.U.N.R., P.R.M. şi câteva grupuscule satelite ceea ce reprezenta pe atunci stânga parlamentară-, cu puţin timp înainte de începerea campaniei electorale, a respins alocarea dela buget a sumei de 250 milioane de lei pentru finanţarea partidelor în scopul înainte menţionat. Zadarnic a pledat opoziţia în favoarea iniţiativei guvernului Stolojan, iniţiativă ce reprezenta, la urma urmei, o măsură cerută de chiar consolidarea democraţiei în România contemporană. Dar nu, stânga populistă ca întotdeauna a optat pentru "strânsul curelei", dornică a se înfăţişa ţării în timpul campaniei electorale ca fiind alcătuită din indivizi cu simţ gospodăresc, îngrijoraţi de tendinţele de risipă ale guvernelor anterioare.

Acum, când a ocupat o mare parte din fotolii -o majoritate, chiar dacă nu chiar atât de lejeră precum şi-a dorit-o stânga a uitat de sloganul din campania electorală. La nici 90 de zile dela scrutin, conducerea Camerei Deputaţilor îşi propune să achiziţioneze bunuri în valoare de peste un miliard de lei. Evident, bani luaţi dela buget.

In România, sărăcia s'a transformat în mizerie. In România a început să se moară de inaniţie. Bolnavii tremură de frig în spitale. In şcoli, sălile de clasă sunt supraaglomerate. Studenţii nici măcar nu îşi primesc la timp bursele, ridicol de mici.

Desigur, un minimum de protocol trebue asigurat demnitarilor, dar e imoral ca în sediile preşedinţiei, guvernului şi parlamentului să domnească luxul. In ţară e lipsă de medicamente, în schimb conducerea (de stânga) a Camerei Deputaţilor îşi propune să achiziţioneze, în valoare de un miliard, aparate video, automate de cafea şi automobile străine (că în "Dacia" autohtonă răcesc).

Ruşine! D-le Adrian Năstase, dumneata şi ai tăi n'aveţi piele pe obraji, ci...

"BANI DE PLASTIC"

Patru bănci au aderat la sistemul de plăţi internaţional SWIFT şi plănuiesc pentru uşurarea tranzacţiilor comerciale, să înfiinţeze cărţile de credit.

INVITAREA CAPITALIŞTILOR

Parlamentul pare mai dispus să modifice legea investiţiilor acordând dreptul pentru societăţi cu capital străin de a deţine în proprietate terenuri şi imobile necesare desfăşurării propriei activităţi. Anularea unor restricţii la transferul profiturilor în afara graniţelor, modificarea tranşelor de schimbare a veniturilor, creşterea gradului de scutire de taxe vamale pentru importurile de echipamente, maşini, instalaţii necesare ce reprezintă aportul în natură la constituirea respectivelor societăţi.

TĂCEREA SE PLĂTEŞTE

Tovii dela putere nu şi-au uitat prietenii din puşcărie: Emil Bobu, Ion Dincă, Manea Mănescu şi Tudor Postelnicu, condamnaţi la muncă silnică pe viaţă pentru "complicitate la genocid" vor fi rejudecaţi şi, la fel ca şi Nicu Ceauşescu, în curând vor fi puşi în libertate. Meritul celor condamnaţi e că n'au implicat în crimele trecutului pe cei care au furat Revoluţia.

DOSARELE CARE NU VORBESC

Părerea D-lui Preşedinte e că "Arhivele (Securităţii) trebuiesc deschise peste 40 de ani". Il înţelegem de ce doreşte să amâne sentinţa istoriei: fostul Premier Petre Roman, e mai diplomat, el doreşte ca Parlamentul să decidă. Sansele sunt minime, ca să aflăm adevărul.

AM FOST CONTABIL,
AM RĂMAS CONTABIL !

Dolarul a luat-o razna pe vârful Carpaţilor, a atins 700 de lei.

••

Dela 1 Ianuarie s'au scumpit abonamentele la ziare.

••

Academia de Studii Economice a decernat profesorului american de origine română, Anghel Rugină, titlul de Doctor Honoris Causa.

••

Banca "Chiriac" intenţionează să-şi multiplice sucursalele şi să inaugureze cartea de credit VISA.

••

Taromul s'a îmbogăţit cu două avioane Airbuse, iar Aerogara Otopeni s'a modernizat; lipsesc doar vizitatorii.

••

Statutul de Naţiune Favorizată ar salva cca. $10 milioane anual ca plată a taxelor vamale plus câştigul din vânzarea mărfurilor.

••

Românul e cel mai "economicos" la consumul de energie, 2.500 kwh de căciulă. (Bulgaria, 4.500 kwh; Cehia şi Slovacia 5.000 kwh).

••

"Un asasinat colectiv al inteligenţei ştiinţifice româneşti", aşa a fost caracterizat faptul că până acum se acordă pentru cercetările ştiinţifice doar 1% din buget.

••

România-- scrie Traveller Adviser Raport--a plătit firmei britanice de publicitate, Saachi & Saachi $1 milion pentru a-i redresa imaginea şi a atrage deopotrivă pe turişti şi pe capitalişti.

••

S'au împlinit 160 de ani dela apariţia "Monitorului Oficial".

••

Dl. Miron Cozma, şeful mineriadelor, se bucură de aceeaşi autoritate. Ministrii îi acordă audienţă la cerere.

••

In 1990, au fost trecuţi în rezervă pentru comportare abuzivă 440 de ofiţeri şi subofiţeri din vechea miliţie, dar n'a fost nici unul judecat pentru "abuzurile" (crimele) comise.

••

Ziarul "Evenimentul" scrie că în Capitală între 30 Decembrie 1992 şi 2 Ianuarie 1993 au murit 15 persoane ca rezultat al exploziilor, inghetului, foametei şi sinuciderilor.

••

Poetul Adrian Păunescu, (azi senator) a republicat în săptămânalul "Totuşi Iubirea" o poezie dedicată lui Nicolae Ceauşescu.

Poetul merită felicitat! A fost ceauşist şi a rămas ceauşist. Ceilalţi ceauşişti îşi spun eroi ai revoluţiei.

••

In România există un poliţist la 600 de locuitori. In alte ţări europene avem un poliţist la 120-200 de locuitori. Este în atenţia guvernului să angajeze încă vreo 3.000 de poliţişti.

••

Cifrele vorbesc. Inspectoratul General al Poliţiei anunţă:

In 1992 criminalitatea a crescut cu 5,6%, infracţiunile cu violenţă cu 3,6%, traficul de droguri, arme şi muniţii cu 45%, corupţia cu 22% şi traficul de influenţă cu 89%. Dacă nu ştiţi cine-s oamenii cu "influenţă", întrebaţi pe Dl. Iliescu.

••

Cu ocazia sărbătorilor, una din cele mai gustoase şi mai apreciate băuturi cu care oamenii şi-au urat sănătate şi la mulţi ani, a fost apa chioară (potabilă).

••

Acrobaţiile dolarului. Dăm ca exemplu ziua când $1 s'a egalat cu 469 lei. Dacă vrei să-l cumperi te costă 703 lei. Se adaugă un comision de 49,99% (Nu se spune 50%! N.R.); iar dacă-l vinzi primeşti 509 lei, adică 469 plus 40 de lei ca încurajare că-l vinzi. Dar încurajarea nu prea încurajează; cetăţenii care primesc banii din străinătate refuză, din cauza inflaţiei, să-l schimbe. Ei aşteaptă preţul de mâine.

••

Un şomer primeşte 40% din leafă, asta înseamnă că nivelul său de viaţă a scăzut cu 60%.

••

Locuinţele de Stat din Capitală nu vor mai fi administrate de Stat ci vor trece, în mod treptat, sub controlul Primăriei, care proiectează reducerea personalului administrativ cu 40%.

••

Salariile lunare medii: în agricultură 22.000 lei, în construcţii 30.000 lei, transporturi 42.000 lei.

••

Până la noi scumpiri preţul benzinei pe anul 1993: motorină 180 lei litrul, benzina normală 120 lei şi premium 140 lei litrul.

••

Temperatura scăzută din ultima vreme a avut ca efect reducerea debitului de gaz metan.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

AL 42-LEA PREȘEDINTE AL STATELOR UNITE

Pe data de 20 Ianuarie 1993, la 11:58, ora Washingtonului, odată cu depunerea jurământului, William Jefferson Clinton, a devenit al 42-lea președinte al Statelor Unite.

În vârstă de 46 de ani și guvernator al micului stat Arkansas, a câștigat alegerile prezidențiale fiind candidatul Partidului Democrat și obținând 43% din voturile directe, față de numai 35,5% pentru fostul Președinte Bush.

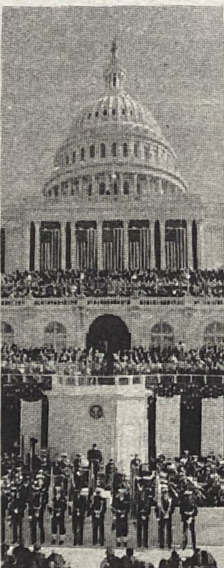
Fiind primul președinte al SUA, care s'a născut după cel de-al Doilea Război Mondial, el a apărut poporului american ca o promisiune a unei noi generații ce va aduce schimbări în bine în problemele domestice, a căror situație a dus la căderea lui George Bush.

În acest sens, noul președinte a făcut multe promisiuni electorale în timpul campaniei, dar chiar în timpul perioadei de tranziție s'a văzut că pentru unele va trebui mult mai mult timp pentru a putea fi realizate, iar la altele va trebui să se renunțe. Așa este promisiunea de reducere la jumătate a deficitului bugetar în decurs de patru ani, ceea ce a apărut ca o utopie.

Îmbunătățirea sistemului de asistență medicală va fi dificil de realizat fără cheltuieli, iar promisiunea de a nu mări taxele la veniturile mijlocii pare și ea a deveni o amintire în încercarea de a micșora deficitul bugetar.

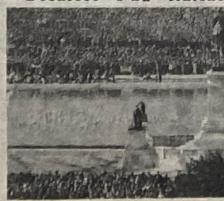
Ușor de executat, prin semnarea unor ordine executive, a fost anularea unor edicte republicane care interziceau dreptul la avort și la cercetarea științifică pe țesuturi de fetus uman.

Promisiunea de a semna un ordin executiv, care ar

face din armată un rai al pederaștilor și lesbienelor, prin anularea interdicției de pătrundere în forțele armate a homosexualilor, a provocat opoziția categorică a conducătorilor militari, în frunte cu Seful Statului Major, Gen. Colin Powell. Sefii militari se tem nu numai de subminarea disciplinei, moralului și a recrutării, dar și de răspândirea în masă a sindromului SIDA (AIDS).

Deoarece s'au ridicat

împotrivă și o serie de senatori democrați, problema care bloca administrația în interminabile discuții, a fost practic amânată până la 15 Iulie, când se va lua o hotărâre definitivă. Clinton este primul președinte care caută să ajute pe homosexuali să pătrundă în armată.

Deși președintele a promis să dea întâietate problemelor domestice, el va trebui să-și definească politica în acutele probleme internaționale ca Bosnia, Somalia, Orientul Mijlociu, ca și în relațiile cu Rusia și China.

De notat că el a numit în administrație o serie de demnitari din timpul Președintelui Carter, ca de exemplu: Secretarul de Stat Warren Christopher, care era pe atunci Sub-secretar de Stat.

O noutate față de tradiție o reprezintă numirea Primei Doamne, Hillary Clinton, într'o funcție oficială la Casa Albă. Ea va conduce o comisie pentru studierea unei noi legislații de asistență medicală și va putea asista la ședințele președintelui, fiind considerată de acesta ca un bun organizator și consilier.

În curând se va putea vedea dacă Bill Clinton va fi un nou Kennedy sau un nou Carter, de care se apropie prin credința religioasă baptistă ca și prin nehotărârea în luarea decizilor.

ULTIMA CONFRUNTARE BUSH-SADDAM

George Bush a ținut să aibă o poziție fermă față de Irak, până în ultima sa zi, ca președinte al Statelor Unite.

După ce pe 27 Decembrie

WEDNESDAY, JAN. 13

a fost doborât un avion irakian, care intrase în zona de zbor interzis din Sud, tensiunea a început să crească atunci când Irakienii au adus în această regiune baterii de rachete antiaeriene. Concomitent, Bagdadul a început să facă greutăți echipelor de inspectori ONU, care cercetează posibila activitate de proiectare sau producere în viitor de arme nucleare.

Washingtonul a dat un ultimatum de câteva zile și considerând că Irakul nu se conforma cu rezoluțiile ONU, cu aprobarea și concursul Franței și Marii Britanii a atacat pe 13 Ianuarie, instalații antiaeriene și dispozitive radar din Sudul țării. Au participat peste 100 de avioane (6 engleze și 6 franceze), care au decolat din Arabia Saudită și de pe portavionul Kitty Hawk aflat în Golf. Irakul a anunțat 19 morți, din care trei civili.

Fiindcă inspectorilor ONU nu li s'a acordat deplină libertate în zborurile asupra Irakului, pe data de 17 Ianuarie, a fost atacat complexul industrial Zaaforania din Sudul Bagdadului. Atacul s'a făcut cu 45 de rachete de croazieră Tomahawk, lansate de pe vasele din Golful Persic și Marea Roșie. A fost lovit și hotelul Rashid din capitală.

Irakienii au raportat 2 morți și 20 de răniți, negând că în complexul care fusese cercetat de inspectorii ONU, de câteva ori, se fabrică dispozitive nucleare, dar servește la fabricarea utilajelor necesare refacerii țării.

Al treilea atac a avut loc pe 18 Ianuarie și a fost executat de 14 avioane americane și 4 britanice împotriva obiectivelor ratate din Sud în primul atac, cât și împotriva unei baterii din Nordul Irakului, de lângă Mosul.

În zilele urmatoare au

SUNDAY, JAN. 17

avut loc sporadice atacuri asupra unor baterii antiaeriene, considerate ostile, administrația Clinton continuând aceeași politică.

Atacurile asupra Irakului, provocate deliberat de Saddam Hussein, nu par a fi slăbit poziția acestuia cum a sperat George Bush, pentru care dictatorul din Bagdad devenise o adevărată obsesie. Cu viclenie, Saddam a reușit să provoace nemulțumiri în lumea musulmană, făcând fisuri în rândul coaliției din Golf, deoarece comentarii dezaprobatorii au apărut chiar în țările care au luptat împotriva lui, ca Egiptul, Turcia și Siria. Toți și-au pus întrebarea, de ce occidentalii vor să aplice cu strictețe rezoluțiile ONU împotriva unei țări arabe și nu împotriva Israelului, sau pentru Bosnia, unde Sârbii au încălcat de peste 300 de ori zona de zbor interzisă. Chiar în acele zile, Israelul sfida Consiliul de Securitate care prin rezoluția 799 cerea reprimirea celor 415 Palestinieni, expulzați în Liban.

În timp ce Washingtonul a fost până acum obsedat de Irak, a cărui potențial militar și mai ales economic a fost mult diminuat de război, se neglijează pericolul pe care il reprezintă Iranul, a cărui ambiție este să devină cea mai importantă forță din Golful Persic.

Ținut până nu de mult în șah de Irak, regimul fundamentalist din Teheran are un program masiv de înarmare, finanțat de exportul de petrol (al doilea din lume), care-i aduce peste 20 de miliarde de dolari pe an. Au fost cumpărate rachete nenumărate, de tip Scud (Coreea de Nord), tancuri, avioane, submarine (Rusia) și se construiesc infrastructuri pentru producerea de arme atomice cu ajutorul Chinei. Unele

MONDAY, JAN. 18

surse de informații susțin că Iranul a și obținut rachete atomice sovietice dela Kazakhstan și Tajikistan.

Regimul din Teheran sprijină gherilele fundamentaliste din Algeria, Egipt și Tunis, iar gruparea Hezballah (Partidul lui Allah) din Liban care este împotriva procesului de pace arabo-israelian, a făcut continuu acte teroriste în Israel.

În aceeași ordine de idei, Arabia Saudită este împotriva unui stat fundamentalist proiranian șiit în Sudul Irakului.

NOI COMPLICAȚII ÎN FOSTA IUGOSLAVIE

Situația din fosta Iugoslavie s'a complicat și mai mult, când pe 22 Ianuarie a.c., armata croată a pătruns în așa-zisa republică Krajna, înființată de trupele paramilitare sârbe, care au ocupat o treime din Croația.

Atacul a fost executat în regiunea portului Zadar și a fost motivat de nevoia de a ocupa și repara podul de lângă localitatea Maslenica, de importanță vitală pentru legătura cu porturile din Adriatica, printre care și Split. Al doilea obiectiv important a fost ocuparea barajului hidrocentralei dela Peruca, unde Sârbii au alungat trupele ONU și au încercat să-l arunce în aer, periclitând viața a 50.000 de locuitori, în aval de lacul de acumulare.

Trupele sârbești, la rândul lor, și-au retras armamentul greu din depozitele supravegheate de forțele de pace și au contraatacat.

Consiliul de Securitate a cerut retragerea Croaților și returnarea armamentului ridicat de către Sârbi.

Președintele Croației, Tudjman, a condiționat retragerea de dezarmare a trupelor paramilitare sârbe, conform acordului mediat de ONU și nerespectat de partea sârbă.

Situația acută survenită nu face decât să sublinieze neputința reprezentanților ONU și CE care de șase luni duc tratative ce n'au dus la nici un rezultat, în timp ce trupele sârbești au ocupat o treime din Croația și două treimi din Bosnia, unde au dus o politică de curățire etnică cu lagăre de concentrare și atrocități. (Crucea Roșie a raportat 20.000 de femei violate la ordin, pentru demoralizarea populației).

Conferința dela Geneva s'a întrerupt, partea sârbă și musulmană neacceptând planul de împărțire a Bosniei în 10 provincii autonome. Acesta a fost criticat și de unii militari ONU, care cred că nu va face decât să reînnoiască luptele. Planul a fost înaintat Consiliului de Securitate care va decide măsurile de luat.

Franța și Marea Britanie au discutat trimiterea de avioane NATO pentru întărirea zonei de zbor interzis din Bosnia, violată de peste 300 de ori de către Sârbi.

Nici embargoul nu dă rezultatele scontate. Se așteaptă poziția noii administrații americane.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

CARE MACEDONIE ?

Lucian G. COSTI

Focarul de război din Balcani se menține încă restrâns la Bosnia, dar zona de instabilitate politică s'a extins și asupra fostei provincii autonome Kosovo, acum înglobată total în Serbia, măr al discordiei între Tirana și Belgrad. In plus, recent autoproclamata Republică Macedonia, moștenind teritoriul aflat în Sudul Serbiei din fosta Iugoslavie, riscă să devină un "casus belli" pentru statele vecine. Văpaia aprinsă de Sârbi în fostul conglomerat iugoslav cuprinde astfel întreaga zonă balcanică, într'un conflict cu consecințe greu de anticipat.

La finele anului 1992 se părea că explozia din Balcani este iminentă: un număr impresionant de Greci ies pe străzile Atenei, proclamând Macedonia pământ grecesc. Guvernul grec face de mult timp presiuni constante asupra partenerilor săi din Comunitatea Europeană să nu recunoască independența Republicii Macedonia, cu capitala la Skopie, atâta timp cât aceasta nu-și modifică numele. Grecii motivează acest gest politic prin temerea că noul stat, desprins din Iugoslavia, va ridica pretenții teritoriale asupra provinciei nordice a Greciei, cu același nume. Este curios că Grecii nu au ridicat nici o obiecție mai demult, când Iugoslavia lui Tito era o veritabilă amenințare pentru Grecia, ținând seama de potențialul militar de care dispunea Belgradul atunci, numele de Macedonia fiind atribuit încă din acea perioadă părții sudice a statului federativ iugoslav. De ce oare Grecia reacționează atât de violent tocmai acum, când așa-zisa Republică Macedonia este o formațiune statală firavă, cu o economie pauperă, lipsită de ieșire la mare, și deci dependentă de bunăvoința vecinilor pentru a putea supraviețui?

Nu cumva Atena se teme de alt joc politic, mai subtil, care vizează rearanjarea hărții Balcanilor, și de care Moscova nu e deloc străină? Poate că guvernanții greci au acces la informații ce nu transpar în public, scenariul unei zone crescute de influență rusească în Balcani, pe care Rușii ar obține-o în schimbul cedării fostelor state satelit din Europa Centrală (RDG, Polonia, Cehoslovacia și Ungaria) - fapt petrecut în 1989-, nefiind exclus.

Atena era protejată prin apartenența la NATO de orice posibilă agresiune din partea atât a Iugoslaviei lui Tito, cât și a Blocului sovietic. Schimbările politice survenite la Kremlin au făcut din Rusia "o membră a clubului celor mari", și este evident că cedarea părții centrale și vestice din Europa de Est, aflată sub ocupație rusească, s'a făcut în condițiile obținerii unor avantaje geopolitice compensatorii pentru Rusia, și este arhicunoscută preferința încăpățânată a Moscovei pentru Balcani.

Cât de plauzibil este un asemenea scenariu? Evenimentele petrecute în ultimii ani arată că Rusia a depus eforturi susținute să nu piardă controlul asupra României, prin asigurarea la putere a unui guvern obedient, de factură promoscovită și să împiedice cu orice preț reunificarea pământurilor ocupate prin Pactul Hitler-Stalin. La Belgrad se află la putere tot un fost comunist, fidel idealurilor moscovite. Bulgaria, cu toate schimbările politice intervenite, nu s'a îndepărtat tranșant de Rusia. Războiul civil pornit de Belgrad a avut ca scop tocmai asigurarea dominației sârbești în ceea ce se mai putea salva după ce Slovenia și Croația au optat pentru integrarea netă în zona de influență a Vestului.

In acest context, problema Macedoniei, pusă de Atena ca o anticipare a unei posibile situații extrem de defavorabile, pare legitimă. Si totuși, fervoarea naționalistă greacă pedalează pe o șubredă motivație istorică, și anume aceea a apartenenței acestui ținut la Grecia, încă din antichitate. Nimic mai fals: în realitate, Grecia a aparținut Macedoniei, care a încorporat toate statele-cetăți grecești, încă din timpul lui Filip II (sec. IV î.C.) și mai apoi și-a extins dominația sub Alexandru cel Mare asupra unui vast teritoriu, prin crearea Imperiului lui Alexandru. . Etnic, Macedonenii nu erau Greci, ci parte a populației trace din Nordul Greciei, și dacă limba de cultură în Imperiul Macedonean era greacă, grație răspândirii ei și prestigiului de care se bucura, nu înseamnă că Grecii au avut un merit istoric în făurirea acelui celebru stat. De altfel, concepția politică a Grecilor nu a evoluat către alcătuirea de stat ca entitate administrativ - politică teritorială, ci s'a oprit la ideea de polis-cetatea stat.

După ocuparea romană a Macedoniei și a Greciei, nu se mai poate vorbi de vreo apartenență a Macedoniei la Grecia. Situația s'a perpetuat în cursul Imperiului Roman de Răsărit, care a continuat structurile statale organizatorice romane, perioada bizantină nefiind altceva decât o substituire a administrației de limbă latină cu cea grecească. Până în 1913, Macedonia nu face parte din Grecia. Iată că lozinca scandată de naționaliștii greci strânși la Atena în 1992 e lipsită de temei.

Ca răspuns la acțiunile Grecilor, la Skopie au avut loc demonstrații de protest, în sprijinul Macedoniei "slave". Vorbitorii limbii slave din Macedonia, sunt de fapt urmașii populației autohtone, traco-romane, slavizată cu forța pe parcursul secolelor, și nu au nimic în comun cu Rușii, de exemplu, cu excepția limbii. Frații lor, care au reușit să-și salveze limba, sunt Românii din Sud, pe care, din motive politice, îi ignoră complet toate statele balcanice. Albanezii, al doilea grup etnic ca număr din fosta Macedonie iugoslavă, beneficiază de atenția constantă acordată de guvernul dela Tirana, care condiționează recunoașterea independenței noului stat de acordarea de drepturi populației albaneze.

Ca întotdeauna în ultimii 45 de ani, Românii sunt lipsiți de orice protecție, Bucureștiul fiind guvernat de aceiași ascultători lachei ai Moscovei. In fața pericolului slav, de strangulare a României, nimeni nu reacționează cu hotărâre pentru apărarea intereselor vitale ale neamului și pentru îndepărtarea și contracararea presiunii rusești din Balcani. Chiar dacă nu are dreptate, Atena își spune ferm cuvântul, în timp ce Bucureștiul oficial, chiar când are dreptatea istorică de partea sa, tace. Ne este atât de indiferentă soarta Macedoniei, unde trăiesc atâția Români? Care Macedonie o dorește Bucureștiul, cea slavă orientată spre Moscova, cea grecească propusă de naționaliștii greci, sau cea care să ofere condițiile normale dezvoltării nestingherite a neamului românesc de acolo?

REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL LA
"CUVÂNTUL ROMÂNESC"

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE / LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului
cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

EFEMERIDE

Există un leit-motiv întâlnit destul de des -până la obsesie- în presa și declarațiile unor politicieni din România: intrarea în Europa, ca și când România s'ar afla pe alt continent.

Este poate o lipsă de modestie ceea ce am cere, dar dacă este vorba de o intrare sau mai precis de o integrare a Europei, atunci Apusul ar trebui să ceară ca integrarea Europei să fie făcută în spirit românesc, în acel spirit autentic de strajă la hotar împotriva barbarilor și barbariilor de tot felul și de păstrare a valorilor spirituale pe care Neamul Românesc le-a avut în decursul veacurilor.

Ce s'ar fi ales de Europa dacă barbarii de ieri și de astăzi n'ar fi întâlnit rezistența României în drumul lor spre Apus, să privim numai la cele întâmplate în ultimul secol.

Germania în ofensivă în Primul Război Mondial încheie pacea cu bolșevicii și-i lasă liberi să-și facă de cap și prima victimă era România, cu trupele rusești pe teritoriul ei. După înfrângerea Puterilor Centrale, Germania învinsă, devenită republică, precum și Austria și Ungaria, erau aproape comunizate. Nici o armată europeană nu s'a ridicat să pună stavilă comunismului, iar Ucrainenii și Rușii albi au fost lichidați în luptele duse cu armata bolșevică.

Singură România, cu armata ei disciplinată și necontaminată de morbul comunist, a luptat și a învins și atunci când a dezarmat armata rusă bolșevizată, la Iași, și când a curățit Basarabia de bandele roșii, ca după ce a făcut ordine în Răsărit, să elibereze și Ungaria de bandele lui Bela Kun, terminând o superbă campanie anti-comunistă, dusă și în Est și în Vest, prin atârnarea opincii deasupra clădirii Parlamentului dela Budapesta.

Ce făcea atunci "Europa" în care suntem împinși să intrăm? Dela un capăt la altul mărșăluiau anarhiștii cerând Revoluția Internațională după modelul rusesc. In Italia, fără marșul hulitului Mussolini, steagurile cu secera și ciocanul ar fi fluturat și la Vatican, iar Papa ar fi avut soarta țarului Rusiei.

Să ne integrăm în Europă? Dar nu această Europă ne-a vândut barbariei? A schițat ea vreun protest când cei mai mari democrați ai României (cum se pare că Europa n'a avut) erau asasinați în închisori pe care colonialiștii nu le-ar fi făcut nici pentru cei mai rebeli africani?

Să ne izolăm de Europa? Ar fi absurd.

Prin situația ei geografică, România este în Europa și nu la periferia ei. Prin concepția de viață, statutul politic și starea economică, Europa de după cel de-al Doilea Război Mondial a fost despărțită în două. O imensă falie împarte Europa în partea apuseană și cea de răsărit.

După multe chinuri și frământări în partea apuseană s'a constituit o comunitate de țări cu un viitor politic tenebros, dar cu o organizare economică bine pusă la punct care asigură membrilor acestei comunități un standard de viață în continuu progres. O armată bine echipată care a avut însă norocul să nu fie pusă la încercare, luptând cu Armata Roșie devastatoare, asigură prin Pactul Atlanticului de Nord, securitatea frontierelor țărilor membre din pact și divizării în zone a Europei. Această securitate a frontierelor europene a fost întărită printr'o "Pax Kissinger-Brejnev" în mult trâmbițatul Acord dela Helsinki, în care se pare că n'a crezut nimeni dintre toți semnatarii. Cum poate fi altfel înțeleasă dărâmarea frontierelor atâtor state din Europa din ultimii ani?

Partea de Răsărit a Europei a fost abandonată sistemului destructiv comunisto-asiatic pentru a fi folosită drept cobai pentru mostruoasa experiență a sistemului comunist, provenit din antiumana ideologie marxistă. Si în această parte a funcționat un sistem militar -Pactul dela Varșovia - și o organizare economică suprastatală - CAER. Rezultatul aplicării acestui sistem a dus la distrugerea totală a bazei materiale a țărilor căzute în acest sistem și ce este mai grav, profunda afectare a spiritualității acestor țări, mergând până la crearea tipului de om robot în slujba sistemului.

Purtată pe apele tulburi ale acestei utopii degenerate care și-a epuizat forța destructivă, dărâmând totul în calea ei, Europa de Răsărit caută un colac de salvare de pe malul speranțelor al Comunității Europene, fără ca această comunitate - care nu și-a terminat propria construcție să aibă colaci de salvare în dotarea ei, sau predispoziția de primire în casa ei, a sărăntocilor scăpți dela înnec. Apusul își are problemele sale cu emigranții și situația din fostele colonii. Disponibilitatea pentru un compromis de orice fel al guvernului din România și chiar a unei părți din opoziție, prin supralicitare la uși străine, poate aduce unele beneficii solicitatorilor, dar nicidecum țării.

A pretinde că România se depărtează de lume pentrucă nu încurajează homosexualitatea și lesbianismul cum afirmă Gabriela Adameșteanu, susținută de Gabriel Andreescu, Președintele Alianței Civice, este mai mult decât o greșeală, este o crimă împotriva Națiunii.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

AZILUL POLITIC AL ROMÂNILOR

-I-

—Ion BOIERU—

PREMISELE DISCUTIEI

Se pare că lumea politică a Occidentului, inclusiv Statele Unite ale Americii, nu a fost pregătită deloc să facă faţă situaţiilor create de prăbuşirea imperiului bolşevic şi al sateliţilor săi. Toţi au fost luaţi prin surprindere şi nu au ştiut să rezolve măcar problemele imediate care au apărut la suprafaţă.

Oricât s'ar supăra protagoniştii democraţiei, spunând că nu suntem democraţi, cum sunt ei, adevărul este că democraţiile occidentale nu au avut nici un fel de intuiţie a viitorului şi nu au luat măsurile necesare de a plănui proiecte cu care să întâmpine acest viitor şi să fie în stare să-l călăuzească în formele minime de existenţă, căci prin aceste proiecte se remarcă oamenii de conducere a popoarelor, prin intuiţia lor şi prin capacitatea de a desprinde liniile de evoluţie ale fenomenelor istorice din vremea lor, din comunitatea lor.

La vremuri grele nu au existat oameni de mare calibru, care să se descurce cu abilitate şi curaj. Si acesta a fost şi cazul Americii; îmi îngheţa inima când citeam declaraţiile lui James Baker, Ministrul american de Externe. Toate erau banale, fără potrivire cu realităţile şi ''reci'' ca gheaţa, parcă nu priveau deloc tragedia umană, a popoarelor, a naţiunilor.

Pentru Baker, totul era retorica, întoarcere de vorbe însăilate ca să aibă o rezonanţă. El ar fi fost bun şi potrivit pentru târgurile de ţară, unde se vindea pe vremuri în România roşcova şi turta dulce, ca vânzător ambulant cu bucata, căci nu avea nici o privire de ansamblu a politicii externe americane, care avea să fie confruntată cu atâtea probleme grave ale lumii întregi. Dar, a trecut şi vremea lui Baker, care a fost dat uitării, imediat după căderea administraţiei lui Bush.

Nu ştim încă ce se poate aştepta dela Clinton şi administraţia lui democrată, căci majoritatea din echipele formate pentru guvernare o constituie personalităţi fără experienţă; şi este grav acest lucru în faţa uriaşelor şi încurcatelor probleme mondiale şi americane.

AZILUL POLITIC

Pentrucă ne aflăm într'o lume mobilă, care nu a ajuns la o stabilitate şi încă nu se cunosc elementele de substanţă şi coerenţă ale guvernării lui Clinton, am socotit indicat să ne ocupăm de un singur subiect, care este şi de actualitate şi delicat pentru cei ce sunt interesaţi în chestiunile româneşti. Este vorba de ''imigranţii'' români, care au ajuns, într'un fel oarecare pe teritoriul Statelor Unite. Sunt mulţi şi de diverse categorii, profesionale sau luaţi ca profil general antropologic sau ideologic. Situaţia celor mai mulţi din acei care au cerut azil politic nu este deloc clarificată şi nici nu sunt perspective imediate de clarificare. Prezenţa acestor solicitatori de azil politic aduce în discuţie câteva probleme fundamentale ale politicii externe americane, căci în bună măsură soarta acestor imigranţi care cer azil politic este hotărâtă de personalul dela Departamentul de Stat, care avizează asupra condiţiilor de viaţă din România, în legătură cu libertăţile cetăţeneşti şi cu respectul drepturilor omului. De naţiune nu se vorbeşte niciodată, în astfel de împrejurări, mai ales aici, în America.

Care este atitudinea oficială a Departamentului de Stat faţă de România? Mai ales acum, după schimbările care au intervenit după prăbuşirea generală a monolitului sovietic, şi după instalarea, în locul unei sănătoase şi cu adevărat o guvernare românească, a unei frauduloase conduceri comuniste. Cât de mult reprezentanţii Departamentului de Stat au priceput din ceea ce se întâmplă în România? Aceste întrebări sunt îndreptăţite, pentrucă de-a lungul dictaturii comuniste până în 1989, o bună parte din ''diplomaţii'' acestui departament, care se ocupau cu problemele româneşti, proveneau dintr'un climat ''simpatetic'' ideologiei comuniste, şi nu au putut pătrunde niciodată în esenţa realităţilor româneşti, şi din cauza aceasta, au făcut o politică ''anapoda'', adică una care nu se potrivea deloc cu interesele României, ale poporului român, ci doar cu formulele abstracte ale celor care favorizau ideologia marxistă, în sfera căreia era cuprinsă şi România.

Si, aceste întrebări sunt legitime, deoarece chiar recent, în Ianuarie 1990, ambasadorul american la Bucureşti a cerut recunoaşterea guvernului român, format după Revoluţia din 1989, deşi era compus din foştii membri marcanţi ai partidului comunist - din nomenclatura cea mai autentică a comuniştilor - a cerut recunoaşterea de către Americani a acestui guvern comunist din România, pentrucă membrii guvernului bucureştean erau de ''mare clasă politică''.

Diplomaţia americană este în bună parte vinovată de cele ce s'au întâmplat în România, pentrucă nimeni din Departamentul de Stat nu a intervenit să schimbe pe ambasadorul american.

Acum avem în faţă cazul celor care cer azil politic, şi cei dela Departamentul de Stat încă nu şi-au pus în ordine politica prin care azilul politic românesc să fie tratat după principiile morale, care sunt presupuse a fi la baza orientării americane. Incă nu există o politică faţă de cei care cer azilul politic, din cauza condiţiilor din România, unde puterea o exercită un guvern format şi înţesat cu vechea nomenclatură comunistă, şi guvernul american rămâne indiferent, pentrucă diplomaţia care se ocupă de problemele româneşti nu este pregătită cu o viziune nouă potrivită realităţilor de azi, şi cu dispoziţie de obiectivitate, în afară de indicaţiile de simpatie pentru ideologia marxistă, de până acum.

Este greu de ştiut dacă la Departamentul de Stat a existat vreodată, din 1940 încoace, vreun reprezentant al diplomaţiei americane care să fi privit cu simpatie tragedia poporului român. Si să fi existat măcar un diplomat care să fie realist în aprecierile şi evaluările politicii româneşti, cu toate datele informative şi documentare la îndemână.

Toate ţările din lume au relaţii la Departamentul de Stat şi le valorifică după împrejurări în favoarea lor, prin bunăvoinţa diplomaţilor, mai mult sau mai puţin importanţi. Numai Românii, oarecum marginali şi fără semnificaţie, au fost în relaţii cu cei dela acest departament au furnizat şi informaţii fără semnificaţie, căci nu făceau parte din adevăraţii cunoscători ai problemelor naţionale, româneşti.

Toţi cei ce veneau din lumea comunistă din România erau bine primiţi de cei dela Departamentul de Stat, sub pretextul că ei pot furniza informaţii, dar aceştia făceau de fapt parte din tagma celor ce erau mai ataşaţi marxiştilor, care îşi aveau ''colegii lor'' la Ministerul de Externe american.

Românii care cunoşteau problemele româneşti nu aveau acces la ministerul de Externe american şi materialul lor documentar, nu era luat în considerare. Departamentul de Stat, din cauza influenţei marxiste nu căuta şi alte surse sau puncte de vedere care puteau fi verificate şi deci, integrate unor analize. Vom reveni.

NOTE ŞI COMENTARII

ŢARĂ FĂRĂ JUSTIŢIE

Prin eliberarea din închisoare a lui Paul Niculescu Mizil, acuzat de complicitate la omor şi a lui Nicu Ceauşescu, feciorul împuşcaţilor, un Casanova dezmăţat şi alcoolic, pe motive de sănătate, justiţia română şi-a rupt singură masca, arătându-şi faţa odioasă.

Compusă, în majoritatea cazurilor din oameni ce deţineau aceleaşi poziţii în ''epoca de aur'' a ceauşeştilor, când ştiut este că în România numai justiţie adevărată nu era, condamnările fiind dictate de sus, această justiţie care trebuia de mult să fie înlocuită cu oameni nefiloxeraţi de comunism, s'a întrecut de data acesta pe ea însăşi. Eliberarea lui Nicu Ceauşescu, pentrucă sănătatea lui ar lăsa de dorit, este şi rămâne cea mai mare ruşine a justiţiei române, acum şi pentru veacurile ce-or să vină.

Prin absurd, să zicem că unui judecător oarecare i-a plâns inima de milă văzându-l pe Nicu Ceuşescu cât şi cum suferă şi pentru a se elibera de acest coşmar, a deschis uşa puşcăriei şi l-a lăsat liber şi în plata Domnului. Dar, să ne întrebăm iarăşi, cum se face că acelaşi judecător n'a simţit în sufletul său milă pentru zecile de mii de Români care-şi sfârşeau zilele pe rogojina patului de închisoare, în chinuri amarnice, suferind de boli acumulate în urma subalimentaţiei din puşcăriile şi lagărele ceauşeştilor? Si pentru ce? Pentru simplul motiv că nu împărtăşeau ideile politice ale dictatorului? Pentru simplul motiv că erau Români adevăraţi, că nu puteau crede în teoriile găunoase ale lui **Karl Marx**, implementate de Lenin şi Stalin, a cărui viaţă plină de crime a fost recent prezentată de televiziunea americană într'un film documentar având drept protagonist pe artistul de renume mondial Robert de Niro. Cei care au vizionat filmul ''Stalin'' şi-au putut da seama de utopia comunismului care se ridicase la putere peste cadavrele familiei Tarului Nicolae, ca să umple apoi întreaga Rusie cu milioane de morminte de oameni nevinovaţi. Când comunismul a dispărut însă legal, ca să zicem aşa, până şi în Rusia, ne surprinde, pe drept cuvânt, că în România lui Ion Iliescu, acest cancer al omenirii continuă, sub alte măşti, dar cu aceeaşi faţă neruşinată. Că tovarăşul Iliescu visează o întoarcere în timp, nu mai este un secret pentru nimeni. Visul lui este însă şi visul tuturor nomenclaturiştilor care văd în democratizarea României un pericol ce-i ameninţă cu pierderea tuturor privelegiilor de care s'au bucurat în trecut şi unii dintre ei se mai bucură şi azi. Interesele primordiale ale ţării nu contează pentru aceşti ne-oameni. Lor să le fie bine. Restul, nu contează, cum nu conta nici pe vremea împuşcaţilor. Faptul că lumea îi condamnă pentru această neruşinare, lor, nici nu le pasă.

Dacă cei ce se fac vinovaţi de acestă obrăznicie ar fi citit cărţile apărute în ţară după Revoluţia din 1989 în care este descrisă viaţa pe care au trebuit să o trăiască cei din închisorile odiosului, probabil că şi-ar fi schimbat hotărârea de a pune în libertate pe cei ce au ordonat să se tragă în mulţimea neînarmată, făcându-se părtaşi la aceste crime. Sau dacă ar fi citit, fie şi numai mărturisirea D-lui Ion Ioanid din cartea ''Inchisoarea noastră cea de toate zilele'' pe care o redăm aici, ne îndoim că ar fi făcut acest gest necugetat.

''Suferinţele, cărora a trebuit să le fac faţă...au fost frigul şi foamea. Toate celelalte mizerii, murdăria, singurătatea, lipsa de îngrijire medicală, şi, în general, comportarea administraţiei faţă de noi erau floare la ureche''.

Desigur că puşcăriile de azi nu mai sunt ce au fost în dictatura de tristă amintire de până mai ieri şi cei condamnaţi, pe bună dreptate, nu mai sunt expuşi la asemenea suferinţe.

Culmea culmilor şi ruşinea ruşinilor, într'o depeşă de presă a asociaţiei ARPress, ne este dat să citim ştirea de mai jos, care întrece orice obrăznicie a ştabilor lui Ceauşescu.

''Procesul celor patru apropiaţi ai dictatorului Nicolae Ceauşescu - Emil Bobu, Ion Dincă, Manea Mănescu şi Tudor Postelnicu - condamnaţi în 1990 la închisoare pe viaţă, este în aceste zile pe rolul Curţii Supreme de Justiţie pentru schimbarea încadrării juridice... Cei patru au fost condamnaţi pentru complicitate la genocid, redeschiderea procesului urmărind schimbarea încadrării în complicitate la omor deosebit de grav. Noua încadrare juridică va duce, probabil, la micşorarea pedepsei la circa 10 ani închisoare''.

Si, credem noi, n'ar fi exclus să-i vedem cât de curând, puşi în libertate, ca şi pe Niculescu Mizil şi Nicu Ceauşescu. Sincer, nu credem că ne înşelăm, având în vedere că România a ajuns o ţară fără justiţie. Sau, dece n'am spune-o, o ţară cu o justiţie făcută pe măsura nababului din Cotroceni.

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (416) 387-1832
FAX: (416) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT
COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR
☐ NOU ☐ REÎNNOIRE
NUMELE DE FAMILIE..........
PRENUMELE..........
STRADA/Nr. ....
ORAŞUL..........STATUL/PROVINCIA..........
COD POŞTAL.......... ŢARA..........
PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:
PESTE $35 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$30 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$25 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)